EVRİM AÇMAZI

(ANSİKLOPEDİK)
1. Cilt

A-J

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci baskı: Haziran 2002
İkinci baskı: Aralık 2005
Üçüncü baskı: Aralık 2008

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4
Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi
MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

A

Abiyogenez (Abiyogenesis) teorisi
Aborijin yerlileri
Adaptasyon
AL 288-1
AL 666-1 (Homo sapiens fosil kaydı)
Alglerin kökeni
Amfibiyen
Amino asit
Analoji
Analog organ
Angiosperm
Anorganik evrim
Antibiyotik direnci
Antropoloji
Ara geçiş formu (Ara türler)
Arboreal teori
Archæopteryx
Archæoraptor
Aşağı ırk
Atapuerca kafatası
Atın kökeni
Australopithecus
Avien akciğer

B

Bakteri kamçısı
Bakterilerin kökeni
Balıkların kökeni
Balinaların kökeni
Bathybus Haeckelii (Haeckel çamuru)
Behe, Michael J.
Bencil Gen kuramı (Selfish gene theory)
Beş parmaklılık homolojisi
Big Bang teorisi (Büyük Patlama)
Bilgi teorisi
Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır
Bitki hücresinin kökeni

Biyogenetik Yasası
Biyogenez (Biyogenesis) görüşü
Boudreaux, Edward
Böceklerin kökeni
Buffon, Comte de
Burgess Shale
Büyük Varoluş Zinciri

C – Ç

Cœlacanth
Coğrafi izolasyon görüşü
(Allopatrik İzolasyon) Confuciusornis
Crick, Francis
Cro-Magnon adamı
Crossopterygian
Cursorial teori
Cuvier, Georges
Çapraz çiftleştirme
Çeşitlenme (varyasyon)

D

Dar popülasyon
Darwin, Charles Robert
Darwinizm
Darwinizm ve Irkçılık
Darwin, Erasmus
Davranışların kökeni
Dawkins, Richard
Dawson, Charles
DDT bağışıklığı
Denizden karaya geçiş tezi
Deniz memelilerinin kökeni
Deniz sürüngenleri
Denton, Michael
Devonian Dönemi bitki fosilleri
(408-306 milyon yıllık) Dik yürümenin kökeni
Dilin kökeni
Dino-kuş fosili
Dipneuma
Diyalektik
DNA

Dobzhansky, Theodosius
Doğal seleksiyon (natural selection)
(doğal Seçilim, doğal ayıklanma)
Drosophila
Dört ayaklıların (tetrapodların) kökeni
Durağanlık (stasis)
Düzenleyici gen (regulatory gene)
Düzenli sistem

E

E-Coli bakterisi
Elolulavis
Eldredge, Niles
Embriyoloji
Embriyolojik evrim
Embriyolojik Rekapitülasyon
Endosimbiosis Tezi
Endüstri melanizmi
Entropi Kanunu
Eohippus
Eusthenopteron foordi
Evrim mekanizmaları
Evrimsel soyağacı
Evrim teorisi
Evrimsel boşluk
Evrimsel hümanizm
Evrimsel paganizm
Evrim zincirinin kayıp halkası

F

Fedakarlık
Feduccia, Alan
Filogeni
Filum (Phylum, Phyla)
Fliermans, Carl
Flor testi
Fosil
Fosil kayıtları
Fotosentezin kökeni
Fox Deneyi
Fox, Sydney

Futuyma, Douglas

G

Galapagos Adaları
Galton, Francis
Gen
Gen frekansı
Gen havuzu
Genetik bilgi
Genetik değişmezlik
Genom Projesi (Genome Project)
Gish, Duane T
Gould, Stephen Jay

H

Haeckel, Ernst
Hallucigenia
Hayat hayattan gelir tezi
Hayat ağacı (tree of life)
Heterotrof görüşü
Hipotez
Hoatzin kuşu
Homo antecessor
Homo erectus
Homo ergaster
Homo habilis
Homo heilderbergensis
Homo rudolfensis
Homo sapiens
Homo sapiens archaic
Homoloji (Köken birliği)
Homolog organ
Hurda DNA
Huxley, Julian
Hücre

I - İ

Ichthyostega
İçgüdünün kökeni
İki ayaklılık

İlkel atmosfer
İlkel çorba
İlkel dünya
İndirgemecilik (Reductionism)
İndirgenemez komplekslik
(Irreduciblecomplexity) İnsanın Türeyişi (Charles Darwin)
İnsanın Hayali Soyağacı
İnsani İlke (Anthropic Principle)
İspinoz (Fringilla caelebs)
İzolasyon (Yalıtım)

J

Java Adamı
Johnson, Phillip

Notlar

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına

varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Giriş

Evrim teorisi canlıların, cansız maddelerden kendiliğinden ve tesadüfler sonucunda oluştuğunu iddia eder. Yıllardır bilim dünyasında yaygın bir kabul gören evrim teorisi, Allah'ın varlığını ve yaratılışı kabul etmek istemeyen bilim adamları tarafından ısrarla ayakta tutulmaya çalışılmaktadır. Oysaki bilimsel bulgular evrim teorisini desteklemek bir yana, bu teorinin açmazlarını ve geçersizliğini her açıdan gözler önüne sermektedir. Özellikle son 20 yıl içinde paleontoloji, biyokimya, popülasyon genetiği, karşılaştırmalı anatomi, biyofizik gibi pek çok bilim dalında yapılan çalışmalar, canlılığın evrim teorisinin öne sürdüğü gibi doğal süreçler ve kör tesadüflerle açıklanamayacağını göstermektedir.

Evrim teorisinin kurucusu, amatör bir doğa gözlemcisi olan Charles Darwin'e göre bütün canlılar kademeli değişimler geçirerek birbirlerinden türemişlerdir. Ancak, fosil kayıtları bu iddiayı bütünüyle yalanlamaktadır. Ortada Darwin'in olması gerektiğini iddia ettiği hayali ara geçiş canlılarının fosillerinden eser yoktur. Bugüne kadar ne yarım kanatlı bir sürüngene ne de yarım ayaklı bir balığa rastlanmamıştır. Aksine her bulunan fosil, canlıların bir anda ve kusursuz sistemlerle "yaratıldıklarını" göstermiştir.

Ayrıca, sözde evrimi sağladığı iddia edilen mutasyon, doğal seleksiyon gibi mekanizmaların hiçbir evrimleştirici etkisi olmadığı anlaşılmıştır. Sonuçta, konuyla ilgili bütün bilim dalları, evrim teorisini kanıtlamak şöyle dursun, tam aksine canlılığın tesadüflerle, evrimle ortaya çıkması mümkün olmayan olağanüstü kompleks tasarımlara sahip olduklarını gözler önüne sermiştir.

Tüm bunlara rağmen evrim teorisinin hala belli kesimler tarafından ayakta tutulmaya çalışılmasının nedeni bütünüyle ideolojiktir. Çünkü canlıların yaratılmadığını ve rastlantılar sonucu ortaya çıktıklarını iddia eden ateist ve materyalist düşünceler ve bu düşüncelerden kaynaklanan komünizm, faşizm, vahşi kapitalizm gibi çarpık ideolojiler sözde bilimsel dayanak olarak evrim teorisini benimsemişlerdir. Doğal olarak da bu sapkın ideolojilerin her kesimdeki mensupları evrim teorisini her ne pahasına olursa olsun yaşatmak istemektedirler.

Evrim teorisinin bilimsel açıdan geçersizliğini ve bilime rağmen hangi kesimler tarafından ve ne tür ideolojik amaçlarla ayakta tutulmaya çalışıldığını, evrimcilerin hiçbir bilimsel ve mantıksal temele, hiçbir geçerli delile ve bulguya dayanmadan nasıl göz boyamaya, gerçekleri çarpıtmaya çalıştıklarını evrim teorisini konu alan kitaplarımızda detaylı olarak açıkladık.

"Evrim Aldatmacası", "Hayatın Gerçek Kökeni", "20 Soruda Evrim Teorisinin Çöküşü", "Evrimcilerin Yanılgıları", "Evrimcilerin İtirafları", "Evrimcilere Netcevap 1", "Evrimcilere Netcevap 2", "Darwinizm Dini",

"Darwinizm'in Sonu", "Darwinizm'in İnsanlığa Getirdiği Belalar", "Darwinizm'in Karanlık Büyüsü" bu kitaplardan bazıları... Elinizdeki bu ansiklopedik çalışma da bu eserlerden faydalanılarak hazırlanmıştır. Böyle bir çalışmanın hazırlanmasındaki amaç ise evrimle bağlantılı her türlü konuya, okuyucularımızın kolaylıkla ulaşarak bu konular hakkında en doğru bilgileri öğrenmeleridir. Böylelikle okuyucu, basın ve yayın organlarında, dergilerde, kitaplarda, TV programlarında ve benzeri yerlerde evrim teorisi ile ilgili olarak geçen her türlü kavram ve terim hakkında en pratik biçimde, en doğru ve güvenilir bilgiyi edinme imkanına sahip olacaktır. Ansiklopedi formatında alfabetik olarak sıralanmış konu başlıkları altında, evrim teorisinin bu konulardaki iddialarını ve bu iddiaların bilimsel deliller ve bulgular ışığında nasıl geçersiz kılındığını açık bir şekilde görecektir. Bilimsel bulgular ve kanıtlar şu değişmez gerçeği ortaya koymaktadır: Canlılık, evrimcilerin öne sürdükleri gibi bir raslantısal olaylar zincirinin sonucunda meydana gelmemiştir. Bilimin bugün gösterdiği gerçek de herşeyin kusursuz bir plan üzerine yaratılmış olduğudur. Canlıların birbirlerinden nasıl türediklerini açıklamak şöyle dursun, evrim teorisi daha ilk hücrenin nasıl meydana geldiği sorusuna bile cevap verememektedir. Yapılan her yeni araştırma, bulunan her yeni fosil evrim teorisine yeni bir darbe indirmektedir. Bilim, evrim teorisini tarihe gömerken, Allah'ın kusursuz yaratmasının delillerini gözler önüne sermektedir.

AKILLI TASARIM YANİ YARATILIŞ

Kitapta zaman zaman karşınıza Allah'ın yaratmasındaki mükemmelliği vurgulamak için kullandığımız "tasarım" kelimesi çıkacak. Bu kelimenin hangi maksatla kullanıldığının doğru anlaşılması çok önemli. Allah'ın tüm evrende kusursuz bir tasarım yaratmış olması, Rabbimiz'in önce plan yaptığı daha sonra yarattığı anlamına gelmez. Bilinmelidir ki, yerlerin ve göklerin Rabbi olan Allah'ın yaratmak için herhangi bir 'tasarım' yapmaya ihtiyacı yoktur. Allah'ın tasarlaması ve yaratması aynı anda olur. Allah bu tür eksikliklerden münezzehtir. Allah'ın, bir şeyin ya da bir işin olmasını dilediğinde, onun olması için yalnızca "Ol" demesi yeterlidir. Ayetlerde şöyle buyurulmaktadır:

Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri yalnızca: "Ol" demesidir; o da hemen oluverir. (Yasin Suresi, 82)

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

A

Abiyogenez (Abiogenesıs) teorisi

Cansız maddelerin tesadüfen bir araya gelerek canlı bir organizma oluşturacağına inanan görüştür. Ortaçağdan beri süregelen batıl bir inanıştır ve spontane jenerasyon teorisi olarak da bilinir. (bkz. Spontane jenerasyon)

Ortaçağ'da, böceklerin yemek artıklarından, güvelerin yünden, farelerin buğdaydan oluştuğuna yaygın olarak inanılıyordu. Hatta, bunu ispatlamak için ilginç deneyler dahi yapılmıştı. 17. yüzyılda yaşayan Belçikalı bir fizikçi olan J. B. Van Helmont, kirli insan gömleğiyle buğday tanelerini biraraya koyduğunda, farelerin oluşacağını sanmıştı.1 Etlerin bir süre sonra kurtlanmasının da, hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil olduğu zannediliyordu. Oysa daha sonraları, etlerin üzerindeki kurtların kendi kendilerine oluşmadıkları; sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen yumurtalardan çıktıkları anlaşıldı.

Bu teori 19. yüzyılda, ünlü Fransız bilim adamı Louis Pasteur'ün yaptığı deneylerle tamamen çürütüldü. Pasteur, vardığı sonucu şu cümle ile özetledi:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."2

Bugün bilimsel olarak, "abiyogenez" değil; "hayat ancak hayattan gelir" görüşünü savunan biyogenez teorisi (bkz. Biyogenez teorisi) geçerlidir. Ama evrim teorisini savunan çevreler, halen canlılığın cansız maddelerin tesadüfler sonucunda biraraya gelmelerinden oluşabileceğini iddia etmektedirler. Ne var ki bu iddialarını ispatlamak için hiçbir bilimsel kanıt ortaya koyamadıkları gibi bu bilim dışı iddialarını ispatlamaya çalıştıkları tüm deneyler de başarısızlıkla sonuçlanmıştır. (bkz. Miller Deneyi, Fox Deneyi)

Aborijin Yerlileri

Avrupalıların Avustralya'ya yerleşmesinden önce, Avustralya'nın tek halkını oluşturan yerli halk topluluğudur. Yaklaşık 50 bin yıl önce Güneydoğu Asya'dan yola çıkarak Avustralya'nın kuzey kıyılarına ulaşan küçük bir topluluğun soyundan gelen Aborijinler, zamanla Avustralya'nın her yanına dağılmışlardır.

1788'de, Avrupalıların Avustralya'ya ulaşmasından önce, kıtada yaklaşık 300 bin Aborijin yaşıyordu ve 500 kabile vardı. Kıtaya gelen Avrupalılar Aborijinleri "ilkel insanlar" olarak gördüler ve kıtada bir soykırım başlattılar. Avrupalılar, son derece vahşi yöntemlerle Aborijinleri katletmeye başladılar. Bu soykırımdan sonra başlangıçtaki 500 kabileden geriye çok azı kaldı. Bugün Aborijinler, Avustralya nüfusunun yaklaşık yüzde birini oluşturmaktadırlar.3

Aborijinlerin Avrupalılar tarafından "ilkel insanlar" kabul edilerek katledilmeleri, Charles Darwin'in İnsanın Türeyişi (bkz. İnsanın Türeyişi) isimli kitabının yayınlanması ile büyük bir hız kazandı. Darwin kitabında, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğunu, "kayırılmış ırklar"ın bu mücadelede üstün geldiklerini öne sürüyordu. Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalı beyazlardı. Asyalı ya da Afrikalı ırklar ise, yaşam mücadelesinde geri kalmışlardı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların, dünya üzerindeki "yaşam mücadelesi"ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... Kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.4

Görüldüğü gibi Darwin, Avustralya yerlilerini gorillerle bir tutuyordu. Dolayısıyla Avustralya'da katliam yapan insanlar da gorile benzer hayvanları öldürdüklerini düşünmüşler, Aborijinleri insan olarak kabul etmemişlerdir.

Darwin'den sonra bazı evrimciler de, "eğer insan maymun ile ortak bir atadan türemişse, dünyanın bazı köşelerinde hala bu evrim sürecini tamamlamamış ara geçiş formları (bkz. Ara geçiş formu), yani yarı maymun-yarı insanlar yaşıyor olabilir" iddiasını öne sürdüler. Aborijin yerlileri de, kaş çıkıntılarının Batılı ırklarınkinden biraz daha büyük, çene yapılarının içeri doğru eğik ve beyin hacimlerininse biraz daha küçük olması nedeniyle, "evrimin yaşayan delilleri" olarak kabul edildiler. Evrimci paleontologlar ve onlara katılan çok sayıda "fosil avcısı" da, insanın sözde evrimine delil öne sürebilmek için Aborijinlerin mezarlarını kazmaya ve elde ettikleri kafataslarını Batı'daki evrimci müzelere götürmeye başladılar. Kafatasları, bir süre sonra tüm Batılı enstitülere, okullara birer birer dağıtılmaya ve evrimin en somut kanıtları olarak sunulmaya başlandı.

Bir süre sonra, Aborijin mezarları yeterli olmadı ve evrim teorisine delil bulmak amacıyla Aborijin katliamı başladı. Vurulan yerlilerin kafatasları çıkarılıyor, kurşun delikleri kapatılıyor ve kimyasal işlemlerle biraz eskitildikten sonra müzelere satılıyordu.

Bu insanlık dışı uygulamalar ise, evrim teorisi destek alınarak meşru gösteriliyordu. Örneğin Tazmanya Royal Society'nin başkanı olan James Barnard 1890 yılında yaptığı bir açıklamada, "Yok etme işlemi, evrim ve en uygunların yaşama kanununun bir aksiyonudur" dedi ve "Bu nedenle Avustralyalı Aborijinleri öldürme konusunda suçlamayı hak eden herhangi bir sebep yoktur" diye devam etti.5

Günümüzde, Aborijinler artık Avustralya vatandaşı sayılıyorlar. Ancak birçoğu hala ayrımcılıkla karşı karşıya ve sosyal, ekonomik ve politik açıdan ezilmekteler.

Adaptasyon

Bir canlının, bulunduğu çevrede daha iyi yaşamasını ve üremesini sağlayan özelliğidir.

Aynı türden iki canlı birbirine tıpatıp benzer değildir. Büyüklük, renk, karakter gibi sahip oldukları her özellik farklılıklar gösterir. Bu özellikleri doğrultusunda bazıları, bulundukları çevreye daha iyi adapte olurlar ve daha uzun yaşama ve daha çok üreme imkanına sahip olurlar. Bu, doğal seleksiyon olarak bilinir.

Evrim teorisi, adaptasyon kavramına yeni bir anlam daha ekler ve içinde bulunduğu koşullara adaptasyon sağlayan canlıların zaman içinde tür değiştirdiklerini iddia eder.

Ancak evrimcilerin "koşulların değişmesi, canlının evrimleşerek tür değiştirmesine neden olur" iddiası geçerli değildir. Bir tür, "genetik potansiyeli" olanak verdiği ölçüde bulunduğu ortamdaki değişikliklere adapte olur. Eğer "genetik potansiyeli" bu değişikliklere adapte olmasına imkan vermiyorsa, o zaman bu tür, değişen koşullara adapte olamaz ve yok olur. Ancak hiçbir zaman koşullara adapte olarak başka bir türe dönüşmez. Her zaman aynı türün bir bireyi olarak kalır. (bkz. Doğal seleksiyon)

AL 288-1 (Australopithecus Afarensis Fosil Kaydı)

(bkz. Lucy)

AL 666-1 (Homo Sapiens Fosil Kaydı)

1994 yılında Etiyopya Hadar'da Australopithecus afarensis fosilleriyle beraber bulunan çene fosilidir. 2.3 milyon yıllık bir tarih konulan bu çene, tamamen Homo sapiens (insan) türüne ait özellikler göstermektedir.

AL 666-1 fosilinin çene yapısı, beraber bulunduğu Australopithecus afarensis ve 1.75 milyon yıl yaşındaki Homo habilis çenesinden çok farklıdır. Bu iki türün çeneleri, dar ve dörtgen biçimindeki yapılarıyla günümüz maymunlarınınkinin benzeridir. AL 666-1 ise günümüz insanınki ile benzer bir çene yapısına sahiptir.

AL 666-1 fosilinin "Homo" (insan) türüne ait olduğu kesin olmasına rağmen, evrimciler bu fosil hakkında yorum yapmaktan kaçınırlar. Çünkü bu çene için hesapladıkları 2.3 milyon yıllık yaş, "Homo", yani insan türü için belirledikleri yaşın çok üzerindedir.

Alglerin Kökeni

Algler, denizden tatlı suya, çöl kumlarından kaynar yer altı kaynaklarına, hatta kar ve buz altına kadar her ortamda bulunan, fotosentez

yapabilen organizmalardır. Tek hücreli formlardan 60 metreye kadar büyüyen dev kalp yosununa kadar değişen şekillere sahiptirler. Algler, yaptıkları fotosentezle atmosferdeki oksijenin büyük bir kısmını üretirler.

Alglerin kökeni çok eski devirlere kadar uzanmaktadır; 3.4-3.1 milyar yaşında fosilleşmiş alg kalıntıları bulunmaktadır. Alglerin ilk olarak nasıl oluştukları, evrimcileri açmazda bırakan konulardan biridir. Evrimciler, ilk bitki hücresinin zaman içinde evrimleşerek algleri oluşturduğunu öne sürerler. Bunun içinse algleri ilkel yapılı bitkiler olarak tanımlarlar. Ancak bu açıklamalarını geçersiz kılan iki önemli nokta bulunmaktadır: Bunlardan birincisi, evrim teorisinin ilk bitki hücresinin nasıl oluştuğunu dahi açıklayamamasıdır. İkincisi ise, alglerin ilkel yapıya değil, aksine günümüzde yaşayan örneklerinden farksız ve son derece kompleks bir yapıya sahip olmasıdır. Science News dergisinde yayınlanan bir makalede, ilk alglerin günümüz algleri ile benzerliği şöyle açıklanmaktadır:

3.4 milyar yıl öncesine ait mavi-yeşil alg ve bakteri fosillerinin her ikisi de Güney Afrika'daki kayalarda bulunmuştur. Daha da ilgi çekici olan, pleurocapsalean alg ile günümüzdeki pleurocapsalean algin hemen hemen birbirlerine denk olduklarının ortaya çıkmasıdır.6

Alman bilim adamı profesör Hoimar Von Ditfurth ise sözde "ilkel" alglerin kompleks yapısı hakkında şu yorumu yapar:

Bugüne kadar bulunabilmiş en eski fosiller, çekirdeksiz algler türünden mineraller içindeki fosilleşmiş cisimlerdir ve bunların üç milyar yıldan daha uzun bir geçmişleri vardır. Ne kadar ilkel olurlarsa olsunlar, bunlar bile oldukça karmaşık ve ustaca organize edilmiş yaşam biçimlerini temsil etmektedirler.7

Algler, hücre duvarlarını inşa ederken doğadaki en uzun organik poliamin zincirlerini kullanırlar. Alglerin hücre duvarlarını oluşturmak için kullandıkları yapılar incelendiğinde de, onların hiç de basit ve ilkel olmadıkları görülmektedir. Dokuların üretimi için kullanılan organik poliamin, karmaşık bir kimyasal maddedir ve birçok canlı tarafından kullanılmaktadır.

Bu canlılar fotosentez yapan karmaşık klorofil pigmentlerinin yanı sıra, altın sarısı bir renk veren "ksantofil pigmenti"ne de sahiptirler. Balıklardaki D vitamininin en büyük kaynağı olan bu tek hücreli canlılar belirli bir amaç için yaratılmış kompleks yapılara sahiptirler.8

Sonuç olarak, evrimciler ilk bitki hücresinin kökenini açıklayamadıkları gibi, bu bitki hücresinin nasıl olup günümüz alglerinden farksız ve kompleks bir yapıya sahip ilk algleri oluşturduğunu da açıklayamazlar.

Amfibiyen

Hem karada hem de suda yaşayabilen, omurgalılar sınıfından pulsuz hayvanlardır. Yaklaşık 4.000 türü bulunur. Kurbağalar, kara kurbağaları, semenderler ve sesilyenler amfibiyendirler.

Amfibiyenlerin hem karada hem de suda yaşayabilmeleri, evrimcilerin bu canlıların sudan karaya geçişte ara geçiş formu olduklarını iddia etmelerine neden olmuştur.

Evrimcilerin bu konudaki senaryosuna göre, balıklar önce amfibiyenlere evrimleşmişler, amfibiyenler ise sürüngenlere dönüşmüşlerdir. Ancak bu senaryonun hiçbir delili yoktur. Yarı balık-yarı amfibiyen bir canlının yaşadığını gösteren tek bir fosil bile bulunamamıştır. Omurgalı Paleontolojisi ve Evrim kitabının yazarı olan ünlü evrimci Robert L. Carroll, bu gerçeği "erken amfibiyenlerle balıklar arasında ara form fosillerine sahip değiliz" diyerek ifade etmektedir.9

Evrimci paleontologlar Colbert ve Morales, amfibiyenlerin üç sınıfı olan kurbağalar, semenderler ve sesilyenler hakkında şu yorumu yaparlar:

Palezoik devir amfibiyenlerinin ortak bir ataya sahip olduklarını gösterebilecek tek bir kanıt yoktur. Bilinen en eski kurbağalar, semenderler ve sesilyenler şu an yaşamakta olan örneklerine son derece benzerdirler.10

Günümüzden yaklaşık 60 yıl öncesine kadar, yaşı 410 milyon yıl olarak hesaplanan, soyu tükendiği zannedilen Cœlacanth adlı bir balık fosili, birçok evrimci kaynakta balık-amfibiyen arası bir ara geçiş formu olarak tanıtılıyordu. Ancak bu canlının Hint Okyanusu açıklarında defalarca yakalanması evrimcilerin iddialarının geçersizliğini ortaya çıkardı. (bkz. Cœlacanth)

Evrimcilerin senaryolarının ikinci aşamasında ise, amfibiyenlerin sürüngenlere evrimleştikleri ve böylece sudan karaya geçişin gerçekleştiği iddiası yer alır. Fakat bu iddiayı da destekleyecek hiçbir somut bulgu yoktur. Aksine, amfibiyenler ile sürüngenler arasında çok büyük fizyolojik ve anatomik farklar bulunmaktadır.

Bunun bir örneği, iki farklı canlı grubunun yumurta yapılarıdır. Amfibiyenler yumurtalarını suya bırakırlar. Yumurtalar su içindeki gelişim için uygun yapıdadırlar; son derece geçirgen ve şeffaf bir zara ve jölemsi bir kıvama sahiptirler. Oysa sürüngenler karada yumurtlarlar ve dolayısıyla yumurtaları da karadaki kuru iklime uygun olarak yaratılmıştır. "Amniyotik yumurta" olarak da bilinen sürüngen yumurtasının sert kabuğu hava geçirir, ama su geçirmez. Bu sayede yavrunun ihtiyaç duyduğu sıvı, yavru yumurtadan çıkıncaya kadar saklanır.

Amfibiyen yumurtaları eğer karaya bırakılacak olsa, kısa zamanda kuruyacak ve içindeki embriyolar da ölecektir. Bu durum, sürüngenlerin kademeli olarak amfibiyenlerden evrimleştiklerini öne süren evrim teorisi açısından açıklanamayan bir sorundur. Çünkü karada yaşam başlayacaksa, amfibiyen yumurtasının tek bir nesil içinde amniotik yumurtaya dönüşmesi zorunludur. Bunun evrim mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon ve mutasyon tarafından nasıl yapılmış olabileceği açıklanamamaktadır.

Öte yandan, fosil kayıtları da sürüngenlerin kökenini evrimci bir açıklamadan yoksun bırakmaktadır. Ünlü evrimci paleontolog Lewis L.

Carroll, "Sürüngenlerin Kökeni Sorunu" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

Ne yazık ki sürüngenlerin ortaya çıkışı öncesinde var olan tek bir sürüngen atası örneği yoktur. Bu ara formların olmayışı, amfibiyen-sürüngen geçişi hakkındaki çoğu problemi çözümsüz bırakmaktadır.11

Aynı gerçek Harvard Üniversitesi paleontologlarından, evrimci Stephen Jay Gould tarafından da kabul edilmektedir. Gould, "hiçbir fosil amfibiyen, tümüyle karada yaşayan omurgalıların (sürüngen, kuş ve memelilerin) atası olarak görünmüyor" demektedir.12 (bkz. Sudan karaya geçiş)

Aminoasit

Amino asitler, canlı hücrelerini oluşturan proteinlerin yapıtaşı olan moleküllerdir. Doğada 200 çeşidin üzerinde amino asit bulunur. Ancak bunların arasından sadece 20 çeşit amino asit canlılardaki proteinleri oluşturur. 20 amino asit çeşidinden "belirli amino asitler"in, "belirli sıralarda" dizilerek kimyasal bağlarla birbirlerine bağlanmaları sonucunda farklı fonksiyon ve özelliklere sahip proteinler oluşur. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır. Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi, o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit, tam gereken yerde, tam gereken sırada yer almalıdır. Hayatın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi ise bu düzenliliğin tesadüfen nasıl oluştuğunu kesinlikle açıklayamaz.

Amerikalı jeolog William Stokes, bir evrimci olmasına rağmen, Essentials of Earth History (Yeryüzü Tarihinin Esasları) adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken, "eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı" diye yazar.13

Science News dergisinin Ocak 1999 sayısında yayınlanan bir makalede ise, amino asitlerin nasıl olup da proteinleri oluşturduğuna hala hiçbir açıklama getirilemediği şöyle belirtilmektedir:

Hiç kimse şimdiye kadar nasıl olup da geniş çapta dağılmış yapıtaşlarının proteinlere dönüştüğünü tatmin edici bir şekilde açıklayamamıştır. İlkel dünyanın varsayılan koşulları amino asitleri yalıtılmış bir yalnızlığa doğru sürükleyecek şekildedir.14

Laboratuvar koşullarında, bilinçli müdahalelerle yapılan deneylerde dahi, proteinler için gerekli olan amino asitler üretilememektedir. Bu konuda yapılan deneyler ya başarısızlıkla sonuçlanmıştır, ya da Miller Deneyinde olduğu gibi deney esnasında birçok geçersiz metoda başvurulmuştur. Miller, deneyinde, ilkel atmosferde bulunmayan maddeleri kullanmış ve ilkel atmosferde bulunmayan ortamlar oluşturmuştur. Bunun sonucunda oluşan amino asitler de, canlıların proteinlerinin yapısında

bulunmayan sağ-elli amino asitlerdir. (bkz. Miller Deneyi) Daha amino asitlerin tesadüfen nasıl oluştuklarını açıklayamayan evrimciler, bu amino asitlerin ilkel dünya koşullarında tesadüfen oluştuklarını ve tesadüfen en doğru amino asitlerin, en doğru sayıda, en doğru sıralama ile dizilerek proteinleri meydana getirdiklerini iddia ederler. Bu konu evrim teorisinin en büyük açmazlarından biridir. (bkz. Protein)

Analoji

Evrimciler canlılar arasındaki birtakım benzerliklere dayanarak, aralarında ata-torun ilişkisi kurmaya çalışırlar. Ancak bir kısım canlılar vardır ki, fonksiyon bakımından benzer organlara sahip olmalarına rağmen, aralarında hiçbir evrimsel bağ kurulamaz. Bu tür bir benzerliğe "analoji", böyle organlara da "analog organlar" denir. Analog organlar yapı ve gelişme bakımından farklı, fakat fonksiyonları aynı olan organlardır.15 Örneğin kuşların, böceklerin, memeli olan yarasaların kanatları fonksiyon olarak benzer olmalarına rağmen, aralarında sözde evrimsel bir ilişki yoktur.

Dolayısıyla evrimciler, aralarında evrimsel bir akrabalık bağı kuramadıkları bu benzer organların, ayrı ayrı evrimleşmenin ürünü olduğunu söylemek zorunda kalırlar. Örneğin kanatın kuşlarda, böceklerde, memeli olan yarasalarda ayrı ayrı "tesadüflerle" ortaya çıkması gerekmektedir. Bu durum sadece benzerliklere dayanarak evrimsel bağ kurmaya çalışan evrimciler açısından büyük bir çelişki oluşturur. Çünkü evrimciler, örneğin kanatlar gibi son derece kompleks yapıların tesadüfen nasıl oluştuğunu bir kez bile açıklayamazken bunu farklı canlılar için ayrı ayrı açıklamalıdırlar. (bkz. Homoloji; Homolog organ) Bu konu ile ilgili evrimcileri çıkmaza sürükleyen daha pek çok örnek bulunmaktadır. (bkz. Analog organ)

Analog Organ

Yüzeysel benzerlikleri olan ve hemen hemen aynı görevi yapan organlardır. Örneğin bir kelebeğin kanadı ile kuşun kanadı uçmayı, bir sineğin bacağı ile kedinin bacağı yürümeyi sağlar. Fakat bunların genetik yapıları incelendiğinde birbirlerinden tamamen farklı oldukları gözlenir. Çünkü bu tür benzerlikler yüzeyseldir.16

Darwin, benzer (yani "homolog") organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir ataya sahip olmaları gerektiğini öne sürmüştür. Oysa hiçbir delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış bu yüzeysel varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanmamıştır. Bu durum karşısında, evrimciler bu organların "homolog" (yani ortak bir atadan gelen) organlar değil, "analog" (aralarında evrimsel ilişki olmadığı halde birbirine çok benzeyen) organlar olduğunu söylerler. (bkz. Morfolojik homoloji)

Evrimcilerin, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirlerine çok benzeyen (homolog) organları vardır. Kanat, bunun en bilinen örneğidir. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde ve diğer çeşitli böcek türlerinde de kanat vardır. Fakat evrimciler, birbirinden farklı bu sınıflar arasında hiçbir evrimsel bağ ve akrabalık kuramamaktadırlar.

Evrim teorisine göre, kanatlar birbirinden bağımsız olarak dört kez "tesadüfen" ortaya çıkmıştır: Böceklerde, uçan sürüngenlerde, kuşlarda ve uçan memelilerde (yarasada). Doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarıyla açıklanamayan kanatların dört kez ayrı ayrı oluşmaları, hem de oluşan bu kanatların birbirine benzer yapılar sergilemeleri, evrimci biyologlar için ciddi bir açmaz oluşturur.

Bu konuda evrimci tezi çıkmaza sürükleyen en somut örneklerden biri de, memeli canlılarda ortaya çıkar. Çağdaş biyolojinin ortak kabulüne göre, tüm memeliler iki temel kategoriye ayrılır; plasentalılar ve keseliler (marsupials). Evrimciler, bu ayrımın memelilerin henüz ilk başlangıcında doğduğunu ve her iki kategorinin birbirlerinden tamamen bağımsız olarak ayrı birer evrim tarihi yaşadığını varsayarlar. Ancak ne ilginçtir ki, bu iki kategoride birbirlerinin neredeyse aynı olan "çiftler" vardır. Kurtlar, kediler, sincaplar, karınca yiyenler, köstebekler ve fareler, hem plasentalılar kategorisine, hem de keseliler kategorisine birbirlerine çok benzer yapılarıyla girmektedirler.17 Yani evrim teorisine göre, birbirlerinden tamamen bağımsız mutasyonların, bu canlıları ikişer kez "tesadüfen" üretmiş olmaları gerekmektedir! Elbette böyle bir olayın gerçekleşmesi mümkün değildir.

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki ilginç benzerliklerden biri de, Kuzey Amerika kurdu ile Tazmanya kurdu arasındadır. Bu canlılardan ilki plasentalılar, ikincisi ise keseliler sınıflamasına dahildir. (Avustralya kıtasının ve çevresindeki adaların Antartika'dan ayrılmasından itibaren, keseli ve plasentalı memelilerin ilişkilerinin kesildiği varsayılır ve bu dönemde hiçbir kurt türü yoktur.) Ancak ilginç olan, Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika kurdunun iskelet yapılarının neredeyse tamamen aynı olmasıdır. Özellikle kafatasları yukarıdaki şekilde görüldüğü gibi, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir.

Evrimci biyologların "homoloji" örneği olarak kabul edemedikleri bu gibi olağanüstü benzerlikler, benzer organların, ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir.

Angiosperm

Çiçekli bitkilere verilen isimdir. Yeryüzünde en fazla sayıda bulunan bitkilerdir. 230.000'in üzerinde türü vardır. Okyanuslardan çöllere kadar çok farklı koşullarda yetişebilmektedirler.

Bitkilerin evrimi iddiasını en açık biçimde reddeden fosil bulguları, angiospermlere aittir. Angiospermler, 43 ayrı familyaya bölünmüşlerdir ve bu 43 farklı familyanın her biri, arkalarında hiçbir ilkel "ara form" izi bulunmadan fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkar. Bu gerçek, 19. yüzyılda da fark edilmiş ve hatta bu nedenle Darwin, angiospermlerin kökenini "rahatsız edici bir sır" olarak tanımlamıştır. Darwin'den bu yana yapılan tüm araştırmalar, bu bitkilerin kökenine dair evrimsel bir açıklama getirememiştir. Evrimci paleobotanikçi N. F. Hughes, Paleobiology of Angiosperm Origins adlı kitabında şu itirafta bulunur:

Karadaki bitkilerin en baskın grubu olan angiospermlerin evrimsel kökeni, bilim adamlarını 19. yüzyılın ortalarından beri şaşırtmaktadır... Detaylardaki birkaç istisna dışında, bu soruna tatminkar bir cevap bulunamayışı devam etmektedir ve sonunda çoğu biyolog bu sorunun fosil kayıtlarıyla çözülmesinin imkansız olduğu sonucuna varmıştır.18

Daniel Axelrod ise, The Evolution of Flowering Plants, in The Evolution Life (Evrimsel Süreçte Çiçekli Bitkilerin Evrimi) adlı kitabında, çiçekli bitkilerin kökeni konusunda şu yorumu yapar:

Angiospermlere, yani çiçekli bitkilere yol açan ilkel grup, fosil kayıtlarında henüz tespit edilmemiştir ve yaşayan hiçbir angiosperm böyle bir bağlantıya işaret etmemektedir.19

Bilim adamlarının yukarıda belirtilen açıklamalarında da görüldüğü gibi, angiospermler fosil kayıtlarında, hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan aniden belirmişlerdir. Çiçekli bitkiler gibi son derece kompleks canlıların birdenbire ortaya çıkmaları, onların yaratıldıklarının bir göstergesidir.

Anorganik Evrim

Anorganik evrim, canlılığın ortaya çıkışından evvel, evrenin ve dünyanın oluşumunu tesadüfi süreçlerle açıklamaya çalışır. Herşeyi evrimle açıklamaya çalışan kimseler materyalizmin öngördüğü gibi evrenin sonsuzdan beri var olduğunu, yani yaratılmadığını ve evrende hiçbir tasarım, plan ve amaç olmadığını, herşeyin tesadüf ürünü olduğunu savunurlar. Ancak 19. yüzyıl materyalistlerinin, o dönemin ilkel bilim düzeyi içinde büyük hararetle savundukları bu iddialar, 20. yüzyıldaki bilimsel bulgular tarafından yıkılmıştır.

Önce, evrenin sonsuzdan beri var olduğu iddiası tarihe karışmıştır. 1920'li yıllardan itibaren evrenin yapısı hakkında elde edilen bilgiler, evrenin belirli bir zaman önce bir "Büyük Patlama" (Big Bang) ile yoktan var olduğunu ispatlamıştır. Yani evren sonsuz değildir, yoktan yaratılmıştır. (bkz. Big Bang teorisi)

20. yüzyılın ilk yarısında yazdığı kitaplarla materyalizmin ve Marksizm'in ünlü bir savunucusu haline gelen Georges Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri adlı kitabında, "sonsuz evren" modelinin geçerliliğine güvenerek yaratılışa şöyle karşı çıkıyordu:

Evren yaratılmış bir şey değildir. Eğer yaratılmış olsaydı, o takdirde, evrenin Allah tarafından belli bir anda yaratılmış olması ve evrenin yoktan var edilmiş olması gerekirdi. Yaratılışı kabul edebilmek için, herşeyden önce, evrenin var olmadığı bir anın varlığını, sonra da, hiçlikten (yokluktan) bir şeyin çıkmış olduğunu kabul etmek gerekir. Bu ise bilimin kabul edemeyeceği bir şeydir.20

Politzer, yaratılışa karşı sonsuz evren fikrini savunurken, bilimin kendi tarafında olduğunu sanıyordu. Oysa bilim, çok geçmeden, Politzer'in "eğer öyle olsa, bir Yaratıcı olduğunu kabul etmek gerekir" dediği gerçeği, yani evrenin bir başlangıcı olduğu gerçeğini ispatladı.

Antibiyotik Direnci

Bakteriler, belli bir antibiyotiğe sürekli maruz kaldıklarında, o antibiyotiğe karşı direnç göstermeye başlarlar ve bir süre sonra antibiyotiğin o bakteri türü üzerindeki etkisi yok olur. Evrimciler, bazı bakterilerin antibiyotiklere karşı direnç göstermelerini evrime delil olarak gösterirler. Bu direncin bakterilerde meydana gelen mutasyonlar sonucunda geliştiğini iddia ederler. Oysa bakterilerde meydana gelen direnç, onların mutasyon sonucunda sonradan geliştirdikleri bir özellik değildir. Çünkü bakteriler bu özelliğe antibiyotiğe maruz kalmadan önce de sahiptirler. Scientific American dergisi, evrimci bir yayın olmasına karşın, Mart 1998 sayısında bu konuda şöyle bir açıklamaya yer vermiştir:

Çok sayıda bakteri, daha ticari antibiyotikler kullanılmaya başlamadan önce de direnç genlerine sahipti. Bilim adamları bu genlerin neden evrimleştiklerini ve varlıklarını sürdürdüklerini kesinlikle bilmiyorlar.21

Görüldüğü gibi, direnç sağlayan genetik bilginin, antibiyotiklerden önce var olması, evrimciler tarafından açıklanamayan ve teorinin iddiasını geçersiz kılan bir gerçektir.

Dirençli bakterilerin, antibiyotiklerin keşfinden yıllarca önce mevcut olduğu, ciddi bir bilimsel yayın olan Medical Tribune dergisinin 29 Aralık 1988 tarihli sayısında da, ilginç bir olay aktarılarak şöyle belirtilmektedir:

1986'da yapılan bir araştırmada, 1845 yılında bir kutup keşfi sırasında hastalanarak hayatını kaybeden denizcilerin buzda korunmuş cesetleri bulunmuştur. Bu cesetlerin üzerinde 19. yüzyılda yaygın olan bazı bakteri çeşitleri tespit edilmiş ve bunlar test edildiğinde, 20. yüzyılda üretilmiş pek çok modern antibiyotiğe karşı direnç özellikleri taşıdıkları hayretle saptanmıştır.22

Bu tür direnç özelliklerinin penisilinin icadından önce de birçok bakteri türünde mevcut olduğu, tıp dünyasında bilinen bir gerçektir. Dolayısıyla bakterilerdeki direnç özelliğinin evrimsel bir gelişme gibi öne sürülmesi kesinlikle yanlış bir iddiadır.

Günlük dilde "bakterilerin bağışıklık kazanması" denen süreç gerçekte şöyle oluşur:

Bakterilerin kendi türleri içinde sayısız varyasyonları (çeşitleri) vardır. Bu varyasyonların bir kısmı, yukarıda belirtildiği gibi, bazı ilaçlara karşı direnç sağlayacak genetik bilgiye sahiptir. Bakteriler belli bir ilacın etkisine maruz kaldıklarında, ilaca dayanıksız varyasyonlar yok olur; dirençliler ise hayatta kalır ve daha fazla çoğalma imkanına kavuşurlar. Belli bir zaman sonra tamamen yok olan dirençsiz bakterilerin yerini, hızla çoğalan bu dirençli bakteriler doldurur. Bir süre sonra, aynı bakteri türü yalnızca söz konusu antibiyotiğe dirençli olan bireylerden oluşmuş bir koloni haline gelir ve artık aynı antibiyotik o bakteri türüne karşı etkisiz olur. Ancak bakteri yine aynı bakteri, tür yine aynı türdür. Herhangi bir evrim yaşanmamıştır.

Bakterilerdeki Direnç Aktarma Mekanizmaları

Bakteriler antibiyotiklere karşı direnç özelliğini, geçmiş dirençli jenerasyonlarından genetik miras olarak edindikleri gibi, diğer bakterilerdeki direnç genlerini kendilerine transfer etme yoluyla da elde edebilirler.

Direnç genleri genellikle "plasmid"ler aracılığıyla diğer bakterilere taşınırlar. Plasmidler, bakterideki küçük DNA halkacıklarıdır ve direnç genleri sıklıkla bu plasmidlerde kodlu bulunur. Bu direnç genleri, bakterinin, bulunduğu ortamdaki çeşitli zararlı maddelere karşı dayanıklı hale gelmesini sağlar. Direnç genleri aynı zamanda bakterideki kromozomal DNA'da da bulunabilir. Kromozom, bakteri hücresindeki plasmidlerden çok daha büyük ve hücrenin çoğalmasını ve fonksiyonlarını yöneten bir DNA molekülüdür.

Antibiyotiklere karşı bağışıklık genine sahip olan bir bakteri, sahip olduğu bu genetik bilgiyi, diğer bir bakteriye plasmid transferi yaparak ulaştırabilmektedir. Direnç genleri bazen virüsler aracılığıyla da transfer edilir. Bu durumda virüs, bir bakteriden aldığı direnç genini bir başka bakteriye aktarır. Ayrıca bir bakteri öldüğünde ve içindeki hücre parçaları ortama dağıldığında, bir başka bakteri ortamda serbest halde bulunan direnç genini kendine aktarabilir.

Dirençsiz bir bakteri, bu şekilde edindiği bir direnç genini kolaylıkla kendi DNA molekülleri arasına katabilir. Çünkü direnç genleri genellikle "transpozon" adı verilen küçük DNA üniteleri şeklindedir ve kolaylıkla başka DNA molekülleri arasına dahil olabilir.

Bu gibi mekanizmalar sayesinde bir tek dirençli bakteriden çok kısa bir süre içinde dirençli bir bakteri kolonisi ortaya çıkabilir. Bu olgunun evrimle bir ilgisi yoktur; çünkü bakterilere direnç sağlayan genler, mutasyonlar sonucunda sonradan oluşmamaktadır. Sadece, zaten var olan genler bakteriler arasında birbirlerine aktarılmaktadır.

Antropoloji

Antropoloji, insanın kökenini, biyolojik özelliklerini, toplumsal ve kültürel yönlerini inceleyen bilim dalıdır. Bu bilim dalı önceleri, insanlık

tarihini öğrenmek girişimi olarak başlamıştı. Gerçekten de Yunanca'dan gelen bu sözcüğün anlamı "insanın incelenmesi"dir. 19. yüzyılda Charles Darwin'in, canlıların gelişme ve değişim sürecine ilişkin evrim kuramını ortaya atmasından sonra bilim adamları bu alana ilgi duydu ve insanın sözde evrimi hakkında yeni yeni görüşler öne sürmeye başladılar.

Bilim adamları insan topluluklarının nasıl büyüdüğünü ve ne yönde değişikliğe uğradıklarını, siyasal örgütlenmelerin, sanatın ve müziğin nasıl doğduğunu öğrenmek istiyorlardı. Bütün bu çabaların sonucunda antropoloji biliminde insanlık tarihinin değişik alanlarını inceleyen uzmanlık dalları ortaya çıktı: Fiziksel antropologlar, kültürel antropologlar... Fakat evrim teorisinin ortaya atılmasından sonra kültürel antropoloji, insanı kültürlü bir hayvan olarak; fiziki antropoloji ise insanı biyolojik bir organizma olarak ele aldı. Bu çarpık zihniyetin sonucunda antropoloji, evrimci bilim adamlarının çalışma sahası olarak pek çok gerçek dışı ve taraflı yoruma maruz kalmıştır.

Ara Geçiş Formu (Ara Türler)

Evrim teorisinin iddiasına göre, yeryüzünde yaşayan ve geçmişte yaşamış tüm canlı türleri birbirlerinden türeyerek ortaya çıkmışlardır. Türlerin birbirlerine dönüşümü ise, evrim teorisine göre, yavaş yavaş ve kademe kademe olmuştur. Dolayısıyla, bu iddiaya göre iki canlı türü arasındaki geçiş dönemini yansıtan ve her iki türden bazı özellikler taşıyan birtakım canlıların yaşamış olması zorunludur. Örneğin, balıklar karaya çıkıp sürüngenlere dönüşene kadar mutlaka yarı solungaçlı yarı akciğerli, yarı yüzgeçli yarı ayaklı türden bazı canlıların milyonlarca yıl boyunca yaşamış olmaları gerekir. Evrimciler, geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali canlılara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer evrim teorisi doğru olsaydı, bu tür canlıların geçmişte yaşamış olmaları ve bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekirdi. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına fosil kayıtlarında rastlanması gerekirdi. Ancak, bugüne kadar fosil kayıtlarında tek bir ara geçiş formu fosiline dahi rastlanmamıştır. Nitekim evrim teorisinin kurucusu Charles Darwin, Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştır:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu, benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.23

Evrimci paleontologlar, Darwin'in bu sözlerine dayanarak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında fosil araştırmaları yaptılar ve bu ara geçiş formlarını aradılar.

Tüm çabalara rağmen söz konusu formlara hiçbir zaman rastlanamadı. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrim teorisinin öngörülerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını gösterdi. Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, evrim teorisini benimsemesine karşın bu gerçeği şöyle kabul eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.24

Bir başka evrimci paleontolog Mark Czarnecki ise şu yorumu yapar:

Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin yaratıldığını savunan argümana destek sağlamıştır.25

Ünlü biyolog Francis Hitching de, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong adlı kitabında şöyle demektedir:

Eğer fosiller buluyorsak ve eğer Darwin'in teorisi doğruysa, o halde kayaların belirli bir grup yaratığın, daha kompleks bir başka grup yaratığa doğru küçük kademelerle evrimleştiğini gösteren kalıntılar ortaya çıkarması gerekir. Bu nesilden nesile ilerleyen "küçük gelişmelerin" son derece iyi korunmuş olması gerekir. Ama durum hiç de böyle değildir. Aslında, bunun tam tersi doğrudur. Darwin'in "sayısız ara form olmalı, ama bunları neden yeryüzünün sayısız katmanında bulamıyoruz" derken yakınmış olduğu gibi. Darwin, fosil kayıtlarındaki bu "olağanüstü eksikliğin" sadece daha fazla fosil kazısı yapmakla ilgili olduğunu düşünmüştür. Ama her ne kadar yeni fosil kazısı yapılırsa yapılsın, bulunan türlerin neredeyse hepsinin, istisnasız, bugün yaşamakta olan hayvanlara çok benzediği ortaya çıkmıştır.26

Fosil kayıtları, canlı türlerinin hem bir anda ve tamamen farklı yapılarda ortaya çıktıklarını, hem de çok uzun jeolojik dönemler boyunca değişmeden sabit kaldıklarını göstermektedir. Harvard Üniversitesi paleontologlarından ve ünlü evrimci Stephen Jay Gould, bu gerçeği şöyle kabul eder:

Fosilleşmiş türlerin çoğunun tarihi, kademeli evrimle çelişen iki farklı özellik ortaya koymaktadır:

1. Durağanlık: Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönsel değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.

2. Aniden ortaya çıkış: Herhangi bir lokal bölgede bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir.27

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki, evrimciler genellikle "ara geçiş formu" kavramını kasıtlı olarak gerçek anlamının dışında kullanırlar. Evrim teorisinin öngördüğü ara formlar, iki canlı türü arasında kalan, eksik ve yarım organlara sahip canlılardır. Ancak bazen ara form kavramı yanlış algılanmakta ve gerçekte ara form özelliği oluşturmayan canlı yapıları, ara form gibi düşünülmektedir. Örneğin bir canlı grubunun diğer canlı grubuna ait özellikler barındırması, bir ara tür özelliği değildir. Buna bir örnek, Avustralya'da yaşayan Platypus'tur. Bu canlı, bir memeli olmasına rağmen sürüngenler gibi yumurtlayarak çoğalır. Ayrıca kuşlara benzer bir gagası bulunur. Bilim adamları Platypus gibi canlılara "mozaik canlı" ismini verirler. Mozaik canlıların ara form sayılamayacağı, Stephen J. Gould ve Niles Eldredge gibi önde gelen evrimci paleontologlar tarafından da kabul edilmektedir.28 (bkz. Platypus)

Arboreal Teori

Kara canlısı olan sürüngenlerin nasıl olup da uçmaya başladıkları konusunda öne sürülen iki evrimci teoriden biridir. Arboreal teoriye göre kuşların ataları ağaçlarda yaşayan sürüngenlerdir ve bunlar zamanla "daldan dala atlayarak kanatlanmışlardır". (Diğer görüş de kuşların yerden yukarı doğru havalandıklarını savunan Cursorial teoridir.) Söz konusu teori tamamen hayalidir ve teoriyi destekleyen hiçbir bilimsel kanıt yoktur.

Nitekim Cursorial teoriyi öne süren John Ostrom, her iki hipotezi savunanların ancak spekülasyon yapabildiklerini itiraf ederek şöyle der:

benim 'cursorial predator' teorim gerçekten de spekülatiftir. Fakat arboreal teori de aynı şekilde spekülatiftir.29

Ayrıca bu teorinin iddiasına göre, geçmişte dünya üzerinde "yaşamış olması" gereken ara geçiş formlarına da (bkz. Ara geçiş formu) hiçbir zaman rastlanmamıştır. (bkz. Cursorial teori; Kuşların kökeni)

140 milyon yıl önce, Jurassic dönemde yaşayan ve daha sonra soyu tükenen bir kuş türüdür. Archæopteryx'in günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklerinin olması, evrimcilerin bu kuşu sözde dinozor atalarından ayrılan ve yeni uçmaya başlayan bir ara tür olarak göstermelerine neden olmuştur. Evrim teorisine göre, Velociraptor veya Dromeosaur ismi verilen küçük yapılı dinozorların bir kısmı evrim geçirerek kanatlanmışlar ve uçmaya başlamışlardır. Archæopteryx ise, bu iddiaya göre, yeni yeni uçmaya başlayan bu kuşların atasıdır.

Oysa Archæopteryx fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler, bu anlatımın bilimsel bir temeli olmadığını göstermektedir. Bu canlı, iyi uçamayan bir ara geçiş formu değil, sadece günümüz kuşlarından farklı bazı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türüdür. Son bulgular ve

incelemeler sonucunda Archæopteryx hakkında elde edilen sonuçlar şunlardır:

∑ Bu canlının "sternum" adındaki göğüs kemiğinin olmaması, canlının uçamayacağının en önemli kanıtı olarak gösterilmekteydi. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

Ancak 1992 yılında bulunan yedinci Archæopteryx fosili bu argümanın yanlış olduğunu gösterdi. Bu fosilde evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiği vardı. Nature dergisinde yeni bulunan bu fosil şöyle anlatılıyordu:

Son bulunan yedinci Archæopteryx fosili, uzun zamandır varlığından şüphe edilen, ama hiçbir zaman ispatlanamayan bir dikdörtgensel göğüs kemiğinin varlığına işaret ediyor. Bu canlının uzun mesafelerde uçuş yeteneği hala spekülasyona dayalı, ama göğüs kemiğinin varlığı, güçlü uçuş kaslarının olduğunu gösteriyor.30

Bu bulgu, Archæopteryx'in tam uçamayan bir yarı-kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

• Ayrıca Archæopteryx'in günümüz kuşlarınınkinden farksız olan asimetrik tüy yapısı, canlının mükemmel olarak uçabildiğini göstermektedir. Ünlü paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, "tüylerinden dolayı bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu".31

• Archæopteryx'in tüylerinin ortaya çıkarmış olduğu bir başka gerçek, bu canlının sıcakkanlı oluşudur. Bilindiği gibi sürüngenler ve dinozorlar soğukkanlı, yani vücut ısılarını kendileri üretmeyen, çevrenin sıcaklığının vücut ısılarını etkilediği canlılardır. Kuşlarda bulunan tüylerin en önemli fonksiyonlarından bir tanesi, kuşun vücut ısısını korumasıdır. Archæopteryx'in tüylü olması, bu kuşun dinozorların aksine sıcakkanlı olduğunu, yani vücut ısısını korumaya ihtiyacı olan gerçek bir kuş olduğunu gösteriyordu.

• Evrimci biyologların Archæopteryx'i ara geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları en önemli iki nokta ise, bu hayvanın kanatlarının üzerindeki pençeleri ve ağzındaki dişleridir.

Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri ve ağzında dişleri olduğu doğrudur, ancak bu özellikleri, canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, Touraco corythaix ve Opisthocomus hoatzin'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Ve bu canlılar, hiçbir açıdan sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuştur. Dolayısıyla Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağzındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu öne sürerek yanılmaktadırlar. Çünkü dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların Archæopteryx'le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek Archæopteryx ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın tarihlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

Ayrıca, Archæopteryx'in ve diğer dişli kuşların diş yapıları, bu kuşların sözde evrimsel ataları olan dinozorların diş yapılarından çok farklıdır. Martin, Stewart ve Whetstone gibi ünlü kuşbilimcilerin yaptıkları ölçümlere göre, Archæopteryx'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen theropod dinozorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri de dardır.32

• Son dönemlerde bulunan bazı fosiller, Archæopteryx'le ilgili evrimci senaryonun geçersizliğini başka yönlerden de ortaya koymuştur.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, Confuciusornis olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. Archæopteryx ile aynı yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarınınkiyle aynı olan bu kuşun kanatlarında, Archæopteryx'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu. Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı–sürüngen kabul edilen Archæopteryx'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, Archæopteryx'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezlerle çelişiyordu.33

Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yaşındaki Liaoningornis isimli bu kuşun varlığı Hou, Martin ve Alan Feduccia tarafından Science dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. Liaoningornis, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.34

Nitekim Alan Feduccia, Discover dergisinde yayınlanan yorumunda, Liaoningornis'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.35

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise Eoalulavis oldu. Archæopteryx'ten 30 milyon yıl daha genç, yani 120 milyon yaşında olduğu söylenen Eoalulavis'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki

bazı uçan kuşlarda görülüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.36

Archæopteryx'in sürüngenlerle kuşlar arasında ara geçiş formu olmadığına dair bir delil de, 2000 yılında Çin'de bulunan bir kuş fosili ile geldi. Longisquama ismi verilen bu canlının 220 milyon yıl önce Orta Asya'da yaşadığı belirtildi. Science ve Nature gibi ünlü bilim dergileri ve BBC televizyonu bu fosil hakkında şu bilgileri verdi:

Orta Asya'da bulunan ve günümüzden 220 milyon yıl önce yaşadığı anlaşılan söz konusu fosilin tüm vücudunun tüylerle kaplı olduğu, kuşların atası olduğu iddia edilen Archæptoryx'de ve günümüz kuşlarında olduğu gibi bir lades kemiğine sahip olduğu ve tüylerinde içi boş sapların bulunduğu tespit edildi. Bu ise, Archæopteryx'in kuşların atası olduğu iddialarını geçersizleştiriyor. Çünkü bulunan fosil Archæopteryx'ten 75 milyon yıl daha yaşlı; yani kuşların atası olduğu iddia edilen canlıdan 75 milyon yıl önce de tüm özellikleriyle tam bir kuş yaşıyordu.37

Böylece Archæopteryx ve diğer arkaik kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine, günümüz kuşlarının ve Archæopteryx benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı.

Kısacası Archæopteryx'in birtakım özellikleri, bu canlının bir "ara form" olmadığını göstermektedir. Nitekim bugün evrim teorisinin ünlü savunucularından Harvard paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge de, Archæopteryx'in farklı özellikleri bünyesinde barındıran bir "mozaik" canlı olduğunu, ama asla bir ara form olmadığını kabul etmektedirler.38

Archæoraptor

Çin'de "bulunduğu" iddia edilen, ancak 2001 yılında sahte olarak üretildiği anlaşılan bir fosil.

Archæoraptor'un sahte bir fosil olduğu, araştırmacıların yaptıkları detaylı analizler sonucunda anlaşıldı. İncelemeyi yapan bilim adamları, yapılan sahtekarlığı Nature dergisinde şöyle açıkladılar:

Archæoraptor fosili kayıp halka olarak duyuruldu ve kuşların belirli bir cins dinozordan evrimleştiğine dair en iyi delil olma iddiasındaydı... Fakat Archæoraptor'un bir kuşun ve uçamayan bir dromaeosaurid dinozorunun kemiklerinin birleştirilmesiyle oluşturulan bir sahtekarlık olduğu gösterilmiştir... İskelet açıkça birçok kırık parçadan yeniden birleştirilmişti ve iskelet, dişler, tüyler, Archæopteryx'ten daha iyi uçabilen bir kanat ve uçmayan bir dinozorun kuyruğu da dahil eşsiz bir kombinasyona sahipti... Archæoraptor'un iki ya da daha fazla türü temsil ettiği ve en az iki, muhtemelen beş ayrı örnekten birleştirildiği sonucuna vardık... Bu, bilim

adına bir kayıptır. Paleontoloji zaten bugüne kadar Piltdown Adamı sahtekarlığı ve Johann Beringer'in 'duran taşları' ile oldukça zarar görmüştür ve birçok fosil bilmeden ya da kasıtlı olarak yanıltıcı konstrüksiyonlara konu olmuştur.39 (bkz. Piltdown Adamı)

Aşağı Irk

(bkz. Darwinizm ve ırkçılık)

Atapuerca Kafatası

1995 yılında, Madrid Üniversitesi'nden üç İspanyol paleoantropolog, İspanya'da "Atapuerca" adı verilen bölgedeki Gran Dolina mağarasında bir fosil buldular. Fosil, günümüz insanıyla tamamen aynı görünüme sahip 11 yaşındaki bir çocuğa ait bir insan yüzü parçasıydı. Ancak çocuk öleli tam 800 bin yıl olmuştu. Bu, evrimciler açısından şaşırtıcı bir bulguydu; çünkü bu kadar eski bir dönemde henüz Homo sapiens'in (günümüz insanı) yaşadıklarını ummuyorlardı. (bkz. İnsanın hayali soyağacı)

Discover dergisi, Aralık 1997 sayısında konuya geniş yer verdi. Bu fosil, Gran Dolina araştırma ekibinin başı Arsuaga Ferreras'ın bile insanın evrimi hakkındaki inançlarını sarsmıştı. Ferreras şöyle diyordu:

Büyük, geniş, şişkin, yani anlayacağınız ilkel bir şeyle karşılaşmayı umuyorduk. 800 bin yıl yaşındaki bir çocuktan beklentimiz, Turkana Çocuğu gibi bir şey olmasıydı. Ama bizim bulduğumuz bütünüyle modern bir yüzdü... Bunlar sizi sarsan türden şeyler: Fosil bulmak değil, tamam fosil bulmak da beklenmedik ve güzel bir olay. Fakat en etkileyici olanı, bugüne ait olduğunu düşündüğünüz bir şeyi geçmişte bulmanız. Bu, bir anlamda, Gran Dolina'da kasetçalar bulmak gibi bir şey. Böyle bir şey çok şaşırtıcı olurdu elbette. Alt Pleistosen tabakalarında teypler, kasetler bulmayı beklemiyoruz, ancak 800 bin yıllık "modern" bir yüz bulmak da bunun gibi bir şey. Onu gördüğümüzde çok şaşırmıştık.40

Bu fosil, Homo sapiens'in tarihinin 800 bin yıl kadar geriye götürülmesi gerektiğine işaret ediyordu. Ama evrimcilerin hayali evrim soyağacına göre, 800 bin yıl önce Homo sapiens'in yaşamamış olması gerektiği için, evrimciler bu fosilin başka bir türe ait olduğuna karar verdiler. Bu yüzden Homo antecessor adlı hayali bir tür oluşturdular ve Atapuerca kafatasını bu sıralamaya dahil ettiler.

Atın Kökeni

"Atın evrimi"ni sembolize ettiği iddia edilen şemalar, yakın bir zamana kadar, evrim teorisine kanıt olarak gösterilen fosil sıralamalarının en başında gelmekteydi. Oysa bugün pek çok evrimci, atın evrimi senaryosunun geçersizliğini açıkça kabul etmektedir. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce

Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.41

Atın evrimi şemalarının sergilendiği "İngiltere Doğa Tarihi Müzesi"nin yöneticilerinden ünlü evrimci paleontolog Niles Eldredge de, hala müzenin alt katında duran bu şema hakkında şunları söyler:

Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiyse, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin yalnızca spekülasyon olduklarını düşünüyorum.42

Hiçbir bilimsel delil tarafından desteklenmemesine rağmen atın evrimi senaryosu, Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosillerin, evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda, küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan şemalarla ortaya atılmıştır. Farklı araştırmacıların öne sürdükleri 20'den fazla atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soyağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen devrinde yaşamış Eohippus (Hyracotherium) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. (bkz. Eohippus) Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan Eohippus, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan Hyrax isimli hayvanın hemen hemen aynısıdır.43

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. Eohippus ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de (Equus nevadensis ve Equus occidentalis) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.44 Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ve atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan The Great Evolution Mystery adlı kitabında at serileri efsanesinin aslını şöyle anlatır:

Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda

çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin bir araya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerini izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.45

Tüm bu gerçekler, evrimin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymaktadır. Diğer türler gibi atlar da, evrimsel bir ataya sahip olmadan var olmuşlardır.

Australopithecus

İnsanın hayali evrim şemasındaki ilk kategori olan Australopithecus, "güney maymunu" anlamına gelir. Bu canlıların ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. Australopithecus türlerinin tümü [Australopithecus aferensis, Australopithecus africanus, Australopithecus boisei, Australopithecus robustus (Zinjanthropus)], günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır.

Tümünün beyin hacimleri, günümüz şempanzelerininkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm.) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi erkek Australopithecus dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı; birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konuda evrimcilerin ortaya attığı iddia ise, Australopithecuslar'ın, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik yürüdükleridir. Ama pek çok bilim adamı, Australopithecus'un iskelet yapısı üzerinde sayısız araştırma yapmış ve bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur. İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini 15 yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de bir evrimci

olmasına rağmen, Australopithecuslar'ın sadece sıradan bir maymun türü oldukları ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna varmıştır.46

Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da Australopithecuslar'ın iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınınkine benzetmektedir.47

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, son dönemde evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilmektedir. Ünlü Fransız bilim dergisi Science et Vie, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştır. Australopithecus afarensis türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "Adieu Lucy" (Elveda Lucy) başlığını kullanarak Australopithecus türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir Australopithecus fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

Yeni bir teori Australopithecus cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... Australopithecuslar ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor. .48

Avien Akciğer

(bkz. Kuş akciğerlerinin kökeni)

B

Bakteri Kamçısı

Bakteri kamçısı, bazı bakteriler tarafından sıvı bir ortamda hareket edebilmek için kullanılır. Organ, bakterinin hücre zarına tutturulmuştur ve canlı, ritmik bir biçimde dalgalandırdığı bu kamçıyı bir palet gibi kullanarak dilediği yön ve hızda yüzebilir.

Bakterilerin kamçısı uzun zamandır bilinmektedir. Ancak son 10 yıl içindeki gözlemler, bu kamçının detaylı yapısını ortaya çıkarınca bilim dünyası şaşkına dönmüştür. Çünkü kamçının, önceden sanıldığı gibi basit bir titreşim mekanizmasıyla değil, çok karmaşık bir "organik motor" ile çalıştığı ortaya çıkmıştır.

Bakterinin hareketli motoru, elektrik motorlarıyla aynı mekanik özelliğe sahiptir. İki ana bölüm söz konusudur: Bir hareketli kısım (rotor) ve bir durağan kısım (stator).

Bu organik motor, mekanik hareketler oluşturan diğer sistemlerden farklıdır. Hücre, içinde ATP molekülleri halinde saklı tutulan hazır enerjiyi

kullanmaz, zarından gelen bir asit akışından aldığı enerjiyi kullanır. Motorun kendi iç yapısı ise olağanüstü derecede komplekstir. Kamçıyı oluşturan yaklaşık 240 ayrı protein vardır. Bunlar kusursuz bir mekanik tasarımla yerlerine yerleştirilmiştir. Bilim adamları, kamçıyı oluşturan bu proteinlerin motoru kapatıp açacak sinyalleri gönderdiklerini, atom boyutunda harekete imkan sağlayan mafsallar oluşturduklarını ya da kırbacı hücre zarına bağlayan proteinleri hareketlendirdiklerini belirlemişlerdir. Motorun işleyişini basitleştirerek anlatmak amacıyla yapılan modellemeler bile sistemin karmaşıklığının anlaşılması için yeterlidir.

Sadece bakteri kamçısının bu kompleks yapısı dahi evrim teorisini çökertmek için yeterlidir. Çünkü kamçı hiçbir şekilde basite indirgenemeyecek bir yapıdadır. Kamçıyı oluşturan moleküler parçaların tek bir tanesi bile olmasa, ya da kusurlu olsa, kamçı çalışmaz ve dolayısıyla bakteriye hiçbir faydası olmaz. Bakteri kamçısının ilk var olduğu andan itibaren eksiksiz olarak işlemesi gerekmektedir. Bu gerçek karşısında evrim teorisinin "kademe kademe gelişim" iddiasının anlamsızlığı bir kez daha açıkça ortaya çıkmaktadır. Nitekim bugüne kadar hiçbir evrimci biyolog, bakterinin kamçısının kökenini açıklamayı denememiştir bile.

Bakteri kamçısı, evrimcilerin "en ilkel canlılar" saydığı bakterilerde dahi olağanüstü tasarımlar bulunduğunu gösteren önemli bir gerçektir.

Bakterilerin Kökeni

Bilinen en eski fosiller, yaklaşık 3.5 milyar yıl önce yaşamış olan bakterilerdir. Bu nedenle evrimciler, cansız maddelerin ilk olarak tek hücreli bakterileri meydana getirdiklerini iddia ederler. İddialarının devamında ise ilk bakterilerin zaman içinde, yavaş yavaş çok hücreli canlılara dönüştüklerini, bu canlıların da günümüzdeki son derece kompleks bitki ve hayvanların ataları olduklarını öne sürerler. Ancak bu iddialarının bilimsel hiçbir delili olmadığı gibi, evrimciler cansız maddelerin nasıl olup da bakterileri oluşturduğunu açıklayamamaktadırlar.

Bakteriler, birçok bilim adamı tarafından yakın zamana kadar basit canlılar olarak bilinmekteydi. Ancak yapılan detaylı araştırmalar, bu canlıların çok küçük ve tek hücreli olmalarına rağmen oldukça kompleks bir yapıya sahip olduklarını gösterdi.

Hemen hemen bütün bakteri türleri koruyucu bir katman olan hücre duvarı ile çevrilidir. Hücre duvarı bakteriye şeklini verir ve bakterinin çok farklı ortamlarda yaşayabilmesini sağlar. Bazı tür bakterilerde kapsül adı verilen ve hücre duvarını dıştan saran ince bir katman da bulunmaktadır. Tüm bakterilerin hücre duvarlarının içinde, elastik yapıdaki hücre zarı vardır. Küçük yiyecek molekülleri bu zarın üzerindeki gözeneklerden hücrenin içine girer, ancak büyük moleküller buradan geçemezler.

Zarın içinde yumuşak, jöle benzeri bir yapısı olan sitoplazma bulunur. Sitoplazmada, "enzim" adı verilen proteinler bulunur. Enzimler yiyecekleri parçalayarak hücre için gerekli hammaddeyi sağlarlar.

Diğer tüm canlı hücreleri gibi bakteri hücreleri de DNA içerir. DNA, bir hücrenin büyümesini, üremesini ve diğer aktivitelerinin tamamını kontrol eder. Bakteri hücresinde DNA sitoplazmada serbestçe dolaşır. Prokaryotlar, yani çekirdeksiz hücreler dışındaki tüm canlı hücrelerinde DNA, sitoplazmadan bir zarla ayrılan çekirdeğin içinde bulunur.

Ayrıca, bu küçük hücrelerin içerisinde yeryüzünde yaşamın sürekliliğini sağlayan çok önemli biyokimyasal olaylar gerçekleşir. Bakteriler, yeryüzündeki doğal ekolojik sistemin işleyişinde çok önemli görevleri yerine getirirler. Örneğin bazı bakteri türleri, ölü bitki ve hayvan kalıntılarını parçalayarak, bunları canlı organizmalar tarafından tekrar kullanılmak üzere temel kimyasal maddelere dönüştürürler. Bazıları toprağın verimliliğini artırırlar. Bunlardan başka; sütü peynire dönüştürmek, zararlı bakterilere karşı antibiyotik üretmek, vitamin sentezi yapmak gibi çok önemli görevleri de yerine getirirler.

Bunlar, bakterilerin yerine getirdikleri sayısız görevden sadece birkaç tanesidir. Bütün bunları yapan bakterilerin genetik yapıları derinlemesine incelendiğinde hiç de basit olmadıkları görülür.

Bir bakterinin DNA'sı bile oldukça komplekstir. Hepsi çok kesin ve anlamlı bir dizilimle sıralanmış olan en az 3 milyon birim içermektedir.49

Bakteri, sahip olduğu yüzlerce değişik özelliğin yanı sıra üstün yaratılışı sergileyen bir DNA'ya sahpitir. Bilinen en küçük bakteri olan theta-x-174'ün DNA'sında 5375 nükleotid bulunmaktadır. (Nükleotidler, canlılarda kalıtsal özelliklerin tümünü denetleyen nükleik asitlerin yapı taşlarıdır.) Normal boyutlardaki bir bakteride ise nükleotid sayısı 3 milyon kadardır.50 1900'lü yılların başından beri, üzerinde çeşitli çalışma ve araştırmalar yapılan bağırsak bakterisi Escherichia coli'nin ise tek bir kromozomunda 5.000 gen bulunmaktadır. (Genler bir organa veya bir proteine ait olan DNA üzerindeki parçaların oluşturduğu özel bölümlerdir.)

Her bir bakterinin DNA'sında kodlanmış bu bilgiler, bakterinin yaşaması için gereklidir ve bu bilgilerdeki herhangi bir değişiklik, bakterinin tüm çalışma sistemini bozacak kadar önemlidir. 2-3 mikron büyüklüğündeki bu hücrenin içinde bilgi taşıyan bu sarmalın uzunluğu ise 1.400 mikrondur.51 (1 mikron, 0.001 mm.dir) Özel bir dizayn ile bu müthiş bilgi zinciri, kendisinden binlerce kat küçük bir organizmanın içine sığdırılmıştır.

Görüldüğü gibi bakterilerin gen şifrelerinde en ufak bir aksaklığın olması ya da çalışma sistemlerinin bozu lması, bakterilerin yaşayamamaları ve nesillerini devam ettirememeleri anlamına gelir. Bunun sonucunda da ekolojik denge zincirinin çok kritik bir halkası kopmuş ve canlılar alemindeki bütün dengeler alt üst olmuş olur. Bu kompleks özellikler göz önüne

alındığında, evrim teorisinin iddia ettiği gibi, bakterilerin ilkel hücreler olmadıkları anlaşılmaktadır.

Dahası evrimcilerin iddiasındaki gibi, bakterilerin evrimleşerek bitki ve hayvan hücrelerine (ökaryotik hücrelere) dönüşmesi de her türlü biyoloji, fizik ve kimya kuralına aykırı bir olaydır. Evrim teorisinin savunucuları bu imkansızlığı açıkça bilmelerine rağmen, bu tutarsız iddiayı savunmaktan vazgeçmezler. Örneğin, ünlü evrimcilerden Prof. Ali Demirsoy, ilkel olduğu iddia edilen bakteri hücrelerinin ökaryotik hücrelere dönüşemeyeceğini şu sözleriyle itiraf eder:

Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de, bu ilkel canlılardan nasıl olup da organelli ve karmaşık hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır. Bir hücreliler ve çok hücreliler bu karmaşık yapıyı tümüyle taşırlar, herhangi bir şekilde daha basit yapılı organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur.52

Balıkların Kökeni

Evrimciler Kambriyen devrinde ortaya çıkan omurgasız deniz canlılarının, on milyonlarca yıllık bir zaman dilimi içinde balıklara dönüştüğünü iddia ederler. Ancak Kambriyen devri omurgasızlarının hiçbir atası olmadığı gibi, bu omurgasızlar ile balıklar arasında bir evrim olduğunu gösterebilecek hiçbir ara geçiş formu da yoktur. (bkz. Kambriyen devri) Oysa iskeletleri olmayan ve sert kısımları vücutlarının dış kısmında yer alan omurgasızların, sert kısımları vücutlarının ortasında yer alan kemikli balıklara evrimleşmesi çok büyük bir dönüşümdür ve çok sayıda ara form fosili bırakmış olması gerekir. Halbuki tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar.

Evrimciler bu hayali formları bulmak için 140 yıldır fosil tabakalarını alt üst etmektedirler. Milyonlarca omurgasız fosili, milyonlarca balık fosili bulunmasına rağmen, hiç kimse tek bir tane bile ara form fosili bulamamıştır. Evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı makalesinde, bu gerçek karşısında evrimcilerin çaresizliğini gösteren şu soruları sıralar:

Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine evrimsel bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?53

Fosil kayıtları, diğer canlı sınıflamaları gibi balıkların da yeryüzünde aniden ve farklı yapılarıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Balıklar, arkalarında hiçbir "evrim" süreci olmadan, kusursuz anatomileriyle bir anda yaratılmışlardır. Allah üstün güç sahibi Yaratıcımız'dır.

Balinalar ve yunuslar, "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Bu canlılar memeli sınıflamasına dahildir, çünkü aynen karadaki memeliler gibi doğurur, emzirir, akciğerle nefes alır ve vücutlarını ısıtırlar. Deniz memelilerinin kökeni ise, evrimciler tarafından açıklanması en zor olan konulardan birisidir. Çoğu evrimci kaynakta, ataları karada yaşayan deniz memelilerinin, uzun bir evrim süreci sonucunda deniz ortamına geçiş yapacak biçimde evrimleştikleri öne sürülür. Buna göre, sudan karaya geçişin tersine bir yol izleyen deniz memelileri, ikinci bir evrim sürecinin sonucu olarak tekrar su ortamına dönmüşlerdir. Oysa bu teori hiçbir paleontolojik delile dayanmaz ve mantıksal yönden de çelişkilidir.

Memeliler evrim basamaklarının en üst kısmında yer alan canlılar olarak kabul edilirler. Durum bu iken, öncelikle bu canlıların neden deniz ortamına geçtiklerinin açıklanması çok güçtür. Bir sonraki soru ise bu canlıların deniz ortamına nasıl olup da balıklardan bile daha iyi adapte olduklarıdır. Çünkü katil balinalar, yunuslar gibi memeli ve dolayısıyla akciğerli canlılar, suda solunum yapan balıklardan bile daha mükemmel bir şekilde yaşadıkları ortama uyum göstermektedirler.

Son yıllarda bu konudaki evrimci çıkmaza çözüm gibi öne sürülen bazı fosiller ise, gerçekte evrim teorisine hiç bir şey kazandırmamaktadır.

Söz konusu fosillerin ilki, Pakicetus inachus'tur. Bu soyu tükenmiş memeliye ait fosiller, ilk kez 1983 yılında gündeme geldi. Fosili bulan P. D. Gingerich ve yardımcıları, canlının sadece kafatasını bulmuş olmalarına rağmen, hiç çekinmeden onun bir "ilkel balina" olduğunu iddia ettiler. Oysa fosilin "balina" olmakla yakından-uzaktan bir ilgisi yoktu. İskeleti, bildiğimiz kurtlara benzeyen dört ayaklı bir yapıydı. Fosilin bulunduğu yer, paslanmış demir cevherlerinin de bulunduğu ve salyangoz, kaplumbağa veya timsah gibi kara canlılarının da fosillerini barındıran bir bölgeydi; yani bir deniz yatağı değil kara parçasıydı.

Peki dört ayaklı bir kara canlısı olan bu fosil, neden "ilkel balina" olarak ilan edilmişti? Evrimci bir kaynak olan National Geographic dergisinde bu sorunun cevabı şöyle verilmektedir:

Diğer kara memelilerinde hepsi bir arada bulunmayan, fark edilmesi zor, küçük ipuçları; azı dişlerindeki diş uçlarının düzeni, orta kulakta yer alan bir kemikteki kıvrım ve kulak kemiklerinin kafatasındaki konumu...54

Oysa bu özellikler, Pakicetus ile balinalar arasında bir ilişki kurmak için kanıt olamaz:

• Öncelikle, National Geographic'in "Diğer kara memelilerinde hepsi birarada bulunmayan özellikler" ifadesini kullanırken dolaylı olarak da belirttiği gibi, söz konusu özellikler başka kara memelilerinde de vardır.

• Dahası, söz konusu özelliklerin hiçbirisi, bir evrimsel akrabalık ilişkisinin delili olamaz. Canlılar arasında anatomik benzerliklerinden yola çıkılarak kurulmak istenen bu gibi teorik ilişkilerin çoğunun son derece çürük olduğunu evrimciler de kabul etmektedirler. Pakicetus da farklı

anatomik özellikleri bünyesinde barındıran özgün bir cinstir. Nitekim omurgalı paleontolojisinin otoritelerinden Carroll, Pakicetus'un da dahil edilmesi gereken Mesonychid ailesinin "garip karakterlerden oluşan bir kombinasyon gösterdiğini" belirtmektedir. Bu tip "mozaik canlı"ların evrimsel bir ara form sayılamayacağını, Gould gibi önde gelen evrimciler de kabul etmektedir.

Bilim yazarı Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution" (Balina Evriminin Abartılı Propagandası) başlıklı makalesinde, Pakicetus gibi kara memelilerinin de dahil olduğu Mesonychidler sınıfının, Archæoceteaların, yani soyu tükenmiş balinaların atası olduğu yönündeki iddianın çürüklüğünü şöyle açıklar:

Evrimcilerin Mesonychidlerin, Archæocetealara dönüştüğü konusunda kendilerinden emin davranmalarının nedeni, gerçek soy bağlantısında yer alan bir tür tanımlayamamalarına rağmen, bilinen Mesonychidler ve Archæocetealar arasında bazı benzerlikler olmasıdır. Ancak bu benzerlikler, özellikle de (iki grup arasındaki) büyük farklılıklar ışığında, bir ata ilişkisi iddia etmek için yeterli değildir. Bu gibi karşılaştırmaların oldukça subjektif olan doğası, şimdiye kadar pek çok farklı memeli ve hatta sürüngen grubunun balinaların atası olarak öne sürülmüş olmasından bellidir. 55

Balina evrimi şemasında Pakicetus'tan sonra gelen ikinci fosil canlı, Ambulocetus natans'tır. İlk kez 1994 yılında Science dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyurulan bu fosil de, evrimciler tarafından zorlama yöntemiyle "balinalaştırılmak" istenen bir kara canlısıdır.

Ambulocetus natans terimi, Latince ambulate (yürümek), cetus (balina) ve natans (yüzmek) kelimelerinin birleşmesiyle oluşturulmuştur ve "yürüyen ve yüzen balina" anlamına gelir. Canlının yürüdüğü aşikardır, çünkü tüm diğer kara memelileri gibi onun da dört ayağı, hatta bu ayaklara bağlı geniş pençeleri ve arka pençelerinin ucunda toynakları vardır. Ancak canlının bir taraftan da suda yüzdüğü, daha doğrusu yaşamını hem karada hem de suda (amfibi şekilde) sürdürdüğü iddiasının, evrimcilerin önyargıları dışında, hiçbir dayanağı yoktur. Gerçekte ne Pakicetus'un ne de Ambulocetus'un balinalarla bir akrabalıkları bulunduğuna dair hiçbir kanıt yoktur. Bunlar sadece, teorilerine göre deniz memelileri için karada yaşayan bir ata bulmak zorunda olan evrimcilerin, bazı sınırlı benzerliklerden yola çıkarak belirledikleri "ata adayları"dır. Bu canlıların, kendileriyle çok yakın bir jeolojik devirde fosil kayıtlarında ortaya çıkan deniz memelileri ile ilişkileri bulunduğunu gösteren hiçbir kanıt bulunmamaktadır.

Hayali evrim şemasında Pakicetus ve Ambulocetus'un ardından bazı gerçek deniz memelilerine geçilmekte ve Procetus, Rodhocetus gibi Archæocetea (soyu tükenmiş balina) türleri sıralanmaktadır. Söz konusu canlılar gerçekten de suda yaşayan soyu tükenmiş memelilerdir. (İlerleyen bölümlerde bunlara da değineceğiz.) Ancak Pakicetus ve Ambulocetus ile bu deniz memelileri arasında çok büyük anatomik farklılıklar vardır:

• Dört ayaklı bir kara memelisi olan Ambulocetus'ta omurga, leğen (pelvis) kemiğinde bitmekte ve bu kemiğe bağlı güçlü bacak kemikleri uzanmaktadır. Bu tipik bir kara memelisi anatomisidir. Balinalarda ise omurga kuyruğa doğru kesintisiz devam eder ve leğen kemiği bulunmaz. Nitekim Ambulocetus'tan 10 milyon yıl kadar sonra yaşadığı düşünülen Basilosaurus aynen bu anatomiye sahiptir. Yani tipik bir balinadır. Tipik bir kara canlısı olan Ambulocetus ile tipik bir balina olan Basilosaurus arasında ise hiçbir "ara form" yoktur.

• Basilosaurus'un ve kaşalotun omurgalarının alt kısmında, omurgadan bağımsız küçük kemikler yer alır. Bazı evrimciler bunların "küçülmüş bacaklar" olduğu iddiasındadır. Oysa sözkonusu kemikler Basilosaurus'ta "çiftleşme konumunu almaya yardımcı olmakta", kaşalotta ise "üreme organlarına destek olmakta"dır.56 Zaten oldukça önemli bir fonksiyon üstlenmiş olan iskelet parçalarını, bir başka fonksiyonun "körelmiş organı" olarak tanımlamak, evrimci önyargıdan başka bir şey değildir.

Sonuçta, deniz memelilerinin, kara memelileri ile aralarında bir "ara form" olmadan, özgün yapılarıyla ortaya çıktıkları gerçeği açıktır. Ortada bir evrim zinciri yoktur. Robert Carroll, bu gerçeği istemeden ve evrimci bir dille de olsa, şöyle kabul eder: "Doğrudan balinalara uzanan bir Mesonychid çizgisi tanımlamak mümkün değildir."57

Biraz daha tarafsız bilim adamları ise, evrimci kaynakların "yürüyen balina" olarak göstermek istedikleri canlıların gerçekte balinalarla ilgisi olmayan, özgün bir canlı grubu olduğunu açıkça kabul etmektedir. Balinalar konusunda ünlü bir uzman olan Rus bilim adamı G. A. Mchedlidze, bir evrimci olmasına karşın, Pakicetus, Ambulocetus natans ve benzeri dört ayaklı "balina atası adayları"nın bu şekilde tanımlanmasına katılmamakta ve onları tamamen izole bir grup olarak tarif etmektedir.58

Bu noktaya kadar, deniz memelilerinin kara canlılarından evrimleştiği yönündeki evrimci senaryonun geçersizliğini özetledik. Bilimsel bulgular, bazı evrimcilerin bu senaryonun başlangıcına yerleştirdiği iki kara memelisi (Pakicetus ve Ambulocetus) ile deniz memelileri arasında hiçbir bağ bulunmadığını göstermektedir.

Senaryonun geri kalan kısmında da evrim teorisi açmazdadır. Teori, bilimsel sınıflamada Archæocetea (arkaik, yani eski balinalar) olarak bilinen soyu tükenmiş özgün deniz memelileri ile, yaşayan balina ve yunuslar arasında bir akrabalık ilişkisi kurma çabasındadır. Oysa gerçekte konunun uzmanları farklı düşünmektedirler. Evrimci paleontolog Barbara J. Stahl şöyle yazar:

Bu Archæoceteaların kıvrak formdaki vücutları ve kendilerine özgü testere dişleri, bunların muhtemelen herhangi bir balinanın atası olamayacağını açıkça ortaya koymaktadır.59

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci senaryo, moleküler biyolojinin bulguları açısından da çıkmaz içindedir.

Klasik evrimci senaryo, balinaların iki büyük grubunun, yani dişli balinaların (Odontoceti) ve balenli balinaların (Mysticeti) ortak bir atadan evrimleştiğini varsayar. Ama Brüksel Üniversitesi'nden Michel Milinkovitch yeni bir teoriyle bu görüşe karşı çıkmış, anatomik benzerliğe göre kurulan söz konusu varsayımın moleküler bulgular tarafından çürütüldüğünü şöyle vurgulamıştır:

Cetaceanların (balinaların) büyük grupları arasındaki evrimsel ilişkiler, morfolojik ve moleküler analizlerin çok farklı sonuçlara varması nedeniyle, daha da problemlidir. Morfolojik ve davranışsal bulgu bütünlerine bakılarak yapılan geleneksel yorumlama, ekolokasyona sahip dişli balinaların (yaklaşık 67 tür) ve filtre sistemiyle beslenen balen balinaların (10 tür) iki ayrı monofilotik (kendi içinde tek kökenden gelen) grup olduğunu varsayar… Öte yandan, DNA üzerinde yapılan filogenetik (evrimsel akrabalık) analizleri… ve amino asit karşılaştırmaları… uzun zamandır kabul edilen bu sınıflandırmayla çelişmektedir. Dişli balinaların bir grubu, yani sperm balinaları, morfolojik yönden kendilerinden oldukça uzak olan balen balinalarına diğer odontocetlerden (dişli balinalardan) daha yakın gözükmektedirler.60

Kısacası, deniz memelileri, kendilerinin yerleştirilmek istendiği hayali evrim şemalarının her birini yalanlamaktadırlar.

Bathybus Haeckelıı (Haeckel çamuru)

Darwin zamanında canlı hücresinin kompleks yapısı bilinmiyordu. Bu nedenle dönemin evrimcileri, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna "rastlantılar ve doğal olaylar" cevabını vermenin çok ikna edici olduğunu sanmışlardı. Darwin ilk hücrenin "küçük, ılık bir su birikintisinde" kolaylıkla oluşabileceğini öne sürmüştü. Darwin'in destekçilerinden Alman biyolog Ernst Haeckel ise, bir araştırma gemisi tarafından okyanus dibinden çıkartılan bir çamur karışımını mikroskop altında incelemiş ve bunun canlıya dönüşen cansız bir madde olduğunu iddia etmişti. Bathybus Haeckelii (Haeckel Çamuru) olarak anılan bu sözde "canlanan çamur", evrim teorisini ortaya atan kişilerin canlılığı ne denli basit bir olgu olarak gördüklerinin bir ifadesiydi.

Oysa canlılığın en küçük detayına kadar inen 20. yüzyıl teknolojisi, hücrenin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks sistem olduğunu ortaya çıkardı. (Ayrıca bkz. Hücre; DNA)

Behe, Michael J.

ABD'deki Lehigh Üniversitesi'nde ünlü bir biyokimyacı olan Michael J. Behe "indirgenemez komplekslik" kavramını bilim dünyasının gündemine taşıyan en önemli isimlerden biridir. Behe, 1996 yılında yayınlanan Darwin's Black Box: The Biochemical Challange to Evolution (Darwin'in Kara Kutusu: Evrime Karşı Biyokimyasal Zafer) adlı kitabında, canlı hücresinin ve diğer

bazı biyokimyasal yapıların indirgenemez kompleks yapısını incelemekte ve bunların evrimle açıklanmasının imkansız olduğunu belirtmektedir.

Amerikalı biyokimyacı Prof. Michael J. Behe, materyalist bakış açısının etkisinde olmayan ve açık bir yargı ile düşünen bir bilim adamı olarak, bir Yaratıcının varlığını hiç tereddüt etmeden kabul etmektedir. Canlılardaki "tasarımın", yani yaratılışın varlığını kabul etmemekte direnen bilim adamlarını ise şöyle anlatmaktadır:

Son kırk yıl içinde, modern biyokimya, hücrenin sırlarının önemli bir bölümünü ortaya çıkardı. On binlerce insan, bu sırları bulmak için yaşamlarını laboratuvarlardaki uzun çalışmalara adadılar... Hücreyi araştırmak için gerçekleştirilen tüm bu çabalar, çok açık bir biçimde, bağıra bağıra, tek bir sonucu veriyordu: "Tasarım!" Bu sonuç o denli belirgindi ki, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak görülmeliydi... Ama aksine, hücrede keşfedilen kompleks yapı karşısında, utangaç bir sessizlik hakim oldu... Peki neden? Neden bilim dünyası, keşfettiği büyük gerçeğe sahip çıkmıyor? Çünkü, bilinçli bir tasarımı kabul etmek, ister istemez Allah'ın varlığını kabul ettirmeyi çağrıştırıyor onlara.61

Yukarıda görüldüğü gibi, Prof. Michael Behe canlılardaki mükemmel tasarımın Allah'ın varlığının delillerini sergilediğini ifade etmektedir.

Bencil Gen kuramı (Selfish Gene Theory)

Canlılarda görülen fedakar davranışlar, evrimciler tarafından açıklanamayan önemli bir konudur. (bkz. Fedakarlık bölümü) Örneğin, erkek ve dişi penguenler, yavrularını adeta "ölümüne" korurlar. Erkek penguen, yavrusunu 4 ay ayaklarının arasında hiç ara vermeden tutar. Bu süre içinde yemek de yiyemez. Dişi penguen ise bu sırada denize giderek yavrusu için yemek arar ve topladığı yiyecekleri kursağında taşır. Doğada çok sayıda örneği görülen bu tür fedakar davranışlar evrim teorisinin temel iddialarını geçersiz kılmaktadır.

Nitekim ünlü evrimci Stephen Jay Gould, doğadaki fedakarlığın evrim için "can sıkıcı bir problem"62 olduğunu ifade eder. Evrimci Gordon R. Taylor da canlılardaki fedakarlık için: "evrim teorisine büyük engel teşkil etmektedir" diyerek evrimcilerin karşı karşıya oldukları çıkmazı dile getirir. Çünkü doğanın fedakarlık, şefkat gibi bütünüyle manevi öğeler içermesi, tüm doğayı maddenin rastlantısal etkileşimleri olarak gören materyalist bakış açısına kesin ve net bir darbe vurmaktadır.

Ancak, evrim senaryolarının geçersizliğini kabullenmek istemeyen bazı evrimciler, "Bencil Gen Kuramı" diye isimlendirdikleri bir iddia ortaya atmışlardır. Öncülüğünü evrim teorisinin günümüzdeki en ateşli savunucularından Richard Dawkins'in yaptığı bu iddiaya göre, canlıların fedakarlık gibi görünen davranışları aslında "bencillik"lerinden kaynaklanmaktadır. Çünkü bu hayvanlar, evrimcilere göre fedakarlık yaparken, yardım ettikleri canlı veya canlıları değil, genlerini

düşünmektedirler. Yani bir anne yavrusu için canını feda ederken, aslında kendi genlerini korumayı amaçlamaktadır. Yavrusu kurtulursa genlerini sonraki nesillere aktarabilme imkanı daha fazla olacaktır. Bu anlayışa göre, insan da dahil olmak üzere, tüm canlılar birer "gen makinası"dır. Ve her canlının en önemli görevi, genlerini bir sonraki nesle aktarabilmektir.

Evrimciler, canlıların nesillerini devam ettirme, genlerini gelecek nesillere aktarma isteğine programlı olduklarını ve bu nedenle bu programlarına uygun davranışlara sahip olduklarını söylerler. Aşağıdaki alıntı, evrimcilerin hayvan davranışları için yaptıkları klasik açıklamaya bir örnek teşkil etmektedir:

Kendini tehlikeye atan bir davranışın nedeni ne olabilir? Bazı fedakar davranışlar bencil genlerden kaynaklanırlar. Kendini perişan edene kadar yavruları için yiyecek arayan canlılar büyük bir ihtimalle genetik olarak programlanmış davranışlar sergiliyorlar bunlar, ebeveynlerin yavrularda bulunan genlerinin bir sonraki nesle aktarılmasını sağlayan davranışlardır. Doğuştan ve içgüdüsel olarak düşmana yönelik verilen bu karşılıklar, araştırmacılara bir amaca yönelik davranışlar gibi görünebilir. Ancak bunlar aslında koku, ses, görüntü ve diğer ipuçları tarafından devreye sokulan davranış programlarıdır.63

Sonuç olarak evrimciler, canlıların davranışlarının ilk bakışta maksatlı gibi görünebileceğini; fakat aslında canlının bunları bilerek, düşünerek bir amaca yönelik olarak değil, programlanmış olarak yaptığını söylemektedirler. Ama bu programın kaynağı olarak gösterilen genler, kodlanmış bir bilgi paketinden ibarettir ve genlerin düşünme gibi bir yetenekleri de yoktur. Dolayısıyla eğer bir canlının geninde, onu fedakarlığa yönelten bir komut varsa, bu komutun kaynağı genin kendisi olamaz.

Bir canlının genlerinin, neslini devam ettirmek için fedakar davranışlarda bulunmaya programlanmış olması da, bu canlının genlerini bu şekilde programlayan akıl ve bilgi sahibi bir Gücün varlığını, dolayısıyla Allah'ın varlığını açıkça gösterir.

Beş Parmaklılık Homolojisi

Evrimle ilgili hemen her kitapta "tetrapodlar"ın, yani karada yaşayan omurgalıların el ve ayak yapısı homolojiye örnek gösterilir. Tetrapodların, ön ve arka ayaklarında beşer parmak bulunur. Bunlar her zaman tam bir parmak görünümünde olmasa da, kemik yapısı itibariyle "beş parmaklı" (pentadactyl) sayılır. Bir kurbağanın, kertenkelenin, sincabın ya da maymunun el ve ayakları bu yapıdadır. Hatta kuşların ve yarasaların kemik yapıları da bu temel tasarıma uygundur. Evrimciler tüm bu canlıların tek bir ortak atadan geldiklerini iddia etmektedirler ve beşparmaklılık olgusunu da uzun zaman buna delil saymışlardır. Bu iddianın bilimsel bir geçerliliği olmadığı ise günümüzde anlaşılmış durumdadır.

Evrimciler bile, aralarında hiçbir evrimsel ilişki kuramadıkları farklı canlı gruplarında beş parmaklılık özelliği olduğunu kabul etmektedir. Örneğin evrimci biyolog M. Coates, 1991 ve 1996 yıllarında yayınladığı iki ayrı bilimsel makaleyle, beş parmaklılık (pentadactyl) olgusunun, birbirinden bağımsız olarak iki ayrı kez ortaya çıktığını belirtmektedir. Coates'e göre, beş parmaklı yapı, hem Anthracosaurlarda hem de amfibiyenlerde birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkmıştır.64 Bu bulgu, beş parmaklılık olgusunun "ortak ata" varsayımına delil oluşturamayacağının bir göstergesidir. (bkz. Ortak ata)

Evrimci tezi bu konuda zora sokan bir diğer nokta da, söz konusu canlıların hem ön hem de arka ayaklarının beşer parmaklı olmasıdır. Oysa evrimci literatürde ön ve arka ayakların tek bir "ortak ayak"tan geldikleri öne sürülmemektedir ve ayrı ayrı geliştikleri varsayılmaktadır. Dolayısıyla ön ve arka ayakların yapısının da, farklı rastlantısal mutasyonlar sonucu, farklı olması beklenmelidir. Michael Denton bu konudan şöyle söz eder:

Gördüğümüz gibi karada yaşayan tüm omurgalıların ön ayakları aynı pentadactyl (beş parmaklı) dizayna sahiptir ve bu da evrimci biyologlar tarafından, bu canlıların ortak bir atadan geldikleri şeklinde yorumlanmaktadır. Ancak arka ayaklarda da yine aynı pentadactyl tasarım vardır ve gerek kemik yapıları gerekse embriyolojik gelişimleri yönünden ön ayaklara çok benzerler. Ancak hiçbir evrimci, arka ayakların ön ayaklardan geldiğini ya da arka ve ön ayakların ortak bir kaynaktan evrimleştiğini savunmamaktadır... Aslında, biyolojik bilgi arttıkça, canlılardaki benzerlikleri ortak atadan geldikleri varsayımı ile açıklamak da daha zayıf hale gelmektedir... Evrim adına öne sürülen diğer pek çok "dolaylı delil" gibi, homolojiden gelen deliller de ikna edici değildir, çünkü çok fazla anormallikle, çok sayıda karşı-örnekle ve kabul edilmiş (evrimsel) tablo içine sığdırılamayan pek çok olguyla karşılaşılmaktadır.65

Beş parmaklılık homolojisi konusundaki evrimci iddiaya asıl darbe ise, moleküler biyolojiden gelmiştir. Evrimci yayınlarda uzunca bir zaman savunulan "beşparmaklılık homolojisi" varsayımı, bu parmak yapısına sahip (pentadactyl) olan farklı canlılarda, parmak yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiği anlaşıldığında çökmüştür. Evrimci biyolog William Fix, beşparmaklılık hakkındaki evrimci tezin çöküşünü şöyle anlatır:

Evrim konusunda homoloji fikrine sıkça başvuran eski ders kitaplarında, farklı hayvanların iskeletlerindeki ayakların yapısı üzerinde özellikle duruluyordu. Dolayısıyla bir insanın kolunda, bir kuşun ve bir yarasanın kanatlarında bulunan pentadactyl (beşparmaklı) yapı, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerine delil sayılıyordu. Eğer bu değişik yapılar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon tarafından zaman zaman modifiye edilmiş aynı gen-kompleksi tarafından yönetiliyor olsalardı, bu teorinin de bir anlamı olacaktı. Ama ne yazık ki durum böyle değildir. Homolog organların, farklı türlerde tamamen farklı genler tarafından yönetildiği artık

bilinmektedir. Ortak bir atadan gelen benzer genler üzerine kurulmuş olan homoloji kavramı çökmüş durumdadır. 66

19. yüzyıl materyalistleri, o dönemin ilkel bilim düzeyi içinde büyük hararetle, evrenin sonsuzdan beri varolduğunu, yani yaratılmadığını ve evrende hiçbir tasarım, plan, amaç olmadığını, herşeyin tesadüf ürünü olduğunu savunmuşlardır. Fakat bu iddiaları 20. yüzyıldaki bilimsel bulgular tarafından yıkılmıştır.

1929 yılında Amerikalı astronom Edwin Hubble'ın ortaya koyduğu 'evrenin genişlediği' gerçeği, yeni bir evren modelini doğurdu. Evren genişlediğine göre, zamanda geriye doğru gidildiğinde çok daha küçük bir evren, daha da geriye gittiğimizde "tek bir nokta" ortaya çıkıyordu. Yapılan hesaplamalar, evrenin tüm maddesini içinde barındıran bu "tek nokta"nın, korkunç çekim gücü nedeniyle "sıfır hacme" sahip olacağını gösterdi. Evren, sıfır hacme sahip bu noktanın patlamasıyla ortaya çıkmıştı. Bu patlamaya "Big Bang" (Büyük Patlama) adı verildi ve bu teori de aynı isimle tanındı.

Big Bang'in gösterdiği önemli bir gerçek vardı: Sıfır hacim "yokluk" anlamına geldiğine göre, evren "yok" iken "var" hale gelmişti. Bu ise, evrenin bir başlangıcı olduğu anlamına geliyor ve böylece materyalizmin "evren sonsuzdan beri vardır" varsayımını geçersiz kılıyordu. 1920'li yıllardan itibaren evrenin yapısı hakkında elde edilen bilgiler, evrenin belirli bir zaman önce bir "Büyük Patlama" (Big Bang) ile yoktan var hale geldiğini ispatlamıştır. Yani evren sonsuz değildir, Allah evreni yoktan yaratmıştır.

Fakat bu gerçek pek çok materyalist bilim adamının hiç hoşuna gitmemiştir. Ünlü ateist felsefeci Anthony Flew, bu konuda şunları söylemektedir:

İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını. Ben hala ateizme inanıyorum, ama bunu Big Bang karşısında savunmanın pek kolay ve rahat bir durum olmadığını itiraf etmeliyim.67

Big Bang'in diğer bir önemi ise patlamanın ardından ortaya çıkan mükemmel düzenden kaynaklanmaktadır. Evreni incelediğimizde; evrenin yoğunluğu, genişleme hızı, yıldız sistemlerinin ve galaksilerin tasarımı, çekim güçleri, yörüngeleri, hareket biçimleri, hızları, içerdikleri madde miktarı ve daha sayısız detayın son derece ince hesaplar ve hassas dengeler üzerine kurulu olduğunu görürüz. Aynı şekilde evrende yer alan Dünyamız, çevresini saran atmosfer, insanın yaşamına en uygun yapıdaki yeryüzü, bunların tümü olağanüstü bir tasarımın örnekleridir. Bu hesaplarda ve dengelerdeki çok ufak bir oynama, tüm evrenin ve Dünya'nın darmadağın olmasına yeterlidir.

Bilindiği gibi patlamalar düzen değil, düzensizlik, dağınıklık ve yıkım meydana getirirler. Big Bang de bir patlama olduğuna göre, beklenmesi

gereken, bu patlamanın ardından maddenin uzay boşluğunda "rastgele" dağılması olacaktır. Fakat büyük patlamanın ardından böyle rastgele bir dağılma olmamış ve madde evrenin belirli noktalarında birikip galaksileri, yıldızları, yıldız sistemlerini, Güneş'i, Dünya'yı ve üzerindeki bitkileri, hayvanları, insanları oluşturmuştur. Bu durumun tek bir açıklaması vardır: Big Bang gibi bir patlamanın ardından böyle bir düzenin meydana gelmesi ancak olayın her anını yönlendiren bilinçli bir müdahale sonucunda gerçekleşebilir. Bu da evreni yoktan var eden ve onun her anını kontrolü ve hakimiyeti altında bulunduran Allah'ın kusursuz yaratmasıdır.

Bilgi Teorisi

Bilgi teorisi, evrendeki bilginin yapısını ve kökenini araştırır. Bilgi teorisyenlerinin uzun araştırmaları sayesinde varılan sonuç ise şudur: "Bilgi, maddeden ayrı bir şeydir. Maddeye asla indirgenemez. Bilginin ve maddenin kaynağı ayrı ayrı araştırılmalıdır."

Örneğin bir kitap kağıttan, mürekkepten ve içindeki bilgiden oluşur. Fakat, kağıt ve mürekkep maddesel birer unsurdurlar. Kaynakları da yine maddedir: Kağıt selülozdan, mürekkep ise çeşitli kimyasallardan yapılır. Ama kitaptaki bilgi, maddesel bir şey değildir ve maddesel bir kaynağı olamaz. Her kitaptaki bilginin kaynağı, o kitabı yazmış olan yazarın zihnidir.

Dahası bu zihin, kağıt ve mürekkebin nasıl kullanılacağını da belirler. Bir kitap, önce o kitabı yazan yazarın zihninde oluşur. Yazar zihninde mantıkları kurar, cümleleri dizer. Bunları ikinci aşamada maddesel bir şekle sokar. Yani bir daktilo ya da bilgisayar kullanarak zihnindeki bilgiyi harflere dönüştürür. Sonra da bu harfler matbaaya girerek kağıt ve mürekkepten oluşan kitaba dönüşürler.

Buradan da şu genel sonuca varabiliriz: "Eğer bir madde bilgi içeriyorsa, o zaman o madde, söz konusu bilgiye sahip olan bir akıl tarafından düzenlenmiştir. Önce bir akıl vardır. O akıl, sahip olduğu bilgiyi maddeye dökmüş ve ortaya bir tasarım çıkarmıştır."

Canlıların DNA'larında da son derece kapsamlı bir bilgi bulunur. Milimetrenin yüz binde biri kadar küçük bir yerde, bir canlı bedeninin bütün fiziksel detaylarını tarif eden adeta bir "bilgi bankası" vardır. Dahası canlı vücudunda bir de bu bilgiyi okuyan, yorumlayan ve buna göre "üretim" yapan bir sistem bulunur. Bütün canlı hücrelerinin DNA'sında bulunan bilgi, çeşitli enzimler tarafından "okunur" ve bu bilgiye göre protein üretilir. Vücudumuzda her saniye ihtiyaca uygun olarak milyonlarca protein üretilir. Bu sistem sayesinde, ölen göz hücrelerimiz yine göz hücreleri, kan hücrelerimiz yine kan hücreleri ile yenilenirler.

20. yüzyılda yapılan bütün bilimsel araştırmalar, bütün deney sonuçları ve bütün gözlemler, DNA'daki bilginin, materyalistlerin iddia ettiği gibi, maddeye indirgenemeyeceğini ortaya çıkarmıştır. Bir başka deyişle, DNA'nın

sadece bir madde yığını olduğu ve içerdiği bilginin de maddenin rastgele etkileşimleri ile ortaya çıktığı kesinlikle reddedilmektedir.

Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu konuda şunları söyler:

Bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretemez. Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olduğunu göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur... Bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur.68

Werner Gitt'in sözleri, aynı zamanda, son 20-30 yıl içinde gelişen ve termodinamiğin bir parçası olarak kabul edilen "Bilgi Teorisi"nin vardığı sonuçlardır. Evrim teorisinin yaşayan en önde gelen savunucularından biri olan George C. Williams, çoğu materyalistin ve evrimcinin görmek istemediği bu gerçeği kabul eder. Williams, materyalizmi uzun yıllar boyu katı bir biçimde savunmasına rağmen 1995 tarihli bir yazısında, herşeyin madde olduğunu varsayan materyalist (indirgemeci) yaklaşımın yanlışlığını şöyle ifade eder:

Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Bu iki alan, "indirgemezcilik" olarak bildiğimiz formülle asla biraraya getirilemezler... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçiğidir... Biyolojide genler, genotipler ve gen havuzları gibi kavramlardan söz ettiğinizde, bilgi hakkında konuşmuş olursunuz, fiziksel objeler hakkında değil... Bu durum, bilginin ve maddenin varoluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.69

Evrimciler yazılarında bazen çaresizliklerini itiraf ederler. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé, bir materyalist ve evrimcidir, ancak Darwinist teorinin çıkmazlarını açıkça itiraf eder. Grassé'ye göre Darwinci açıklamayı geçersiz kılan en önemli gerçek, hayatı oluşturan bilgidir:

Herhangi bir canlı organizma, inanılmaz derecede büyük bir "akıl" içerir. Bu, insanların en büyük mimari eserleri olan katedralleri inşa etmek için kullandıklarından çok daha büyük bir akıldır. Bugün bu akla "bilgi" (enformasyon) diyoruz, ama anlam hala aynıdır. Bu bilgi bir bilgisayarda programlanmamıştır, ama bilgisayardakinden çok daha dar bir yere, DNA'daki kromozomlara ya da her hücredeki farklı organellere sıkıştırılmıştır. Bu "akıl", hayatın "olmazsa olmaz" şartıdır. Peki ama bunun kaynağı nedir?... Bu, hem biyologları hem de filozofları ilgilendiren bir sorudur ve bilim bunu asla çözemeyecek gibi durmaktadır.70

Pierre Grassé'nin, "bilim bu soruyu asla çözemeyecek gibi durmaktadır" şeklindeki ifadesinin aksine,yapılan bütün bilimsel çalışmalar materyalist

felsefenin varsayımlarını geçersiz kılmakta ve bir Yaratıcının yani Allah'ın apaçık varlığını ispatlamaktadır.

Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) Teorisi

Evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı teoridir. "Rekapitülasyon" terimi, bu teorinin özet olarak ifade edilişidir. Haeckel, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. Örneğin insan embriyosunun anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü öne sürüyordu. Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. Evrimciler de bunu kabul ederler. American Scientist'te yayınlanan bir makalede şöyle denmektedir:

Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon Teorisi) artık tamamen ölmüştür. 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti.71

Ernst Haeckel, ortaya attığı rekapitülasyon teorisini desteklemek için sahte çizimler yapmış; balık ve insan embriyolarını birbirine benzetmeye çalışmıştır. Sahtekarlığının ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey olmamıştır:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş, şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.72

Bitkilerin ve hayvanların hücreleri, "ökaryot" olarak bilinen hücre tipini oluşturur. Ökaryot hücrelerin en belirgin özellikleri, bir hücre çekirdeğine sahip olmaları ve genetik bilgilerini kodlayan DNA molekülünün de bu çekirdeğin içinde yer almasıdır. Öte yandan bakteriler gibi bazı tek hücreli canlıların ise hücre çekirdeği yoktur ve DNA molekülü hücre içinde serbest haldedir. (bkz. Bakteri) Bu ikinci tip hücrelere "prokaryot" hücre adı verilir. (bkz. Hücre) Bu hücre yapısı, bakteriler için ideal bir tasarımdır; çünkü bakteri popülasyonlarının yaşamları açısından son derece önemli bir işlem olan "plasmid transferi" (hücreden hücreye yapılan DNA aktarımı), prokaryot hücrenin serbest DNA yapısı sayesinde mümkün olur.

Evrim teorisi ise, canlılığı "ilkelden gelişmişe" doğru bir sıralamaya yerleştirmek zorunda olduğu için, prokaryotların "ilkel" hücreler olduğunu, ökaryotların ise bu hücrelerden evrimleştiğini varsaymaktadır.

Bu iddianın tutarsızlığına geçmeden önce, prokaryot hücrelerin hiç de "ilkel" olmadığını belirtmekte yarar vardır. Bir bakterinin 2.000 civarında geni vardır. Her bir gen ise 1.000 kadar harf (şifre) içerir. Bu da bakterinin DNA'sındaki bilginin en az 2 milyon harf uzunluğunda olması demektir. Bu hesaba göre tek bir bakterinin DNA'sının içerdiği bilgi, her biri 100 bin kelimelik 20 romana denktir. 73

İşte her bir bakterinin DNA'sında kodlu bu bilgilerdeki herhangi bir değişiklik, bakterinin tüm çalışma sistemini bozabilir. Bu durum, bakterinin ölümü anlamına gelir.

Rastlantısal değişikliklere karşı koyan bu hassas yapı yanında, bakteriler ile ökaryot hücreler arasında hiçbir "ara form" bulunmayışı da, evrimcilerin iddiasını temelsiz kılmaktadır. Evrimci Prof. Ali Demirsoy, bakteri hücrelerinin ökaryot hücrelere ve bu hücrelerden oluşan kompleks canlılara dönüşmesi senaryosunun temelsiz olduğunu şu sözleriyle itiraf eder:

Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl olup da organelli ve karmaşık hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır. Bir hücreliler ve çok hücreliler bu karmaşık yapıyı tümüyle taşırlar, herhangi bir şekilde daha basit yapılı organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur.74

Bakteri hücresi ile bitki hücresi arasındaki büyük yapısal farklılıklara bakıldığında, böyle bir dönüşümün imkansızlığı da açıkça görülmektedir:

1) Bakteri hücresinin hücre duvarı, polisakkarid ve proteinden oluşurken, bitki hücresinin hücre duvarı bunlardan tamamen farklı bir yapı olan selülozdan oluşur.

2) Bitki hücresinde zarla çevrili, son derece kompleks yapılara sahip pek çok organel varken, bakteri hücresinde hiç organel yoktur. Bakteri hücresinde sadece serbest halde dolaşan çok küçük ribozomlar vardır. Bitki hücresindeki ribozomlar ise daha büyüktür ve zarlara bağlıdır. Ayrıca her iki ribozom tipi de farklı yollarla protein sentezi gerçekleştirir.75

3) Bakteri hücresindeki ve bitki hücresindeki DNA'ların yapıları birbirlerinden farklıdır.

4) Bitki hücresindeki DNA molekülü çift katlı bir zarla korunurken, bakteri hücresindeki DNA molekülü hücre içerisinde serbest durmaktadır.

5) Bakteri hücresindeki DNA molekülü biçim olarak kapalı bir ilmik görünümündedir, yani daireseldir. Bitki hücresindeki DNA molekülü ise doğrusal biçimdedir.

6) Bakteri hücresindeki DNA molekülü tek bir hücreye ait bilgiler taşırken, bitki hücresindeki DNA molekülü, bitkinin tümüne ait bilgileri taşır. Örneğin meyveli bir ağacın kökleri, gövdesi, yaprakları, çiçekleri ve

meyvesine ait tüm bilgiler, ağacın tüm hücrelerinin her birinin çekirdeğindeki DNA'da ayrı ayrı bulunmaktadır.

7) Bazı bakteri türleri fotosentetiktir, yani fotosentez yaparlar. Ancak bitkilerden farklı olarak bakteriler hidrojen sülfit ile sudan ziyade, başka bileşikleri kırar ve oksijen gazı salmazlar. Ayrıca fotosentetik bakterilerde (örneğin cyano bakterisinde) klorofil ve fotosentetik pigmentler, kloroplast içinde bulunmazlar. Bunlar hücrenin içinde çeşitli zarların içine gömülü olarak dağılmışlardır.

8) Bakteri hücresi ile bitki/hayvan hücresindeki mesajcı RNA'ların biyokimyasal yapıları birbirlerinden oldukça farklıdır.76

Hücrenin yaşayabilmesinde mesajcı RNA son derece hayati bir görev üstlenmiştir. Ancak mesajcı RNA hem ökaryot hem de prokaryot hücrelerde aynı hayati görevi üstlenmiş olmasına rağmen, biyokimyasal yapıları birbirlerinden farklıdır. Science dergisinde yayınlanan bir makalesinde Darnell konuyla ilgili olarak şöyle yazar:

Mesajcı RNA oluşumunun biyokimyasında ökaryotlar ve prokaryotlar kıyaslandığında fark o kadar büyüktür ki, prokaryot hücreden ökaryot hücreye evrim olası değildir.77

Yukarıda birkaç örneğini verdiğimiz bakteri ve bitki hücreleri arasındaki büyük yapısal farklılıklar, evrimci biyologları büyük çıkmaza sokmaktadır. Bazı bakterilerin ve bitki hücrelerinin sahip oldukları ortak yönler olmasına rağmen, bu yapılar genel olarak birbirlerinden oldukça farklıdır. Bu farklılıklar ve hiçbir fonksiyonel "ara form"un mümkün olmaması, bitki hücresinin bakteri hücresinden evrimleştiği iddiasını bilimsel yönden geçersiz kılmaktadır.

nitekim Prof. Ali Demirsoy da, "karmaşık hücreler hiçbir zaman ilkel hücrelerden evrimsel süreç içerisinde gelişerek meydana gelmemiştir" diyerek bu gerçeği kabul eder.78

Biyogenetik Yasası

(bkz. Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır teorisi)

Biyogenez (Biogenesis) Görüşü

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde, bakterilerin cansız maddelerden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. (bkz. Abiyogenez görüşü) Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü.79 Pasteur, yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.80

Pasteur'ün "hayat ancak hayattan gelir" görüşü, biyogenesis olarak ifade edilir.

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bu bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiası giderek daha büyük bir çıkmaz içine girdi.

Boudreaux, Edward

New Orleans Üniversitesi'nde kimya profesörü. Evrim teorisinin bilim dışı bir iddia olduğunu kabul eden Edward Boudreaux, 5 Temmuz 1998'de Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı uluslararası bir konferansa katılmıştır. Bu konferansta yaptığı "Kimyadaki Dizayn" başlıklı konuşmasında, yaşamın ortaya çıkabilmesi için gerekli olan kimyasal elementlerin yaratılışla düzenlenmiş olduklarından söz etmiş ve şöyle demiştir:

İçinde yaşadığımız dünya ve bu dünyanın kanunlarını, biz insanların yaşamalarına en uygun biçimde Allah yaratmıştır.81

Böceklerin Kökeni

Evrimci biyologlar kuşların kökeniyle ilgili olarak, "ön ayakları ile sinek avlamaya çalışan bazı sürüngenlerin kanatlanarak kuşlara dönüştüğünü" iddia ederler. "Cursorial teori" olarak bahsedilen bu spekülatif teoriye göre, söz konusu sürüngenler sinek avlamaya çalışırken ön ayakları zamanla kanatlara dönüşmüştür. (bkz. Cursorial teori) Hiçbir bilimsel bulguya dayanmayan bu teoriyle ilgili en önemli nokta ise, zaten uçmakta olan sineklerin nasıl kanatlandıklarıdır. Sinekler sınıflamasını da içine alan böcekler bu bakımdan evrimciler açısından bir çıkmaz daha oluşturur.

Böcekler, canlı sınıflamasında, arthropodlar (eklem bacaklılar) filumunun içinde yer alan Insecta alt-filumunu oluştururlar. En eski böcek fosilleri, Devonian devrine aittir. Daha sonraki Pennsylavanian devrinde ise çok sayıda farklı böcek türü bir anda ortaya çıkar. Örneğin hamamböcekleri aniden ve bugünkü yapılarıyla belirir. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Betty Faber, "350 milyon yıl öncesine ait hamamböceği fosillerinin bugünkülerle aynı olduğunu" bildirmektedir.82

Örümcek, kene ve kırkayak gibi canlılar gerçekte böcek değildir, ama çoğunlukla böcek olarak anılır. "American Association for the Advancement of Science"ın 1983'teki yıllık toplantısında, bu canlılarla ilgili çok önemli fosil bulguları sunulmuştur. Örümcek, kene ve kırkayaklara ait olan 380 milyon yıllık bu fosillerin en ilginç özelliği ise, yaşayan örneklerinden farksız oluşudur. Bulguları inceleyen bilim adamlarından biri, fosiller hakkında "sanki dün ölmüş gibiler" yorumunu yapmıştır.83

Kusursuz tasarıma sahip bu canlıların, yeryüzünde bir anda ortaya çıkmalarının elbette evrimle açıklanması imkansızdır. (bkz. Sineklerin kökeni) Bu nedenle evrimci bir bilim adamı olan Paul Pierre Grassé,

"böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz" demektedir.84 Sonuç olarak, böceklerin kökeni, açıkça yaratılışı doğrulamaktadır.

Buffon, Comte de

Fransız evrimcilerden Comte de Buffon, 18. yüzyılın en tanınan bilim adamlarından biriydi. 50 yıldan fazla bir süre Paris'teki kraliyete ait Botanik bahçelerinin müdürlüğünü yürüttü. Darwin, teorisinin temelini büyük ölçüde Buffon'un eserlerine dayandırmıştı. Buffon'un 44 ciltlik kapsamlı çalışması Histoire Naturelle'de Darwin'in kullandığı öğretilerin çoğuna rastlamak mümkündür.

"Büyük Varoluş Zinciri" (Aristo'nun türleri basitten karmaşığa doğru sıralaması; diğer adıyla Scala Naturae) ise gerek Buffon'un gerekse Lamarck'ın evrimci sistemleri için başlangıç noktası teşkil etmiştir. Amerikalı bilim tarihçisi D. R. Olroyd, bu ilişkiyi şöyle tanımlamaktadır:

Histoire Naturelle'in ilk cildinde Buffon kendisini "Büyük Varoluş Zinciri" doktrininin yorumlayıcısı olarak açıklamaktadır… Lamarck ise eski Büyük Varoluş Zinciri doktrininin yeni bir versiyonunu savunuyordu… Fakat bu zincir katı, durağan bir yapı gibi kabul edilmiyordu. Ortamın ihtiyaçlarını karşılamak için mücadeleleriyle ve "kazanılmış özelliklerin sonraki nesle aktarılması" prensibinin yardımıyla organizmalar zincirin yukarılarına doğru yavaşça hareket edebiliyorlardı. Başka bir deyişle mikroptan insana doğru… Ayrıca zincirin en altında, spontane jenerasyon (ani oluşum) yoluyla inorganik (cansız) maddeden ortaya çıkan yeni yaratıklar sürekli olarak beliriyordu. Zincirin yukarısına doğru sürekli olarak kompleksleşen bir süreç işliyordu…85

Bu bakımdan bugün "evrim teorisi" dediğimiz kavram, gerçekte eski bir Yunan efsanesi olan Büyük Varoluş Zincirinin günümüze taşınmasıyla doğmuştur. Darwin'den önce de birçok evrimci vardı ve onların evrimci fikirleri ve sözde delillerinin çoğunun orijinali Büyük Varoluş Zinciri'nde zaten yer alıyordu. Buffon ve Lamarck'la birlikte Büyük Varoluş Zinciri yeni bir kılıfla bilim dünyasına sunuldu, oradan da Darwin'e etki etti.

Burgess Shale

Kanada'nın British Columbia eyaletinde yer alan Burgess Shale Bölgesinde, çağımızın önemli paleontolojik bulgularından biri sayılan bir fosil yatağı bulunmaktadır. Bu bölgedeki fosil canlıların özelliği, çok farklı türlere ait olmaları ve önceki tabakalarda hiçbir ataları olmadan, bir anda ortaya çıkmalarıdır.

Oysa bilindiği gibi evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, daha önce yaşamış başka türlerden kademeli olarak evrimleştiklerini iddia etmektedir. Burgess Shale fosilleri ve benzeri paleontolojik bulgular ise, farklı canlı türlerinin, bu iddianın tam aksine, yeryüzünde hiçbir ataları olmadan bir anda ve kusursuz biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Ünlü bilim dergisi Trends in Genetics (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında, Darwinizm'in önündeki bu büyük paleontolojik sorunu şöyle ifade eder:

Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili kızgın tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükebilir. Fakat bu hararetli tartışmalara neden olan şey, Kambriyen devrinde yaşayan hayvanların fosil kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birdenbire belirmeleridir. Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü bir açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir, hiçbirinin ikna edici olmadığıdır.86

TIG dergisi bu konuda iki ünlü evrimci otoriteden söz eder: Stephen J. Gould ve Simon Conway Morris. Her ikisi de Burgess Shale'deki "aniden ortaya çıkışı", evrime göre açıklayabilmek için birer kitap yazmışlardır; Gould'un kitabı Wonderful Life (Muhteşem Hayat), Morris'inki ise The Burgess Shale and the Rise of Animals (Burgess Shale ve Hayvanların Yükselişi)dir. Ancak bu iki otorite de, TIG dergisinin vurguladığı gibi, ne Burgess Shale fosillerini ne de genel olarak Kambriyen devrine ait diğer fosil kayıtlarını bir türlü açıklayamamaktadır.

Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçek sonuç şudur: Fosiller, canlıların yeryüzünde bir anda ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Kambriyen devri fosillerinin ortaya koyduğu bu tablo, evrim teorisinin varsayımlarını reddederken, bir yandan da, canlıların doğaüstü bir yaratılışla var olduklarını gösteren çok önemli bir delildir. Evrimci biyolog Douglas Futuyma, bu gerçeği şöyle açıklar:

Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.87

Dolayısıyla fosil kayıtları, canlıların, evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu ise, canlılığın bilinçsiz doğal süreçlerle değil, üstün bir yaratılışla var olduğuna kanıt oluşturmaktadır. Evrimci paleontolog Jeffrey S. Levinton, Scientific American dergisine yazdığı "Hayvan Evriminin Big Bang'i" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği istemeden de olsa kabul etmekte ve "Kambriyen devrinde çok özel ve gizemli bir yaratıcı gücün varlığını görüyoruz" demektedir.88

Büyük Varoluş Zinciri (Great Chain of Being)

Yunan felsefeci Aristo'ya göre türler basitten karmaşığa doğru giden bir hiyerarşiye sahiptir ve tıpkı bir merdivenin basamakları gibi doğrusal bir çizgi üzerinde sıralanmaktadır. Aristo bu tezine "Scala Naturae" adını verir. Aristo'nun bu fikri 18. yüzyıla kadar batı düşünce hayatını çok derinden etkileyecek ve daha sonra da "Evrim Teorisi"ne dönüşecek olan Büyük Varoluş Zinciri (Great Chain of Being) inancının da kökenidir.

Darwinizm'in temelini oluşturan tüm canlıların cansız maddelerden evrimleşerek geliştiği inancı ilk olarak "Büyük Varoluş Zinciri" adı altında Aristo'nun anlatımlarında karşımıza çıkar. Büyük Varoluş Zinciri evrimsel bir inanıştır ve Allah'ın varlığını inkar eden felsefeciler tarafından çok rağbet görmüştür.

Söz konusu görüşe göre canlılar kendiliğinden oluşmuştur ve herşey; minerallerden organik maddeye, ilkel canlılardan hayvanlara, bitkilere ve insanlara, buradan da sözde "tanrılara" evrimleşmiştir. Bu akıl dışı inanca göre yeni organlar da canlının ihtiyacına göre kendiliğinden oluşmaktadır.

Hiçbir bilimsel dayanağı olmayan, aksine tüm bilimsel gerçeklerle çelişen, sadece soyut mantık yürütmeye dayanan bu inanış, son olarak da "evrim teorisi" adıyla öne sürülmüştür.

Büyük Varoluş Zinciri ilk başlarda tamamen felsefi bir görüş olarak ortaya atılmıştır ve herhangi bir bilimsellik iddiasında da bulunmamıştır. Ancak canlıların oluşumuna yaratılış gerçeği dışında sözde bir cevap bulmaya çalışanlar için Büyük Varoluş Zinciri adeta can simidi olmuştur ve bu amaçla da bilimsel bir havaya sokulmuştur. Bu canlıların birbirlerine nasıl dönüştüğü ise büyük bir muammadır. Çünkü bu zincir, bilimsel bir gözleme değil, soyut ve yüzeysel bir mantık yürütmeye dayanmaktadır. Yani ilkçağ felsefecilerinin masa başında oturup hiçbir bilimsel araştırma yapmadan ortaya attıkları bir masaldan ibarettir.

Günümüzdeki materyalist ve ateist felsefelerin temelini oluşturan evrim teorisiyle, eski pagan maddeci felsefelerin hayat kaynağını oluşturan Scala Naturae ve Büyük Varoluş Zinciri arasında önemli bir paralellik söz konusudur. (bkz. Evrimsel paganizm) Bugün materyalizm evrim teorisiyle hayat bulurken, geçmişteki maddeci anlayış Büyük Varoluş Zincirini kendine temel dayanak almaktaydı.

Darwin bu kavramdan oldukça etkilenmiş, hatta teorisini bu ana mantık üzerine kurmuştu. Loren Eiseley, Darwin's Century (Darwin'in Yüzyılı) isimli kitabında Darwin'in, Türlerin Kökeni isimli kitabının birçok bölümünde 18. yüzyılın bu varoluş merdiveninden mantıklar kullandığını, özellikle de organik maddelerin zorunlu olarak mükemmelliğe doğru ilerledikleri fikrinin buradan doğduğunu vurgulamıştır.89

Dolayısıyla Darwin yeni ve bilimsel bir teori ortaya atmamıştı. Darwin'in yaptığı, kökleri eski Sümer'deki putperest efsanelere dayanan ve asıl eski Yunan'ın pagan inançları içinde gelişen bir batıl inancı, çağdaş

bilimsel terimleri kullanarak ve çarpıtılmış birkaç gözlemle destekleyerek yeniden ifade etmekten başka bir şey değildi. Bu batıl inanç, önce 17. ve 18. yüzyılda yaşamış bazı bilim adamları tarafından yeni eklemelerle zenginleştirildi, sonra da Darwin'in Türlerin Kökeni isimli kitabında "bilimsel" bir görüntü kazanarak bilim tarihinin en büyük yanılgısı olarak ortaya çıktı.

C

Cœlacanth

Cœlacanth, evrimin sözde "canlıların sudan karaya geçişi" tezine delil olarak öne sürdüğü bir balık türüdür. Cœlacanth sınıfına dahil olan balıklar, bir zamanlar balıklar ve amfibiyenler arasında yaşamış çok güçlü bir ara form delili sayılıyorlardı. Evrimci biyologlar, bu canlının fosillerinden yola çıkarak, canlının vücudunda ilkel (tam işlev görmeyen) bir akciğer bulunduğunu ileri sürmüşlerdi. Bu, pek çok bilimsel kaynakta anlatılıyor, hatta Cœlacanth'ı denizden karaya çıkarken gösteren çizimler yayınlanıyordu.

Ancak 22 Aralık 1938'de Hint Okyanusu'nda çok ilginç bir keşif yapıldı. Yetmiş milyon yıl önce soyu tükenmiş bir ara geçiş formu olarak tanıtılan Cœlacanth ailesinin Latimeria türüne ait canlı bir üyesi okyanusun açıklarında ele geçti! Cœlacanth'ın "kanlı-canlı" bir örneğinin bulunması, evrimciler açısından büyük bir şoktu kuşkusuz. Evrimci paleontolog J. L. B. Smith, "yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırmazdım" demişti.90 İlerleyen yıllarda başka bölgelerde de 200'den fazla Cœlacanth yakalandı.

Bu balıkların yakalanmasıyla beraber, bu canlılar üzerinde yapılan spekülasyonların temelsizliği de anlaşılmış oldu. Cœlacanth, iddiaların aksine ne ilkel bir akciğere, ne de büyük bir beyne sahipti. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden başka bir şey değildi.91 Dahası, "sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı" olarak tanıtılan Cœlacanth'ın, gerçekte okyanusun en derin sularında yaşayan ve 180 m derinliğin üzerine hemen hiç çıkmayan bir dip balığı olduğu anlaşıldı.92

Bunun üzerine, Cœlacanth'ın evrimci yayınlardaki popülaritesi bir anda yok oldu. Peter Forey adlı evrimci paleontolog, Nature dergisinde yayınlanan bir makalede bu konuda şöyle bir itirafta bulunmuştur:

Cœlacanth'ların tetrapodların atasına yakın olduğuna dair uzun süredir paylaşılan bir görüş olduğu için, Latimeria'nın (canlısının) bulunmasıyla birlikte, balıklardan amfibiyenlere geçiş hakkında doğrudan bilgilerin elde edileceği ümit edilmişti... Ama Latimeria'nın anatomisi ve fizyolojisi üzerinde yapılan incelemeler, bu ilişki varsayımının sadece bir temenniden ibaret

olduğunu ve Cœlacanth'ın bir "kayıp bağlantı" olarak gösterilmesinin bir dayanağı olmadığını ortaya koydu.93

Yukarıdaki itiraftan da anlaşıldığı gibi balıklar ve amfibiyenler arasında hiçbir ara form yaşamamıştır. Evrimcilerin tek ciddi ara form olarak gösterdikleri Cœlecanth da gerçekte evrim ile bağlantısı olmayan bir balık türüdür.

Coğrafi İzolasyon Görüşü (Allopatrik İzolasyon)

Eşeyli üreyen canlılar bir kara parçasının çökmesi veya kıtaların birbirinden ayrılması gibi nedenlerden dolayı bir coğrafi ayrıma (izolasyona) uğrayabilirler. Bu durumda iki ayrı bölgedeki canlılar kendi içlerinde bir genetik özellik oluştururlar. Diğer bir deyişle coğrafi engeller popülasyonları birbirinden ayırmış olur. Örneğin kara hayvanları büyük çöller ve sularla ya da yüksek dağlarla birbirinden ayrılabilirler.94 Eğer bir popülasyon coğrafi olarak iki ya da daha fazla bölgeye (birime) ayrılırsa, aralarındaki fark gittikçe artacak ve bir zaman sonra bu ayrı bölgelerdeki canlılar farklı coğrafi ırkları meydana getirecektir.95 Bu ayrım popülasyonlar arasında gen akışını önleyecek düzeye geldiğinde, bir zamanlar birbirine benzer özellik taşıyan bir türün farklı varyasyonları arasındaki benzerliğin arası açılmış olur.

Bu konu ile ilgili evrimcilerin yanılgısı şöyledir: Evrimciler ayrı kıtalarda ya da ortamlarda yaşamak durumunda kalan canlıların farklı birer türe dönüştüklerini öne sürerler. Halbuki farklı bölgelerde ortaya çıkan farklı özelliklerdeki canlılar popülasyon farklılıklarından başka bir şey değildir. O bölgede çiftleşmeye zorunlu kalan canlıların genetik kombinasyonu sınırlı kalmakta ve genlerindeki belirli özellikler daha ön plana çıkmaktadır. Yoksa yepyeni bir tür oluşumu söz konusu değildir.

Aslında aynı durum insanlar için de söz konusudur. Yeryüzündeki farklı ırklar, coğrafi izolasyon aracılığıyla farklı ırk özelliklerine sahip olmuşlardır. Bir grup insanda siyah derililik özelliği baskın çıkmış, bunlar aynı bölgede yaşadıkları ve kendi içlerinde çoğaldıkları için siyah derili bir ırk meydana gelmiştir. Çekik gözlü Uzakdoğu ırkları da aynı şekildedir. Eğer coğrafi izolasyon olmasaydı, yani dünyadaki tüm ırklar asırlardır birbirleriyle sürekli karışık evlilikler yapıyor olsalardı, o zaman herkes "melez" olurdu; zenciler, beyazlar, çekik gözlüler olmaz, insanların tümü bir "ortalama"da buluşurdu.

Bazen, coğrafi nedenlerden ötürü birbirinden ayrı kalan varyasyonlar yeniden biraraya getirildiklerinde, kimi zaman birbirleri ile çiftleşmezler. Çiftleşmedikleri için de, modern biyolojinin "tür" tanımlamasına göre, "alt tür" olmaktan çıkıp, "ayrı türler" haline gelmiş olurlar. Buna "türleşme" (speciation) adı verilir.

Evrimciler ise, bu kavramı alıp hemen şu çıkarımı yaparlar: "Doğada türleşme var, yani yeni canlı türleri doğal mekanizmalarla oluşuyor, demek

ki tüm türler bu şekilde oluşmuş". Oysa bu çıkarımda çok büyük bir aldatmaca gizlidir.

Aldatmacanın iki önemli noktası vardır:

1) Birbirlerinden izole olmuş olan A ve B varyasyonları, biraraya geldiklerinde çiftleşmiyor olabilirler. Ama bu durum çoğu zaman "çiftleşme davranışı"ndan kaynaklanır. Yani A ve B varyasyonuna ait bireyler, diğer varyasyon kendilerine yabancı göründüğü için, onu "kendilerine yakın bulmadıkları" için çiftleşmezler. Ancak çiftleşmelerini engelleyecek bir genetik uyumsuzluk yoktur. Dolayısıyla aslında genetik bilgi açısından hala aynı türe aittirler. (Nitekim bu nedenle "tür" kavramı biyolojide tartışma konusu olmaya devam etmektedir.)

2) Asıl önemli nokta ise, söz konusu "türleşme"nin, bir genetik bilgi artışı değil, aksine genetik bilgi kaybı anlamına gelmesidir. Ayrışmanın nedeni, varyasyonlardan birinin veya her ikisinin yeni bir genetik bilgi edinmiş olmaları değildir. Böyle bir genetik bilgi eklenmesi yoktur. Örneğin iki varyasyondan herhangi biri yeni bir proteine, yeni bir enzime, yeni bir organa kavuşmuş değildir. Ortada bir "gelişme" yoktur. Aksine, daha önceden farklı genetik bilgileri aynı anda barındıran popülasyon (örneğin, hem uzun hem de kısa tüy özelliğini, hem koyu hem de açık renk özelliğini barındıran popülasyon) yerine, şimdi genetik bilgi yönünden daha fakirleşmiş iki popülasyon vardır.

Dolayısıyla söz konusu "türleşme"nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, "genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar" gösterebilmesi gerekir. Gözü, kulağı, kalbi, akciğeri, kanatları, ayakları veya diğer organ ve sistemleri olmayan canlıların bunları nasıl kazandıklarını, bu organ ve sistemleri tanımlayan genetik bilginin nereden geldiğini açıklayabilmesi gerekir. Zaten var olan bir canlı türünün genetik bilgi kaybına uğrayarak ikiye bölünmesi, kuşkusuz evrimle hiç ilgisi olmayan bir durumdur.

Confuciusornis

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, Confuciusornis olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. Evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı–sürüngen kabul edilen Archæopteryx'le aynı yaşta (yaklaşık 140 milyon yıl) olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarınınkiyle aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, Archæopteryx'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu. Bu gerçek, doğal olarak

Archæopteryx'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezleri de çürütüyordu.96

Sonuç olarak günümüz kuşlarına çok benzeyen Confuciusornis, evrimcilerin on yıllardır kuşların evrimi senaryosunun en büyük delili olarak gösterdiği Archæopteryx'in geçersizliğini de ortaya koymuş oldu.

Crick, Francis

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasındaki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir açıklama getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni problemler doğurdu. 1955 yılında James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları, DNA'nın inanılmaz derecedeki kompleks yapısını ve tasarımını gün ışığına çıkardı.

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. (bkz. DNA)

Uzun yıllar moleküler evrim teorisini savunan Francis Crick bile DNA'yı keşfettikten sonra, böylesine kompleks bir molekülün tesadüfen, kendi kendine, bir evrim süreci sonucunda oluşamayacağını şöyle itiraf etmiştir:

Bugünkü mevcut bilgilerin ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır.97

Cro-Magnon Adamı

Cro-Magnon sınıflaması, 30.000 yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen Avrupalı bir insan ırkıdır. Kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alna sahiptir. 1.600 cc.'lik kafatası hacmi, günümüz insanının kafatası hacmi ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları ve arka kısımda kemiksi çıkıntı bulunmasından ötürü bir ara geçiş formu olduğu öne sürülmüştür.

Fakat Cro-Magnon kafatasının yapısı ve hacmi, günümüzde Afrika ve tropik iklimlerde yaşayan bazı ırklarınınkine fazlasıyla benzemektedir. Bu benzerliğe dayanarak, Cro-Magnon'un Afrika kökenli eski bir ırk olduğu tahmin edilir. Diğer bazı paleoantropolojik bulgular, Cro-Magnon ve Neandertal ırklarının birbirleri ile kaynaşarak, günümüzdeki bazı ırklara temel oluşturduklarını göstermektedir. Dahası günümüzde Cro-Magnon ırkına benzer etnik grupların Afrika kıtasının farklı bölgelerinde ve Fransa'nın Salute ve Dordonya bölgelerinde hala yaşadığı kabul edilmektedir. Polonya ve Macaristan'da da aynı özelliklere sahip insanlara rastlanmıştır.

Tüm bunlar göstermektedir ki Cro-Magnon evrimcilerin iddia ettikleri gibi insanın sözde evrimsel atası değildir. Söz konusu fosillerin günümüz Avrupalılarından farkı, bir eskimo ile bir zenci ya da bir pigme ile bir Avrupalı arasındaki farktan daha büyük değildir. Sonuç itibariyle, Cro-Magnon tarih içinde yaşamış, diğer ırklara karışıp asimile olarak ya da

soyları tükenip yok olarak tarih sahnesinden çekilmiş özgün bir insan ırkını temsil etmektedir.

Crossopterygian

Evrim teorisinin dört ayaklıların kökeni hakkındaki varsayımı, bu canlıların suda yaşamakta olan balıklardan evrimleştiği yönündedir. Oysa bu iddia, hem fizyolojik ve anatomik yönlerden çelişkilidir, hem de fosil kayıtları yönünden temelsizdir. Evrimcilerin tesadüfler sonucu gerçekleştiğini iddia ettikleri, -sözde- suda yaşayan canlıların karaya uygun özellikler kazanmaları, denizde yaşayan bir canlı için hiçbir avantaj oluşturmayacaktır. Dolayısıyla bu özelliklerin doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilerek oluştuğunu ileri sürmenin hiçbir mantıklı temeli yoktur. Aksine, doğal seleksiyon yoluyla "ön-adaptasyon" geçiren bir canlının elenmesi gerekir, çünkü bu canlı karada yaşamaya uygun özellikler kazandıkça denizde dezavantajlı hale gelecektir. Kısacası, "denizden karaya geçiş" senaryosu tümüyle çıkmaz içindedir. Nitekim evrimci biyologların bu konuda ortaya koyabildikleri tutarlı bir fosil kanıtı da yoktur.

Evrimci doğa tarihçileri, dört ayaklıların atası olarak genellikle Rhipidistian ya da Cœlacanth sınıflarına ait balıkları sayarlar. Bunlar, "Crossopterygian" takımına ait balıklardır ve evrimcileri umutlandıran tek özellikleri, yüzgeçlerinin diğer balıklara göre "etli" oluşudur. Oysa bu balıklar birer ara form değildir ve amfibiyenlerle aralarında anatomik ve fizyolojik olarak çok büyük temel farklılıklar vardır. Bütün araştırmalara rağmen bu boşluğu doldurabilecek bir tek fosil bile bulunamamıştır.98 (bkz. Sudan karaya geçiş tezi)

Cursorial Teori

Kara canlısı olan sürüngenlerin nasıl olup da uçmaya başladıkları konusunda evrimcilerin öne sürdükleri belli başlı iki açıklamadan biridir. Bu teoriye göre sürüngenler yerden yukarı doğru havalanmışlardır. Teorinin temel argümanı, bazı sürüngenlerin böcek avlamak için ön kollarını uzun süre ve sık sık çırptıkları ve zaman içinde de bu ön kolların kanatlara dönüştüğü şeklindedir. Kanat gibi son derece kompleks bir organın, sinek yakalamak için birbirine çırpılan ön kollardan nasıl meydana geldiği hakkında ise hiçbir açıklama yapılmamaktadır. cursorial teorinin önde gelen savunucusu John Ostrom, her iki hipotezi savunanların ancak spekülasyon yapabildiklerini itiraf ederek şöyle der: "benim 'cursorial predator' teorim gerçekten de spekülatiftir. Fakat arboreal teori de aynı şekilde spekülatiftir".99 (bkz. Arboreal teori)

Ayrıca herhangi bir mutasyonun bir sürüngenin ön ayaklarında belirsiz bir değişime neden olduğunu varsaysak bile, bunun üzerine yeni mutasyonlar eklenerek "tesadüfen" bir kanat oluşmuş olabileceğini öngörmek tamamen akıl dışıdır. Çünkü ön ayaklarda meydana gelecek bir

mutasyon, canlıya çalışır bir kanat kazandırmadığı gibi, onu ön ayaklarından da mahrum bırakacaktır. Bu ise, bu canlının, diğer türdeşlerine göre daha dezavantajlı (yani sakat) bir bedene sahip olması anlamına gelir. Evrim teorisinin kurallarına göre de, doğal seleksiyon vasıtasıyla bu sakat canlı elenecektir. Kaldı ki, biyofizik araştırmalara göre, mutasyonlar çok nadir gerçekleşen değişimlerdir. Dolayısıyla, bu sakat canlıların milyonlarca yıl eksik ve güdük kanatlarının küçük küçük mutasyonlarla tamamlanmasını beklemeleri, her yönden imkansızdır.

Cuvier, Georges

Paleontolojinin kurucusu sayılan Fransız Georges Cuvier (1769-1832) aynı zamanda bir jeolog ve karşılaştırmalı anatomistti. Omurgalı ve omurgasızların zoolojisi ve paleontolojisinde çok geniş çalışmalar yapmış ve bilim tarihini kaleme almıştı. Cuvier, aynı zamanda geçmişteki canlıların neslinin tükendiği gerçeğini kesin olarak ortaya koymuş ve buna ilişkin teoriyi evrim teorisine ters düşecek şekilde açıklamıştı.100

Ayrıca Cuvier, ilgili sınıfları filumlara gruplandırarak Linnaeus'un sınıflandırma tablosunu genişletti. (bkz. Linnaeus, Carolus) Ve bu sistemi fosillere de uygulayarak nesli tükenmiş hayvanların organik kalıntılarını tespit etti. Cuvier hayvanların belli sabit ve doğal özellikleri olduğuna inandığı için hem evrim teorisine hem de Lamarck'ın 'kazanılmış özelliklerin kalıtım yoluyla aktarılması teorisi'ne karşı çıkmıştı.101

Çapraz Çiftleştirme

(bkz. Krossing-over)

Çeşitlenme (Varyasyon)

(bkz. Varyasyon)

D

Dar Popülasyon

Sıçramalı evrim savunucularının ortaya attıkları görüşlerden biri, "dar popülasyonlar" kavramıdır. Bununla, yeni tür oluşumunun, sayıca son derece az hayvanı ya da bitkiyi barındıran topluluklarda olduğunu ifade ederler. Bu iddiaya göre, çok sayıda hayvanı barındıran popülasyonlar evrimsel bir gelişme göstermezler ve "stasis" (durağanlık) halini korurlar. (bkz. Durağanlık) Ancak bu popülasyonlardan bazen küçük gruplar ayrılır ve bu "izole" gruplar sadece kendi içlerinde çiftleşir. (Bunun çoğu zaman coğrafi şartlardan kaynaklandığı varsayılır.) Kendi içlerinde çiftleşen bu küçük gruplarda makromutasyonlar etkili olur ve çok hızlı bir "türleşme" yaşanır.

Sıçramalı evrim savunucularının dar popülasyonlar kavramı üzerinde durmalarındaki sebep, fosil kayıtlarındaki ara formların yokluğuna dair bir

"açıklama" getirebilmektir. "Evrimsel değişiklikler çok dar popülasyonlarda ve çok hızlı gelişti ve dolayısıyla geriye yeterince fosil izi kalmadı" şeklindeki anlatımlarını bu nedenle ısrarla vurgularlar.

Oysa son yıllarda yapılan bilimsel deney ve gözlemler, dar popülasyonların genetik yönden avantajlı değil, dezavantajlı olduğunu ortaya koymaktadır. Dar popülasyonlar, yeni bir tür oluşumuna yol açacak şekilde gelişmek bir yana, aksine ciddi genetik bozukluklar ortaya çıkarmaktadır. Bunun nedeni, dar popülasyonlarda, bireylerin sürekli dar bir genetik havuz içinde çiftleşmeleridir. Bu yüzden normalde "heterozigot" olan bireyler giderek "homozigot" haline gelmektedir. Bunun sonucunda da, normalde çekinik (resesif) olan bozuk genler baskın (dominant) hale gelmekte ve böylece popülasyonda giderek daha fazla genetik bozukluk ve hastalık ortaya çıkmaktadır.102

Bu konuyu incelemek için, tavuklar üzerinde 35 yıl süren bir çalışma yapılmıştır. Gözlemlerde, dar bir popülasyon içinde tutulan tavukların giderek genetik yönden zayıf hale geldiği belirlenmiştir. Tavukların yumurta üretimi %100'den %80'e düşmüş, üreme oranı da %93'ten %74'e inmiştir. Ancak insanların bilinçli müdahalesiyle, yani başka bölgelerden getirilen tavukların popülasyona karıştırılmasıyla, bu genetik gerileme durmuş ve tavuklar normalleşme eğilimine girmiştir.103

Bu ve benzeri bulgular, sıçramalı evrim savucularının sığındıkları "dar popülasyonlar evrimsel gelişmelerin kaynağıdır" şeklindeki iddianın bilimsel bir geçerliliği olmadığını açıkça göstermektedir. (bkz. Sıçramalı evrim modeli)

Darwin, Charles Robert

Bugünkü savunulduğu şekliyle evrim teorisini ortaya atan kişi, amatör bir İngiliz doğabilimci olan Charles Robert Darwin'dir.

Darwin hiçbir zaman gerçek bir biyoloji eğitimi almamıştı. Doğa ve canlılar konusunda sadece amatör bir ilgiye sahipti. Bu ilgisinin bir sonucu olarak, 1832 yılında İngiltere'den yola çıkan ve beş yıl boyunca dünyanın farklı bölgelerini gezen H.M.S. Beagle adlı resmi keşif gemisinde gönüllü olarak yer aldı. Darwin, bu gezi sırasında gördüğü farklı canlı türlerinden, özellikle de Galapagos Adalarında gördüğü farklı ispinoz türlerinden çok etkilenmişti. Bu kuşların gagalarındaki farkların, çevreye uyum sağlamalarından kaynaklandığını düşündü. Bu düşünceden hareketle canlılardaki bütün çeşitliliğin kökeninde "çevreye uyum" kavramının olduğunu varsaydı. Darwin bu varsayımı ile bilimsel gerçekleri göz ardı ederek, canlı türlerini Allah'ın yarattığı gerçeğine karşı çıkmış ve canlıların ortak bir atadan gelerek, doğa şartları sonucunda birbirlerinden farklılaştıklarını öne sürmüştü.

Darwin'in bu varsayımı hiçbir bilimsel bulgu ya da deneye dayanmıyordu. Ancak Darwin, dönemin ünlü materyalist biyologlarından

aldığı destek ve teşviklerle, bu varsayımlarını zamanla iddialı bir teori haline getirdi. Bu teoriye göre canlılar tek bir ilkel atadan geliyorlardı ama çok uzun bir süreç içinde küçük küçük değişimlere uğramışlar ve böylece farklılaşmışlardı. Ortama en iyi şekilde uyum sağlayanlar özelliklerini gelecek nesillere aktarıyor, böylece bu yararlı değişimler zamanla birikerek bireyi, atalarından tamamen farklı bir canlıya dönüştürüyordu. (Bu "yararlı değişimler"in kökeninin ne olduğu ise meçhuldü.) Darwin'e göre insan da, bu hayali mekanizmanın en gelişmiş ürünüydü.

Darwin hayal gücünde canlandırdığı bu mekanizmaya "doğal seleksiyonla evrim" adını verdi. Artık, "türlerin kökeni"ni bulduğunu düşünüyordu: Bir türün kökeni başka bir türdü. Sonunda bu fikirlerini 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabında açıkladı.

Darwin teorisini "doğal seleksiyon" kavramı üzerine kurmuştu. Doğal seleksiyon, doğadaki yaşam mücadelesinde, güçlü veya ortamın şartlarına uygun olan canlıların hayatta kalması anlamına gelir. Darwin'in teorisini ortaya koyduğu kitabının başlığında bile vurgulanan iddia budur: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla.

Darwin'in temelsiz mantığı şöyledir:

Bir canlı türü içinde doğal ve rastlantısal farklılıklar olmaktadır. Örneğin bazı inekler daha büyük, bazıları daha koyu renklidir. Bu değişikliklerin hangisi avantajlı ise, o özellik doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecektir. Böylece söz konusu avantajlı özellik, o hayvan topluluğuna hakim hale gelecektir. Bu özelliklerin uzun zaman içinde birikmesiyle de, ortaya yeni bir tür çıkacaktır.

Ancak Darwin'in ortaya attığı bu "doğal seleksiyonla evrim" teorisi, daha ilk aşamada en temel soruları cevapsız bırakıyordu. Şayet canlılar Darwin'in iddia ettiği gibi kademe kademe evrimleşmiş olsalardı, bu durumda çok sayıda "ara tür" yaşamış olmalıydı. Ancak fosil kayıtlarına bakıldığında bu teorik canlılardan -hayali ara geçiş formlarından- hiçbir eser yoktu. Darwin bu sorun üzerinde çok kafa yormuş ve sonuçta "bu fosiller ileride bulunabilir" demek zorunda kalmıştı. Ancak aradan 150 yıl geçmesine rağmen umulan fosiller bulunamadı.

Darwin, canlıların sahip oldukları göz, kulak, kanat gibi kompleks organları doğal seleksiyonla açıklama konusunda da çaresizlik içindeydi. Çünkü tek bir dokuları bile eksik olsa hiçbir işe yaramayacak olan bu organların, kademe kademe gelişmiş olduklarını savunmak imkansızdı. (bkz. İndirgenemez komplekslik) Nitekim Darwin, teorisiyle ilgili yaşadığı sıkıntıları Türlerin Kökeni adlı kitabında kendisi de belirtmek zorunda kalmıştı. (bkz. Türlerin Kökeni) Tüm bunların öncesinde, Darwin'in "tüm canlıların ortak atası" dediği ilk canlı organizmanın nasıl oluştuğu konusu tam bir muammaydı. Çünkü cansız maddelerin, doğal süreçlerle canlı hale gelmesi mümkün değildi. İlerleyen bilim ve teknoloji ise çok kısa bir süre içinde Darwin'in ilkel bilim anlayışının ürünü olan teorisini temelinden yıktı.

Darwınizm

(bkz. Evrim teorisi)

Darwinizm ve Irkçılık

Günümüzdeki Darwinistlerin çoğu, aslında Darwin'in ırkçı olmadığını, ancak ırkçıların kendi görüşlerini desteklemek amacıyla Darwin'in fikirlerini taraflı olarak yorumladıklarını iddia ederler. Türlerin Kökeni kitabının alt başlığında yer alan "Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla" ifadesinin ise sadece hayvanlar için kullanıldığını iddia ederler. Ancak bu iddiaların sahiplerinin gözardı ettikleri şey, Darwin'in İnsanın Türeyişi isimli kitabında, insan ırkları için söyledikleridir.

Darwin'in bu kitapta ortaya koyduğu görüşlere göre, insan ırkları evrimin farklı basamaklarını temsil ediyordu ve bazı insan ırkları, diğer insanlara göre daha çok evrimleşmiş ve ilerlemişlerdi. Bazıları ise, neredeyse hala maymunlarla aynı düzeydeydi.

Darwin, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğunu öne sürmüştü. (bkz. Yaşam mücadelesi) "Kayırılmış ırklar" bu mücadelede üstün geliyorlardı. Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalı beyazlardı. Asyalı ya da Afrikalı ırklar ise, yaşam mücadelesinde geri kalmışlardı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların dünya üzerindeki "yaşam mücadelesi"ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.104

Darwin, yine İnsanın Türeyişi isimli kitabının başka bir bölümünde, aşağı ırkların yok olmaları gerektiğini ve gelişmiş insanların onları yaşatmak ve korumak için çalışmalarının gereksiz olduğunu iddia etmiş ve bu durumu damızlık hayvan yetiştiricileri ile karşılaştırmıştı:

Yabanıl insanların vücutça ve kafaca zayıf olanları eleniverir ve sağ kalanlar, çoğunlukla, gerçekten sağlıklı kimselerdir. Öte yandan biz uygar insanlar, elenme sürecini engellemek için elimizden geleni yaparız; geri zekalılar, sakatlar ve hastalar için bakımevleri kurarız; yoksulları koruma yasaları çıkarırız; tıp uzmanlarımız, her hastayı yaşatmak için en son ana dek bütün ustalıklarını gösterir... Böylece uygarlaşmış toplumların zayıf bireyleri kendi soylarını sürdürmektedir. Evcil hayvan yetiştiriciliği yapmış hiç kimse bunun insan ırkına büyük bir zarar vereceğinden kuşku duymaz.105

Üstteki alıntılarda görüldüğü gibi Darwin, Avustralya yerlilerini ve zencileri gorillerle aynı seviyede görmüş ve bu ırkların yok olacaklarını ileri sürmüştü. Diğer "aşağı" gördüğü ırkların ise çoğalmalarının engellenmesi ve böylece bu ırkların yok edilmeleri gerektiğini savunmuştu. İşte günümüzde halen kalıntılarına rastladığımız ırkçı ve ayrımcı uygulamalar, Darwin tarafından bu şekilde onaylanmış ve meşrulaştırılmıştır.

Darwin'in bu ırkçı fikirlerine göre "medeni insana" düşen görev, bu evrimsel süreci biraz daha hızlandırmaktı. Bu durumda zaten yok olacak olan geri kalmış ırkların şimdiden yok edilmelerinin "bilimsel" açıdan hiçbir sakıncası kalmamıştı!

Darwin'in ırkçı yönü, birçok yazısında ve tespitlerinde de etkisini göstermiştir. Örneğin, 1871'de çıktığı uzun gezide gördüğü Tierre del Fuego'lu yerlileri tanımlarken de ırkçı ön yargılarını açıkça ortaya koymuştur. Yerlileri, "çırılçıplak, boyalara batmış, yabanıl hayvanlar gibi ne yakalayabilirse yiyen, yönetimsiz, kendi kabileleri dışındakilere karşı acımasız, düşmanlarına işkence yapmaktan zevk alan, kanlı kurbanlar sunan, çocuklarını öldüren, eşlerine köle gibi davranan, ağır batıl inançlarla dolu" canlılar olarak tasvir etmişti. Oysa aynı bölgeyi, ondan on yıl önce gezen W.P. Snow isimli araştırmacı, aynı yerlileri "güzel, güçlü, çocuklarına düşkün, bazı özgün el sanatlarına sahip, bazı eşyalarda özel mülkiyeti tanıyan, en yaşlı birkaç kadının otoritesini kabul etmiş" insanlar olarak anlatmıştı.106

Bu örneklerden de anlaşıldığı gibi Darwin tam bir ırkçıydı. Nitekim What Darwin Really Said (Darwin Gerçekte Ne Söyledi) kitabının yazarı Benjamin Farrington'ın ifadesiyle de, Darwin İnsanın Türeyişi kitabında "insan ırkları arası eşitsizliğin apaçıklığı" hakkında birçok yorum yapmıştır.107

Ayrıca Darwin'in teorisinin Allah'ın varlığını inkar ediyor olması, insanın Allah'ın yarattığı bir varlık olduğu ve her insanın birbirbiriyle eşit olarak yaratıldığı gerçeğinin de gözardı edilmesine neden oldu. Bu da ırkçılığın yükselişini ve dünyada kabul görmesini hızlandıran etkenlerden biriydi. Amerikalı bilim adamı James Ferguson, yaratılışın reddedilmesinin ırkçılığın yükselişi ile doğrudan bağlantılı olduğunu şöyle açıklar:

19. yüzyıl Avrupası'nda gelişen yeni antropoloji, insanın kökeni hakkındaki iki zıt düşünce ekolünün savaş alanı haline geldi. Bunların daha eski ve köklü olanı, "tek kökenlilik"ti. Bu görüş, tüm insanoğlunun renk ve özellik farkı olmadan, doğrudan Adem'in soyundan geldiği ve Tanrı'nın tek bir fiili ile yaratıldığı inancına dayanıyordu. Ancak bu dönemde "çok kökenlilik" olarak bilinen ve dini inanca karşı koyuştan doğan rakip bir teori (evrim teorisi) gelişti. Çok kökenlilik, farklı insan ırklarının farklı kökenleri olduğunu savunuyordu."108

Hintli antropolog Lalita Vidyarthi, Darwin'in evrim teorisinin, ırkçılığı sosyal bilimlere nasıl kabul ettirdiğini şöyle açıklar:

Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması' düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam'ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler.109

Darwin'den sonra gelen birçok Darwinist, onun ırkçı görüşlerini ispatlama çabası içine girdi. Bu uğurda birçok bilimsel çarpıtma ve sahtekarlık yapmaktan çekinmediler. Çünkü bunu ispatladıkları takdirde, kendi üstünlüklerini ve diğer ırkları ezme, sömürme ve hatta gerektiğinde yok etme "haklarını" bilimsel olarak ispatlamış olacaklarını düşünüyorlardı.

Stephen Jay Gould da bazı antropologların, beyaz ırkın üstünlüğünü kanıtlamak için verileri çarpıttıklarını belirtmektedir. Gould'un belirttiğine göre, en çok başvurdukları yöntem, buldukları kafatası fosillerinin beyin hacimleri konusunda çarpıtmalar yapmaktır. Gould kitabında, birçok antropoloğun, doğru bir ölçü olmamasına rağmen, beyin hacmini zeka ile ilintili gösterdiklerini ve buna bağlı olarak, özellikle Kafkasyalıların beyin hacimlerini abarttıklarını ve zencilerle kızılderililerin kafataslarını olduklarından daha küçük gösterdiklerini anlatmaktadır.110

Gould, Darwinistlerin bazı ırkları aşağı bir tür olarak göstermek için giriştikleri akıl almaz iddiaları da şöyle açıklar:

Haeckel (Alman Darwinist) ve çalışma arkadaşları da, Kuzey Avrupalı beyazların ırksal üstünlüğünü göstermek için rekapitülasyon teorisini (yinelemeli oluşum teorisi) kullandı. İnsan anatomisi ve davranışına ilişkin bulguları tarayarak, beyinlerden göbek deliklerine kadar bulabildikleri herşeyi kullandılar. Herbert Spencer şöyle yazdı: 'İlkellerin zihinsel özellikleri (...) uygarların çocuklarında görülen özelliklerdir.' Carl Vogt 1864'te aynı şeyi daha güçlü bir şekilde ifade etti: 'Büyümüş zenci, zihinsel yetiler yönünden çocuğun doğasını paylaşır. (...) Bazı kabileler kendilerine özgü organizasyonlara sahip devletler kurmuşlardır. Ama geri kalanlara bakarak, bu ırkın geçmişte ya da günümüzde, insanlığın ilerleyişine hizmet etmiş ya da korunmaya değecek hiçbir şey yapmadığını çekinmeden söyleyebiliriz.' Fransız tıbbi anatomi bilgini Etienne Serres gayet ciddi bir şekilde, siyah erkeklerin ilkel olduğunu çünkü göbek deliklerinin seviyesinin düşük olduğunu ileri sürmüştü.111

Fransız Darwinist antropolog Vacher de Lapouge ise, Race et Milin Social Essais d'Anthroposociologie adlı yapıtında beyaz olmayan sınıfların, uygar yaşama uyum sağlayamamış vahşilerin çocukları ya da kanı bozulmuş sınıfların soysuz temsilcileri oldukları görüşünü ortaya attı. Paris'in aşağı ve yukarı sınıflarının mezarlıklarındaki kafataslarını ölçerek sonuçlar çıkarmıştır. Bu sonuçlara göre; insanlar kafataslarına göre zengin, kendilerine güvenli, özgürlük eğilimli iken, diğer kısmı tutucu, azla yetinen, iyi uşak niteliği taşıyan kimseler oluyorlardı; sınıflar toplumsal ayıklanmanın

ürünleriydi; toplumun yüksek sınıfları yüksek ırklarla çakışıyordu; zenginlik derecesi ile kafatası endeksi orantılı gidiyordu.

Özetle, Darwin'in teorisinin ırkçı yönü 19. yüzyılın ikinci yarısında kendine çok elverişli bir zemin buldu. Çünkü o dönemde Avrupalı "beyaz adam", tam da böyle bir teorinin kendi suçlarını meşrulaştırmasını bekliyordu.

Darwin, Erasmus

Charles Darwin'in büyükbabası Erasmus Darwin, bugün "evrim teorisi" dediğimiz düşüncenin ilk temel önermelerini ortaya koyan kişilerden biriydi. Erasmus Darwin'e göre canlılar ayrı türler olarak yaratılmamışlardı. Aksine hepsi tek bir atadan geliyorlardı; ihtiyaçlarına göre biçimleniyor, değişikliğe uğruyor ve çeşitleniyorlardı. Bu fikirler daha sonra Charles Darwin tarafından ele alındı ve detaylandırıldı. Canlıların tesadüfler sonucu birbirlerinden türediklerini öne süren teori, Darwin'in Origin of Species (Türlerin Kökeni) adlı kitabında evrim teorisi olarak tarihteki yerini aldı.

Charles Darwin uzun bir din eğitimi görmüştü, ama Beagle adlı gemiyle yolculuğuna çıkmadan bir yıl önce de, Hıristiyan inancının bazı temellerinden kesin olarak vazgeçmişti. Çünkü o sıralar özellikle biyolojiye merak sarmıştı ve karşılaştığı "paradigma", dini inançlarla hiçbir biçimde uyuşmuyordu. Genç Charles Darwin'i din-dışı ve hatta din-karşıtı yapan en önemli etken, büyükbabası Erasmus Darwin'di.112

Erasmus Darwin, aslında "evrim" fikrini İngiltere'de ortaya atan ilk kişiydi. Fizikçi, psikolog ve şair sıfatlarını üzerinde taşıyordu ve oldukça da "sözü dinlenir" bir insandı. Hatta bibliyografyasını yazan Desmon King-Hele'ye göre, "onsekizinci yüzyılın en büyük İngilizi"ydi.113

Erasmus Darwin'in en önemli özelliğiyse, İngiltere'nin en önde gelen birkaç "natüralist"inden biri olmasıydı. (Natüralizm, evrenin varlığının özünün doğada olduğuna inanan, bir Yaratıcının varlığını kabul etmeyen ve bizzat doğayı Yaratıcı sayan düşünce akımıdır.) Erasmus Darwin'in natüralist çalışmaları, Charles Darwin'e hem ideolojik hem de örgütsel olarak yön vermişti. Bir yandan kurduğu sekiz dönümlük botanik bahçede yaptığı araştırmalarla Darwinizm'e temel teşkil edecek argümanları geliştirmiş ve bunları The Temple of Nature (Doğa Tapınağı) ve Zoonomia adlı kitaplarında toplamış, öte yandan da 1784 yılında, bu fikirlerin yayılmasına öncülük edecek bir dernek kurmuştu: Philosophical Society. Nitekim gerçekten de Philosophical Society, onyıllar sonra Charles Darwin tarafından ortaya atılan kuramın en büyük ve ateşli destekçilerinden biri olacaktı.114

Kısacası, Charles Darwin'in gördüğü teoloji öğrenimine rağmen hızla dini inançlarını yitirerek materyalist-natüralist felsefeyi benimsemesinde ve sonra da bu felsefe adına büyük bir misyon yüklenerek Türlerin Kökeni adlı kitabını yayınlamasındaki en önemli etken, Erasmus Darwin'di.

Davranışların kökeni

Evrimciler tüm hayvanların ve insanların davranışında belirli bir evrimsel köken olduğunu, sahip oldukları özellikleri ilk hücreden bugünkü hallerine gelene kadarki süre zarfında, sözde atalarından aldıklarını kabul ederler. Yine evrimcilere göre hayvanlardaki en eski davranış şekli, besin bulmak için yapılan savaştır ve bu davranış ilk hücrelerden insana kadar tüm canlılarda ortaktır. Yaşamını sürdürme ve soyunu devam ettirme dürtüleri ise bu davranıştan daha sonra ortaya çıkmıştır. Yine evrimcilere göre tüm davranışların bir kökeni, bir nedeni vardır ve çevreye uyum sağlanırken, bu davranışlar da uygun şekilde değişmelere uğramıştır.

Fakat davranışların evrimi gibi bir açıklamanın gerçeklerle bağdaşan hiçbir yönü yoktur. Çünkü canlıların deneme yanılma yaparak öğrenecek, sonra bunları genlerinde bir davranış modeli olarak kaydedecek ve gelecek nesillere aktaracak akıl, şuur ve yetenekleri yoktur. Onlar yaşamlarını kurtaran savunma şekilleri, yuva kurma modelleri gibi davranış biçimlerine doğuştan sahip olurlar.

Allah her canlıyı kendine has özelliklerle ve davranış şekilleriyle yaratmaktadır. Örneğin bir kelebeğin hayatta kalabilmek için kendini daha iyi kamufle edebileceği kuru bir yaprak görünümüne sahip olmayı kendi kendine düşünüp, bunu vücudunda bir değişikliğe dönüştürmesi mümkün değildir. Ya da bir kunduzun akarsu yatağında suyun akışını kesebileceği ileri derecede mühendislik hesapları gerektiren bir baraj inşa edebilmesi ve ilk doğduğu andan itibaren bunu yapabilmesi kuşkusuz öğrenme ile ya da doğal seleksiyon gibi bilinçsiz mekanizmalarla açıklanabilecek bir durum değildir. Evrimciler, bazen de ortaya şöyle bir iddia atarlar: "Hayvanlar tecrübe yoluyla bazı davranışları öğrenirler ve bu davranışların iyi olanları doğal seleksiyon tarafından seçilir. Daha sonra bu iyi olan davranışlar kalıtım yoluyla bir sonraki nesle aktarılır."

Fakat canlıların bu davranış şekillerine sahip olmadıklarında hayatlarını sürdürebilmeleri mümkün değildir; dolayısıyla bunları zaman içinde öğrenebilecekleri vakitleri de yoktur. Canlı bu davranışlara doğduğu andan itibaren sahip olmalıdır. Dolayısıyla bu davranışların seçilmesi gibi bir iddia ise en baştan çelişkilidir. Çünkü evrimcilerin kabullerinde bu seçimi yapabilecek bilinç sahibi bir varlık yoktur. Canlılar, yaratıldıkları ilk andan itibaren kendilerini koruyabilecekleri birtakım özellik ve davranış biçimlerine sahip olarak doğarlar.

Dawkins, Richard

İngiliz biyolog Richard Dawkins, Darwinizm'in dünya çapındaki en önde gelen savunucularından biridir. Fakat Prof. Dawkins, bir yandan da hararetle savunduğu evrim teorisinin içine düştüğü imkansızlığı ifade etmektedir:

İncelediğimiz türden bir olay o kadar korkunç derecede ihtimal dışı olacaktır ki, evrenin herhangi bir yerinde gerçekleşebilme ihtimali, her yıl milyar kere milyar kere milyarda bir kadar az olacaktır. Eğer bu yalnızca, evrenin herhangi bir yerindeki tek bir gezegende gerçekleştiyse, bu gezegenin bizim gezegenimiz olması gerekmektedir, çünkü biz burada bu konuda konuşmaktayız.115

Evrimin en ünlü otoritelerinden birinin bu yaklaşımı, teorinin üzerine kurulu olduğu mantık bozukluğunu çok açık bir biçimde yansıtmaktadır. Dawkins'in Climbing Mount Improbable (İmkansızlık Dağını Tırmanmak) adlı kitabında yer verdiği yukarıdaki ifadeleri, evrimcilerin klasik, "biz buradaysak demek ki evrim de gerçekleşmiştir" şeklindeki, hiçbir açıklama içermeyen kısır döngü mantığının çarpıcı bir örneğidir.

Dawson, Charles

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. "Piltdown Adamı" adı verilen ve 500 bin yıllık bir tarih biçilen bu fosil insanın evrimine kesin bir delil olarak sunuldu.

Fakat 1949-1953 yılları arasında yapılan kronolojik araştırmalar sonucunda, kafatasının 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiğininse yeni ölmüş bir orangutana ait olduğu anlaşıldı. Ayrıca dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Piltdown Adamı, böylece bilim tarihinin en büyük skandalı olarak tarihe geçmiş oldu. (bkz. Piltdown Adamı)

DDT Bağışıklığı

Evrimciler, böceklerdeki DDT bağışıklığını evrimin delili olarak göstermeye çalışırlar. DDT bağışıklığı bakterilerin antibiyotik direnciyle aynı mantıkta gelişir. (bkz. Antibiyotik direnci) Ortada DDT'ye karşı sonradan kazanılmış bir bağışıklık yoktur. Böceklerin bazıları zaten her zaman DDT bağışıklığına sahiptir. DDT icat edildikten sonra, bu kimyasal maddeye maruz kalan böceklerden bağışıklık mekanizması olmayanların nesilleri tükenmiştir. Başta az sayıda olan bağışıklık sahibi bireyler zamanla çoğalmışlardır. Bunun sonucunda aynı böcek türü, tamamen bağışıklık sahibi olan bireylerden oluşmuş bir topluluk haline gelmiştir. Doğal olarak bütün popülasyon bağışıklık sahibi bireylerden oluşunca, DDT artık o böcek türüne etki etmemeye başlamıştır. Halk arasında bu olay "böceklerin DDT'ye bağışıklık kazanması" şeklinde yorumlanmaktadır.

Evrimci biyolog Francisco Ayala, "böcek zehirlerinin en kapsamlı türlerine karşı gösterilen bağışıklık, bu insan-yapımı maddeler böceklere

uygulandığında, o böcek türünün çeşitli genetik varyasyonlarında açıkça vardı" diyerek bu gerçeği kabul eder.116

Gerçekte evrimci kaynaklar bu konuda açık bir yanıltmaca sergilemektedirler. Özellikle de bu konuyu bazı popüler bilim dergilerinde zaman zaman gündeme getirerek, evrimin çok büyük bir kanıtı gibi sunmaktadırlar. Oysa böceklerdeki DDT bağışıklığının evrime delil sağladığı iddiasının hiçbir bilimsel temeli yoktur.

Denizden Karaya Geçiş Tezi

(bkz. Sudan karaya geçiş tezi)

Deniz Memelilerinin Kökeni

Balinalar ve yunuslar, "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Bu canlılar memeli sınıflamasına dahildir, çünkü aynen karadaki memeliler gibi doğurur, emzirir, akciğerle nefes alır ve vücutlarını ısıtırlar. Deniz memelilerinin kökeni, evrimciler tarafından açıklanması en zor olan konulardan birisidir. Çoğu evrimci kaynakta, ataları karada yaşayan deniz memelilerinin, uzun bir evrim süreci sonunda deniz ortamına geçiş yapacak biçimde evrimleştikleri anlatılır. Buna göre, sudan karaya geçişin tersine bir yol izleyen deniz memelileri, ikinci bir evrim sürecinin sonucu olarak tekrar su ortamına dönmüşlerdir. Oysa bu teori hiçbir paleontolojik delile dayanmaz ve mantıksal yönden de çelişkilidir.

Memeliler evrim basamaklarının en üst kısmında yer alan canlılar olarak kabul edilirler. Durum bu iken, öncelikle bu canlıların neden deniz ortamına geçtiklerinin açıklanması gerekir. Bir sonraki soru ise, bu canlıların deniz ortamına nasıl olup da balıklardan bile daha iyi adapte olduklarıdır. Çünkü katil balinalar, yunuslar gibi memeli ve dolayısıyla akciğerli canlılar, suda solunum yapan balıklardan bile daha mükemmel bir şekilde yaşadıkları ortama uyum göstermektedirler.

Deniz memelilerinin hayali evriminin mutasyon ve doğal seleksiyon aracılığıyla açıklanamayacağı son derece açıktır. Geo dergisinde yayınlanan bir makale, deniz memelilerinden mavi balinanın kökeninden söz ederken Darwinizm'in bu konudaki çaresizliğini şöyle ifade eder:

Mavi balinalar gibi, denizde yaşayan diğer memeli hayvanların da vücut yapıları ve organları balıklarınkine benzer. Bunların iskeletleri de balıklarınkiyle benzerlik gösterir. Balinalarda bacaklar diyebileceğimiz arka uzuvlar tersine gelişme göstererek güdük kalmıştır. Ancak bu hayvanların şekil değişiklikleri hakkında elde en ufak bir bilgi bile mevcut değildir. Denize geri dönüşün Darwinizm'in iddia ettiği gibi uzun süreli yavaş bir geçişle değil, anlık sıçramalar halinde olduğunu kabul etmek zorundayız. Paleontologlar günümüzde balinanın hangi memeli hayvan türünden geldiği konusunda yeterli bilgiye sahip değildir.117

Karada yaşayan küçük bir memeli hayvanın, evrim süreci sonucunda nasıl olup da 30 metre boyunda 60 ton ağırlığında bir balinaya dönüştüğünü düşünmek gerçekten de çok zordur. Darwinistlerin bu konuda yapabildikleri tek şey, National Geographic dergisinde yayınlanan aşağıdaki anlatımda olduğu gibi, hayal güçlerini zorlayarak senaryo üretmektir:

Balinanın doğuşu, bundan 60 milyon yıl önce, dört ayaklı, kıllı memelilerin yiyecek aramak için denize girmeleriyle başladı. Çağlar geçtikçe, yavaş yavaş değişiklikler oluştu. Arka ayaklar kayboldu, ön ayaklar yüzgeçlere dönüştü, kıllar yok olarak kalın, yumuşak, silgimsi balina derisine yol açtı, burun delikleri başın tepesine hareket etti, kuyruk genişleyerek balinanın fırçamsı kuyruğuna dönüştü ve beden, suyun içinde giderek büyüyüp devleşti.118

Öte yandan solunum için akciğerlerini kullanan memeli bir canlının deniz ortamında geçirmesi gereken adaptasyonlar dikkate alındığında, böyle bir geçiş için "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığı görülür. Böyle bir geçişte evrim süreci içinde ara basamaklardan herhangi bir tanesinin bile eksikliği, canlının yaşamasına izin vermeyecek ve evrim sürecini durduracaktır.

Deniz Memelilerinin Özgün Yapıları:

Deniz memelilerinin su ortamına geçerken sahip olmaları gereken adaptasyonlar şöyle sıralanabilir:

1- Suyun Korunması: Deniz memelileri su ortamında yaşamalarına rağmen su ihtiyaçlarını balıklar gibi, yani tuzlu sudan faydalanarak gideremezler. Yaşamak için tatlı suya ihtiyaçları vardır. Deniz memelilerinin su kaynakları pek iyi bilinmemesine rağmen, su ihtiyaçlarının büyük kısmını, okyanustaki tuz oranının üçte biri kadar tuz içeren canlıları yiyerek sağladıkları düşünülmektedir. Bu kadar kıt su kaynaklarına sahip deniz memelileri için, suyun azami derecede korunması ve tasarruf edilmesi son derece önemlidir. İşte bu nedenle deniz memelileri, develerde görülen su koruması mekanizmalarına sahiptir. Aynı develer gibi deniz memelileri de terlemez. Böbrekler, üreyi insanlarınkinden çok daha iyi bir şekilde konsantre ederek onlara su kazandırır. Böylece su kaybı en aza indirilmiş olur. Sudan tasarruf en küçük detaylarda bile kendini gösterir. Örneğin anne balina yavrusunu peynir kıvamındaki çok yoğun bir sütle besler. Bu süt insan sütünden on kez daha yağlıdır. Sütün bu derece yağlı olmasının birtakım kimyasal sebepleri vardır. Yağ, yavru tarafından vücuda alındıktan sonra işlenirken yan ürün olarak su açığa çıkar. Böylece anne, en az su kaybıyla yavrusunun su ihtiyacını gidermiş olur.

2- Görme ve Haberleşme: Deniz memelilerinin gözü ile kara canlılarının gözü arasındaki farklar şaşırtıcı derecede detaylıdır. Karada gözü bekleyen tehlikeler fiziksel darbeler ve tozdur. Bu nedenle kara hayvanlarının göz kapakları vardır. Su ortamında ise en büyük tehlikeler tuz oranı, derinlere

dalarken meydana gelen basınç ve deniz akıntılarının oluşturduğu hasarlardır. Akıntılarla doğrudan temas olmaması için gözler kafanın yan taraflarındadır.

Ayrıca derin dalışlarda gözü basınca karşı koruyan sert bir tabaka vardır. Dokuz metre derinlikten sonra denizin dibi karanlık olduğu için, su memelilerinin gözü, karanlık ortamlara uyum sağlayabilmeyi sağlayan birçok özellikle donatılmıştır. Lens bir daire biçimindedir. Işığa hassas olan çubuk hücreleri, renklere ve detaylara duyarlı olan koni hücrelerinden daha fazladır. Dahası, gözlerde özel bir fosforlu tabaka vardır. Bu sebeple deniz memelilerinin karanlık ortamlardaki görüşleri kuvvetlidir.

Yine de deniz memelilerinin birincil algıları görme değildir. Kara memelilerinin aksine, onlar için duyma çok daha önemlidir. Görme ışık gerektirir, ama duyma için böyle bir ihtiyaç yoktur. Birçok balina ve yunus, deniz dibindeki karanlık bölgelerde bir tür doğal "sonar" sayesinde avlanır. Özellikle dişli balinalar ses dalgaları aracılığıyla "görebilir". Ses dalgaları, aynı görmede olduğu gibi, odaklanır ve bir noktaya gönderilir. Geriye dönen dalgalar hayvanın beyninde analiz edilir ve yorumlanır. Bu yorum, hayvana karşısındaki cismin biçimini, büyüklüğünü, hızını ve konumunu açıkça belli eder. Bu canlılardaki (sonar) sistem son derece hassastır. Örneğin bir yunus suya atlayan bir kişinin "içini" de algılayabilir. Ses dalgaları yön bulmanın yanı sıra haberleşme için de kullanılır. Birbirinden yüzlerce kilometre uzaktaki iki balina ses kullanarak anlaşabilir.

Bu hayvanların haberleşmek ve yön bulmak için çıkarttıkları sesi nasıl ürettikleri sorusu hala cevapsızdır. Ancak bilinenler arasında, yunusun vücudundaki çok şaşırtıcı bir ayrıntı dikkat çeker: Hayvanın kafatası yapısı, beyni bile tahrip edecek kadar sürekli ve şiddetli bir biçimde yaydığı ses bombardımanından korunmak için ses yalıtımlıdır.

Deniz memelilerinin sahip oldukları tüm bu şaşırtıcı özelliklerin, evrim teorisinin yegane iki mekanizması, yani mutasyon ve doğal seleksiyon kanalıyla oluşmuş olma ihtimali ise kesinlikle yoktur. Balıkların sularda "tesadüfen" oluştuklarını, sonra yine tesadüfler yardımıyla karaya çıkıp sürüngen ve memelilere evrimleştiklerini, sonra da bu memelilerin yeniden suya dönerek suda yaşam için gerekli olan özellikleri yine tesadüfen kazandıklarını öne sürenler, bu aşamaların hiçbirini açıklayamamaktadırlar.

Nitekim fosil kayıtları da bizlere, balinaların ya da diğer deniz memelilerinin yeryüzünde bir anda ve ataları olmadan ortaya çıktıklarını göstermektedir. Paleontoloji alanındaki büyük otoritelerden biri olan Edwin Colbert, bu gerçeği şöyle açıklar:

Bu memelilerin kökeni çok eskiye dayanıyor olmalıdır, çünkü fosil kayıtlarında balinalar ile ataları sayılan Cretaceous devri plasentalıları arasında hiçbir ara form yoktur. Aynı yarasalar gibi balinalar da erken Tertiriyen döneminde aniden ortaya çıkarlar ve son derece özelleşmiş yaşam biçimleri için gerekli her türlü adaptasyona sahiptirler. Aslında balinalar

diğer memelilerle olan ilişkileri yönünden yarasalardan bile daha izole durumdadırlar; tamamen ayrı ve kendi başlarına durmaktadırlar.119

Kısacası, tüm diğer temel canlı gruplarında olduğu gibi, deniz memelilerinde de "evrim" iddiasını destekleyebilecek hiçbir bulgu yoktur. Bu canlıların sözde ataları olan kara memelilerinden rastlantısal mutasyonlar sonucunda evrimleşmeleri hem imkansızdır, hem de böyle bir evrim yaşandığını gösterebilecek hiçbir ara form fosili yoktur.

Deniz Sürüngenlerinin Kökeni

Deniz sürüngenlerinin büyük bölümünün soyları tükenmiştir, deniz kaplumbağaları ise bu grubun halen yaşayan bir cinsidir. Bu canlıların kökeni, evrimci bir yaklaşımla açıklanamaz durumdadır. Bilinen en önemli deniz sürüngeni, Ichthyosaur olarak bilinen canlıdır. Edwin Colbert ve Michael Morales, bu canlıların kökeni hakkında evrimci bir yorum yapılamayışını şöyle kabul ederler:

Deniz memelilerinin pek çok yönden en özelleşmiş türü olan Ichthyosaur, erken Triasik devirde ortaya çıkmıştır. Sürüngenlerin jeoloji tarihine girişleri son derece ani ve dramatik bir şekilde olmuştur; Triasik öncesi devirlere ait fosil yataklarında, Ichthyosaurların muhtemel atalarına ait hiçbir iz yoktur... Ichthyosaur ilişkileri hakkındaki en temel sorun, bu sürüngenleri bilinen başka herhangi bir sürüngen takımına bağlayabilecek hiçbir sonuca götürücü delilin bulunamayışıdır.120

Bir başka omurgalı tarihi uzmanı Alfred Romer ise şöyle yazmaktadır:

(Ichthyosaur hakkında) hiçbir ilkel form bilinmemektedir. Ichthyosaur yapısının kendine özgü özellikleri, gelişmek için çok uzun bir zaman dilimi gerektirmektedir ve dolayısıyla bu canlıların çok eski bir kökene sahip olmalarını gerektirir. Ama bu canlıların atası olarak kabul edilebilecek hiçbir Permiyen devri sürüngeni bilinmemektedir.121

Kısacası sürüngenler sınıflaması içinde yer alan farklı canlılar, aralarında evrimsel bir ilişki olmadan yeryüzünde ortaya çıkmıştır. Bu durum ise, tüm canlıların yaratılmış olduklarının çok açık bir bilimsel kanıtını oluşturmaktadır.

Denton, Michael

Avustralya'daki Otega Üniversitesi'nden moleküler biyolog olan Michael Denton, 1985 yılında yayınlanan Evolution: A Theory in Crisis (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında, evrim teorisini farklı bilim dallarının ışığı altında incelemiş ve Darwinizm'in canlılığı açıklamaktan uzak olduğu sonucuna varmıştır. Ayrıca kitabında evrim teorisi ile bilimsel bulgular karşılaştırıldığında ortaya çok büyük bir çelişki çıktığını; hayatın kökeni, popülasyon genetiği, karşılaştırmalı anatomi, paleontoloji ve biyokimyasal sistemler gibi pek çok farklı alanda, evrim teorisinin "kriz" içinde olduğunu ifade etmiştir.122

Devonian Dönemi Bitki Fosilleri

(408-306 milyon yıllık)

Bu döneme ait olan bitki fosillerine baktığımızda, günümüz bitkilerinde bulunan pek çok özelliği taşıdıklarını görürüz. Örneğin stoma, kütikül, rhizoid ve sporangialar bu bitkilerde bulunan yapılardan birkaçıdır.123 Bir kara bitkisinin karada yaşayabilmesi için mutlaka kuruma tehlikesinden korunması gerekir. Kütiküller bitkileri kurumaya karşı koruyan, gövde-dal ve yaprakları kaplayan mumsu yapılardır. Eğer bitki, yapısında kurumayı önleyecek kütiküllere sahip değilse, evrimcilerin iddia ettikleri gibi kütikül oluşmasını bekleyecek vakti yoktur. Kütikül varsa bitki yaşar, yoksa kurur ve ölür. İşte ayrım bu kadar nettir.

Bitkilerin sahip oldukları tüm yapılar, tıpkı kütikül gibi, bitki için son derece hayati öneme sahiptir. Bir bitkinin yaşayabilmesi ve çoğalabilmesi için tıpkı bugünkü gibi kusursuz işleyen sistemlerin hepsine sahip olması gerekir. Dolayısıyla bu yapılar kademe kademe gelişemezler. Bulunmuş olan tüm bitki fosilleri de bitkilerin yeryüzünde ilk ortaya çıktıklarından bu yana, aynı kusursuz yapılara sahip olduklarını doğrulamaktadır.

Dik Yürümenin Kökeni

İnsanın iki ayağı üzerinde dik yürümesi, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. (bkz. İki ayaklılık) Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örneğin bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket edebilirler. Normalde öne eğik bir iskelete sahiptirler ve dört ayakla yürürler.

İnsanın hayali soyağacına göre yapılan birtakım sınıflandırmalarda Australopithecus ve Homo habilis sınıflamalarına dahil edilen maymunların dik yürüdükleri iddia edilmiştir. Fakat bu iddiaların geçersizliği, birçok bilim adamı tarafından fosillerin iskelet yapısı üzerinde yapılan araştırmalarla ortaya konmuştur.

Söz konusu "dik yürüme" iddiası, Richard Leakey, Donald Johanson gibi evrimci paleoantropologların on yıllardır savundukları bir görüştür. İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini 15 yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen, Australopithecuslar'ın sadece sıradan bir maymun türü oldukları ve kesinlikle dik yürümedikleri sonucuna varmıştır.124 Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü bir diğer evrimci anatomist

Charles E. Oxnard da Australopithecus'un iskelet yapısını günümüz orangutanlarınınkine benzetmektedir.125

Son olarak 1994 yılında İngiltere'deki Liverpool Üniversitesi'nden Fred Spoor ve ekibi, Australopithecus'un iskeleti ile ilgili kesin bir sonuca varmak için kapsamlı bir araştırma yapmıştır. Bu çalışmada, Australopithecus fosillerinin iç kulak yapıları incelenmiştir. İnsanların ve diğer karmaşık yapılı canlıların iç kulaklarında, vücudun yere göre konumunu belirleyen "salyangoz" isimli bir organ bulunur. Bu organın işlevi, uçakların dengesini sağlayan "jiroskop" isimli cihazın işlevinin aynısıdır. Fred Spoor, insanın atası olarak gösterilen canlıların iki ayakları üzerinde dik olarak yürüyüp yürümediklerini bulmak için, işte bu "salyangoz" organı üzerinde incelemeler yapmıştır. Spoor'un vardığı sonuç, Australopithecus'un dört ayaklı olduğudur.126

İç kulaktaki denge merkezlerini karşılaştırarak yapılan incelemeler sonucunda, Homo habilis sınıfına dahil edilen maymunların da dik değil, eğik yürüdükleri ortaya çıkmıştır.127

Dilin Kökeni

Dilin kökeni konusunda iki farklı görüş vardır. Birinci görüş, insanın "boş" bir zihinle doğduğu ve konuşmayı sadece çevresinden görüp öğrendiği şeklindedir. Oysa ünlü dil bilimci Noam Chomsky, bilimsel verilerle, istatistik ve gözlemlerle çok farklı bir sonuç ortaya koymuştur. Buna göre insan "boş" bir zihinle doğmamaktadır. İnsan zihninde, dil öğrenmeye ve konuşmaya yönelik özel bir eğilim bulunmaktadır. Bu özel eğilimin nedeni ise, insanın önceden "programlanmış" olması, yani özel bir yaratılışa sahip olmasıdır.128

Dünya üzerindeki tüm bebeklerin ortak sesler çıkarmaları, hepsinin, konuşmaya, söz söylemeye yönelik özel bir ilhamla doğduklarını göstermektedir. İnsanın, doğadaki diğer canlıların hiçbirinde olmayan bu farklı özellikle yaratılmış olması, Allah'ın bir ilmidir.

Dino-Kuş Fosili

(bkz. Archæoraptor liaoningensis)

Dipneuma

Evrimciler, sudan karaya geçiş tezlerini çürüten canlıların bulunmasıyla birlikte, bu konuda başka teorilere sarıldılar. (bkz. Cœlecanth) Bazı evrimciler ise, kara canlılarının ataları olarak akciğerli balıkları kabul ettiler. Solungaçlarına ek olarak akciğerlerini de kullanabilen bu balıklara verilen genel ad "Dipneuma"dır. Bu balıkların Amerika, Afrika ve Avustralya denizlerinde yaşayan üç ayrı türü bulunmaktadır.

Bu balıkların ilkel amfibiyenlere evrimleştikleri, aslında 1850'li yıllardan beri düşünülmekteydi. 1950'li yıllara gelindiğinde ise bunlar, çok

istisnai bir örnek olmaları sebebiyle ara geçiş formu olarak kabul görmekten uzaklaştılar. Bu tarihte bunların kara canlılarının ataları oldukları düşüncesini artık hiç kimse desteklemiyordu.129

Evrimci Maria G. Lavanant bu durumu şöyle açıklar:

1930'lardan sonra Dipneumalar varsayımı yavaş yavaş bir yana bırakıldı. 1950'li yılların sonunda yayınlanan bir paleontoloji klasiği yıllığında çift solunumlu hayvanlar grubu, dört ayaklıların kökeni olamayacak kadar özel bir durum olarak niteleniyordu.130

Ayrıca bu hayvan kalıntılarının 350 milyon yıllık olduklarının kabul edilmesi ve bu süre içerisinde hiçbir değişikliğe uğramamış olmaları, bunları ara geçiş formu statüsünden tamamen uzaklaştırdı. Bu hayvanlar, iki tür arasında "geçiş" oluşturup sonra da yok olmuş formlar değil, çok eski zamanlardan beri yaşamakta olan orijinal bir "tür"düler.

Diyalektik

Komünizmin fikir babaları Karl Marx ve Friedrich Engels, materyalist felsefeyi "diyalektik" adı verilen yeni bir yöntemle açıklamaya çalıştılar. Diyalektik, evrendeki tüm gelişmenin çatışma sayesinde elde edildiği varsayımıdır. Marx ve Engels, bu varsayıma dayanarak tüm dünya tarihini yorumlamaya giriştiler. Marx, insanlık tarihinin bir çatışmadan ibaret olduğunu, mevcut çatışmanın işçiler ve kapitalistler arasında geçtiğini ve yakında işçilerin ayaklanıp komünist bir devrim yapacaklarını iddia ediyordu. (bkz. Komünizm)

Ancak Marx'ın ve Engels'in geniş bir kitleyi etkileri altına alabilmeleri için ideolojilerine bilimsel bir görünüm vermeleri gerekiyordu. 19. yüzyılda Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabında öne sürdüğü temel iddialar, Marx ve Engels'in fikirlerine sözde bilimsel bir dayanak oluşturdu. Darwin, canlıların "yaşam mücadelesi" sonucunda, yani "diyalektik bir çatışma"yla ortaya çıktıklarını iddia ediyordu. (bkz. Yaşam mücadelesi) Dahası, yaratılışı inkar ederek dini inançları da reddediyordu. Bu durum, Marx ve Engels için bulunmaz bir fırsattı.

Marx ve Engels, Darwin'in evrim kuramının kendi ateist dünya görüşlerine bilimsel bir destek oluşturduğunu zannederek sevinmişlerdi. Ancak evrim teorisi, 19. yüzyılın bilim açısından ilkel ortamında ortaya atıldığı için kabul görebilmiş, hiçbir bilimsel delili olmayan, yanılgılarla dolu bir teoriydi. 20. yüzyılın ikinci yarısında gelişen bilim, evrim teorisinin geçersizliğini ortaya çıkardı. Bu, Darwinizm için olduğu kadar materyalist ve komünist düşünce için de çöküş anlamı taşıyordu. Ancak materyalist görüşe sahip bilim adamları, Darwinizm'in çöküşünün kendi ideolojilerinin de çöküşü demek olduğunu bildiklerinden, Darwinizm'in çöküşünü insanlardan gizlemek için her türlü yönteme başvurdular.

DNA

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir izah getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu. 1955 yılında James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları, DNA'nın inanılmaz derecedeki kompleks yapısını ve tasarımını gün ışığına çıkardı.

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar, DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler.

İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamalarının birbirinden farklı olmasından kaynaklanır. DNA'daki harflerin diziliş sırası, insanın yapısını en ince ayrıntılarına dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanı sıra vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 10.000 işitme siniri ağının, 2 milyon optik sinir ağının, 100 milyar sinir hücresinin ve 100 trilyon hücrenin planları tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur. Eğer DNA'daki bu genetik bilgiyi kağıda dökmeye kalksak, yaklaşık 500'er sayfalık 900 ciltten oluşan dev bir kütüphane oluşturmamız gerekir. Ama bu inanılmaz hacimdeki bilgi, DNA'nın "gen" adı verilen parçalarında şifrelenmiştir.

Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda 40 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin kesinlikle imkansız olduğu görülür. Evrimci bir biyolog olan Frank Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise yaklaşık 1.000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde 4 çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1.000 nükleotidlik bir dizi 41000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.131

41000'de bir, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10620'de bir anlamına gelir. Bu sayı 1'in yanına 620 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 1'in yanında 11 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 620 tane sıfırlı bir rakamın kavranması gerçekten de mümkün değildir. Nükleotidlerin tesadüfen bir araya gelerek RNA ve DNA'yı oluşturmasının imkansızlığını, evrimci Fransız bilim adamı Paul Auger de şöyle ifade etmektedir:

Rastgele kimyasal olaylar sayesinde nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde

birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi -ki bu belki mümkün olabilir- ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanması. İşte bu ikincisi, olanaksızdır.132

Evrimci Prof. Dr. Ali Demirsoy da, DNA'nın meydana gelmesi hakkında şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Bir proteinin ve çekirdek asitinin (DNA-RNA) oluşma ihtimali tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma ihtimali astronomik denecek kadar azdır.133

Evrim teorisi, moleküler düzeyde gerçekleştiği iddia edilen evrimsel oluşumlardan hiçbirisini ispatlayabilmiş değildir. Bilimin ilerlemesi bu sorulara cevap üretmek bir yana, soruları daha da kompleks ve içinden çıkılamaz hale getirmekte ve yaratılışı doğrulamaktadır.

Ama evrimciler, yaratılışı kabul etmemek için kendilerini şartlandırmışlardır ve bu durumda imkansıza inanmaktan başka seçenekleri yoktur. Avustralyalı ünlü moleküler biyolog Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında bu durumu şöyle anlatır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da 1.000 ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız kompleks işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!134

Dobzhansky, Theodosius

Evrimin ünlü teorisyenlerinden Rus bilim adamı Dobzhansky, canlılar ve DNA'ları arasındaki kuralsız ilişkinin evrimin açıklayamadığı büyük bir sorun olduğunu şöyle ifade etmektedir:

Daha kompleks organizmaların genelde basit olanlara göre hücrelerinde daha fazla DNA'ları vardır. Fakat bu kuralın dikkat çeken istisnaları vardır. Amphiuma (amfibiyen), Propterus (bir akciğerli balık) ve hatta sıradan kurbağalar ve kara kurbağaları tarafından geçilen insan ise, liste başı olmaktan çok uzaktır. Neden bu durum bu kadar uzun zamandır bir bilmece olarak kaldı?135

Ayrıca Theodosius Dobzhansky, evrim teorisinin 20. yüzyılın ilk çeyreğinde keşfedilen genetik kanunları karşısında tam anlamıyla bir açmaza girmesiyle birlikte, Darwinizm'e yeni bir "yama" olarak öne sürülen neo-Darwinizm'in mimarları arasında yer alır.

Doğal Seleksiyon (Doğal Seçilim, Doğal Ayıklanma)
(Natural Selection)

Doğal seleksiyon, doğada daimi bir yaşam mücadelesi olduğu ve bu mücadelede hayatta kalanların hep "güçlü ve doğal şartlara uygun" canlılar olacağı varsayımına dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir geyik sürüsü içinde, doğal olarak hızlı kaçabilen geyikler hayatta kalacaktır. Doğal olarak da bir süre sonra bu geyik sürüsü hızlı koşabilen geyiklerden ibaret hale gelecektir.

Dikkat edilirse bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, geyikleri bir başka canlı türüne dönüştürmez. Zayıf geyikler elenir, güçlüler hayatta kalır; sonuçta geyiklerin genetik bilgisinde bir değişiklik olmadığı için bir "tür değişimi" gerçekleşmez. Geyikler ne kadar seleksiyona uğrarlarsa uğrasınlar, geyik olarak yaşamaya devam ederler.

Geyik örneği tüm türler için geçerlidir. Doğal seleksiyon vasıtasıyla sadece bir popülasyon içindeki sakat, zayıf ya da çevre şartlarına uymayan bireylerin ayıklanmasına vesile olur; yeni canlı türleri, yeni genetik bilgi ya da yeni organlar ortaya çıkmaz. Yani doğal seleksiyon vasıtasıyla canlılar evrimleşmez. Darwin bu gerçeği "faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" diyerek kabul etmiştir.136

Doğal seleksiyon, Darwin'den önceki biyologlar tarafından da bilinen, ancak "türlerin bozulmadan sabit kalmalarını sağlayan bir mekanizma" olarak tanımlanan bir doğal süreçtir. İlk kez Darwin, bu sürecin evrimleştirici bir gücü olduğu iddiasını ortaya atmış, tüm teorisini de bu iddiaya dayandırmıştır. Kitabına verdiği isim, doğal seleksiyonun Darwin'in teorisinin temeli olduğunu gösterir: "Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla"

Günümüzün en ünlü evrimcilerinden Stephen Jay Gould Darwinizm'in bu büyük yanılgısı hakkında şunları söyler:

Darwinizm'in özü tek bir cümleye dayanır: Doğal seleksiyon evrimsel değişimde yaratıcı güçtür. Kimse doğal seleksiyonun zayıf olanın elenmesindeki rolünü inkar etmez. Ancak Darwin teorisi doğal seleksiyonun uygun olanı yaratmasını da istemektedir.137

Evrimci C. Loring Brace, American Scientist dergisinde yayınlanan bir makalesinde, Darwinizm'in bilimsel bulgular tarafından reddedildiğini ve doğal seleksiyonu da türleri oluşturan bir mekanizma olarak göremeyeceğimizi şöyle açıklar:

American Scientist okuyucuları, biyolojinin büyük bir kısmının ve paleontolojinin tamamının Darwin'in organik evrim hakkındaki görüşlerini reddettiğini fark etmiyor olabilirler. Doğal seleksiyon sadece "ince ayar" olarak görüldüğü için reddediliyor, adaptasyon ise pratikte kesinlikle geçerli görülmüyor.138

Drosophila

(bkz. Meyve sinekleri)

Dört Ayaklıların (Tetrapodların) Kökeni

Dört ayaklılar (tetrapodlar), karada yaşayan omurgalı canlıların geneline verilen isimdir. Bu sınıflama içinde amfibiyenler, sürüngenler ve memeliler yer alır. Evrim teorisinin dört ayaklıların kökeni hakkındaki varsayımı ise, bu canlıların suda yaşamakta olan balıklardan evrimleştiği yönündedir. Oysa bu iddia, hem fizyolojik ve anatomik yönlerden çelişkilidir, hem de iddianın fosil kayıtları yönünden hiçbir temeli yoktur.

Bir balığın karada yaşamaya uygun hale gelmesi için onun, solunum sistemi, boşaltım mekanizması, iskelet yapısı gibi farklı yönlerden çok büyük değişimler geçirmesi gerekir. Solungaçlar akciğere dönüşmeli, yüzgeçler vücut ağırlığını taşıyacak biçimde ayak özelliği kazanmalı, vücut artıklarını arıtmak için böbrekler oluşmalı, deri sıvı kaybetmeyi engelleyecek bir yapı kazanmalıdır. Tüm bu değişimler gerçekleşmediği sürece, bir balık karaya çıktığında en fazla birkaç dakika yaşayacaktır. (Ayrıca bkz. Sudan karaya geçiş tezi)

Durağanlık (Stasis)

Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönden değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da odur. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur. Fosil kayıtları, canlı türlerinin hem bir anda ve tamamen farklı yapılarda ortaya çıktıklarını, hem de çok uzun jeolojik dönemler boyunca değişmeden sabit kaldıklarını göstermektedir.

Eğer gerçekten bir evrim yaşanmış olsaydı, canlıların yeryüzünde küçük kademeli değişimlerle ortaya çıkmaları ve zaman içinde de değişmeye devam etmeleri gerekirdi. Oysa fosil kayıtları bunun tam aksini gösterir. Farklı canlı sınıflamaları, kendilerine benzeyen ataları olmadan aniden ortaya çıkmışlar ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişim geçirmeden durağan bir biçimde kalmışlardır.

Düzenleyici Gen (Regulatory Gene)

Mutasyonların evrimsel bir gelişme sağlamadığı açık bir gerçektir. Bu gerçek hem neo-Darwinizm'i hem de sıçramalı evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. (bkz. Mutasyon; Sıçramalı evrim modeli) Mutasyon bir tahrip mekanizması olduğuna göre, sıçramalı evrim savunucularının sözünü ettikleri makromutasyonlar, canlılar üzerinde "makro" düzeyde tahribatlar oluşturacaktır. Kimi evrimciler, DNA'daki "düzenleyici genler" (regulatory genes) üzerinde oluşan mutasyonlara umut bağlamaktadır. Ama diğer mutasyonlar için geçerli olan tahrip edici özellik, bu mutasyonlar için de geçerlidir. Sorun, mutasyonun rastgele bir değişim olması sorunudur;

genetik bilgi gibi kompleks bir yapı üzerindeki her türlü rastgele değişim zararlı sonuçlar verir.

Genetikçi Lane Lester ve popülasyon genetikçisi Raymond Bohlin, söz konusu mutasyon çıkmazını şöyle ifade etmektedirler:

… Makromutasyonların kompleksklik artışı sağlamasının (genetik bilgiyi geliştirmesinin) ise izi bile yoktur. Eğer yapısal gen mutasyonları (küçük mutasyonlar) gerekli değişimleri oluşturmakta yetersiz kalıyorlar ise, düzenleyici genler üzerindeki mutasyonlar daha da işe yaramaz olacaktır, çünkü adaptasyon sağlamayan ve hatta yıkıcı etkiler oluşturacaktır...139

Gözlem ve deneyler, mutasyonların genetik bilgiyi geliştirmediğini ve canlıları tahrip ettiğini gösterirken, sıçramalı evrim savunucularının mutasyonlardan büyük "başarılar" beklemeleri, açık bir tutarsızlıktır.

Düzenli Sistem

Evrim teorisi, fiziğin en temel kanunlarından biri olan termodinamiğin ikinci kanunu (entropi kanunu) ile açıkça çelişmektedir. (bkz. Termodinamiğin İkinci Kanunu) Deneysel olarak ispatlanmış olan bu teoriye göre evrende kendi haline, doğal şartlara bırakılan tüm sistemler, zamanla doğru orantılı olarak düzensizliğe, yıpranmaya, bozulmaya uğrarlar.

Evrimciler işte bu bilimsel gerçekle ters düşmemek için birtakım kavramları yanıltıcı olarak kullanırlar. Sürekli olarak madde ve enerji giriş-çıkışı olan sistemlerde (açık sistemler) belli bir düzenin oluşabileceğini öne sürerler.

Örneğin rüzgar, tozlu bir odaya girdiğinde daha önce yere tek düze olarak yayılmış toz tabakası, odanın belli bir kenarına toplanabilir. Bu yine termodinamik anlamda eskisine göre daha düzenli bir ortamdır, fakat toz parçacıkları hiçbir zaman rüzgarın enerjisiyle 'kendi kendilerine organize olarak' odanın tabanında bir insan resmi oluşturamazlar.

Aynı şekilde tekrarlardan oluşan düzen, bir daktilonun klavyesindeki "a" harfinin üzerine bir cisim düştüğü için (yani içeri giren enerji akımı ile) yüzlerce kere "aaaaaaaa..." yazabilir. Fakat "a"ların bu şekilde tekrarlı bir düzen içerisinde olması ne bir bilgi içerir, ne de herhangi bir komplekslik. Bilgi içeren kompleks bir harf sıralaması (yani anlamlı bir cümle, paragraf ya da kitap yazmak) için mutlaka bir akla ihtiyaç vardır.

Sonuç olarak doğal süreçlerle hiçbir zaman kompleks ve organize sistemler meydana gelemez. Ancak zaman zaman yukarıdaki örneklerdekine benzer basit düzenlemeler oluşabilir. Bu düzenlemeler de belli sınırların ötesine geçemezler.

Ne var ki evrimciler bu şekildeki doğal süreçlerle kendiliğinden ortaya çıkan düzenlenme (self-ordering) olaylarını evrimin çok önemli bir kanıtı gibi sunmakta ve bunları sözde "kendi kendini organize etme" (self-organization) örnekleri gibi göstermektedirler. Bu kavram kargaşası sonucunda da, canlı

sistemlerin doğal olaylar ve kimyasal reaksiyonlar sonucunda kendiliğinden meydana gelebileceğini öne sürmektedirler.

Halbuki organize sistemlerle düzenli sistemler birbirlerinden tamamen farklı yapılardır. Düzenli sistemler basit sıralamalar, tekrarlar şeklinde yapılar içerirken, organize sistemler içiçe geçmiş son derece kompleks yapı ve işlevler içerirler. Ortaya çıkmaları için mutlaka bilinç, bilgi ve tasarıma ihtiyaç vardır. Ilya Prigogine de bu kasıtlı kavram kargaşasına başvurmuş ve içeri doğru enerji akışı sırasında kendi kendine düzenlenen moleküllerin örneklerini, "kendiliğinden organize olma" şeklinde ifade etmiştir. Amerikalı bilim adamları Thaxton, Bradley ve Olsen, The Mystery of Life's Origin (Canlılığın Kökeninin Sırrı) adlı kitaplarında bu durumu aşağıdaki gibi açıklarlar:

... Her durumda sıvının içerisindeki moleküllerin rastgele hareketlerinin yerini, anında son derece düzenli bir davranış almaktadır. Prigogine, Eigen ve diğerleri buna benzer bir 'kendi kendine organize olma'nın organik kimyanın esası olabileceğini ileri sürerler ve bunun da canlı sistemler için gerekli olan son derece kompleks molekülleri açıklayabilme potansiyeline sahip olduğunu iddia ederler. Fakat bu paralellikler hayatın kökeni sorusuyla alakasızdır. Bunun ana nedeni, bunların düzen ve kompleksliği ayırt etmeyi başaramamalarıdır.140

Yine aynı bilim adamları, bazı evrimcilerin öne sürdükleri "suyun buz haline gelmesi, biyolojik düzenliliğin kendiliğinden ortaya çıkabileceğine örnektir" şeklindeki mantığın yüzeyselliğini ve çarpıklığını şöyle açıklarlar:

Suyun kristalize olup buza dönüşmesiyle, basit bir monomerin milyonlarca yıl içinde polimer halinde birleşerek DNA ve protein gibi kompleks moleküllere dönüşmesi arasındaki benzetme sık sık tartışılmaktadır. Her durumda benzetme açıkça yanlıştır... Isı alçaltılarak termal etki yeterince küçültüldüğünde, atomları birbirine bağlayan güçler, su moleküllerini düzenli kristalize bir dizilime sokarlar. Amino asit gibi organik monomerler ise herhangi bir ısıda, değil düzenli bir organizasyona, birleşmeye dahi tamamen karşı koyarlar.141

Tüm kariyerini termodinamiği evrim teorisiyle bağdaştırmaya adamış olan Prigogine dahi, suyun kristalize olmasıyla kompleks biyolojik yapıların ortaya çıkışı arasında bir benzerlik bulunmadığını kabul etmiştir:

Burada belirtilmesi gereken, izole olmayan (açık) bir sistemde, yeterli düşük sıcaklıklarda düzenli ve düşük-entropi içeren yapıların oluşma ihtimalidir. Bu düzenleme prensibi, kristaller gibi düzenli yapıların oluşumundan ve maddenin hal değişimlerinden sorumludur. Maalesef bu prensip, biyolojik yapıların oluşumunu açıklayamaz.142

E

E-Coli Bakterisi

Şimdiye kadar doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmaları sonucunda evrim geçiren hiçbir canlı yoktur. Buna karşılık evrimci biyologlar kimi zaman "doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının evrimleştirici etkisini gözlemleyemiyoruz, çünkü bu mekanizmalar ancak çok uzun zaman içinde etkili olur" gibi bir açıklama öne sürerler. Oysa bu da hiçbir bilimsel temeli olmayan bir avuntudan başka bir şey değildir. Çünkü meyve sinekleri ya da bakteriler gibi yaşam süreleri çok kısa olan ve dolayısıyla tek bir bilim adamının binlerce neslini gözlemleyebildiği canlılarda da hiçbir "evrim" gözlemlenmemektedir. Pierre-Paul Grassé, bakterilerin evrimi geçersiz kılan değişmezliği hakkında da şunları söyler:

Bakteriler... çok sayıda üremeleri nedeniyle, en çok mutant (mutasyon geçirmiş canlı) ortaya çıkaran canlılardır. Ancak bakteriler... kendi türlerine çok büyük bir sadakat gösterirler. Escherichia coli bakterisinin mutantları çok dikkatli bir biçimde incelenmiştir ve bu konuda çok iyi bir örnektir. Okuyucular da kabul edecektir ki, evrimi kanıtlamak ve mekanizmalarını keşfetmek için örnek olarak seçilen bu canlının bir milyar yıldır hiçbir değişime uğramamış olması son derece şaşırtıcıdır. Eğer evrimsel bir değişim meydana getirmiyorlarsa, bu canlıların geçirdikleri bunca mutasyonun ne anlamı vardır? Sonuçta, bakterilerin ve virüslerin geçirdikleri mutasyonel değişimlerin, belirli bir genetik ortalamanın etrafında dönüp dolaşan kalıtsal dalgalanmalardan başka bir şey oluşturmadıkları ortaya çıkmaktadır; biraz sağa, biraz sola dalgalanma olmakta, ama nihai bir evrimsel değişim yaşanmamaktadır. Hamamböcekleri de, ilk ortaya çıktıkları Permiyen devrinden bu yana en az Drosophila kadar çok mutasyon geçirmişler, ama hiçbir değişim yaşamamışlardır.143

Kısacası, canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur. Nitekim fosil kayıtlarına baktığımızda da, bir evrim süreci ile değil, aksine evrime tümüyle ters bir tablo ile karşılaşırız.

Elolulavis

Elolulavis, Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten ve kuşlarla dinozorların arasında evrimsel bir bağ olmadığını gösteren fosillerden biridir. Archæopteryx'ten 30 milyon yıl daha yaşlı olan Elolulavis'in kanat yapısının aynısı, günümüzde yavaş bir şekilde uçan kuşlarda görülmektedir. Bu özellik, kuşun manevra kabiliyetini önemli ölçüde artırmakta, kalkarken ve konarken kuşa ek kontrol olanağı sağlamaktadır. Bunun anlamı, Archæopteryx'ten 30 milyon yıl daha yaşlı sayılan bir kuşun, çok "profesyonel" bir biçimde uçabildiğidir.144

Bu bilgi, Archæopteryx veya ona benzeyen diğer kuşların birer ara geçiş formu olmadıklarını ispatlamıştır.

Eldredge, Niles

Ünlü evrimci paleontolog Niles Eldredge, 1970'lerin başında ortaya çıkan "kesintiye uğratılmış denge" (punctuated equilibrium) adı verilen neo-Darwinist modelin, diğer bir deyişle "sıçramalı evrim" modelinin savunucularının başında gelir. (bkz. Kesintiye uğratılmış denge (punctuated equilibrium)) Bu teoriye göre evrim kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluşmaktadır. Evrimin temel iddiasına ters düşen böyle bir açıklama yapılmasındaki sebep ise, canlı türlerinin yeryüzü katmanlarında bugünkü mükemmel halleriyle, aniden ortaya çıkmış olmalarıdır.

Bu yüzden Niles Eldredge, kendisi ile aynı görüşü paylaşan Stephen Jay Gould ile birlikte evrimin kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluştuğu iddiasında bulundular. Bu model de aslında tamamen hayal ürünü bir iddiayı yansıtmaktaydı.

Ayrıca bu teori, 1930'larda Avrupalı paleontolog Otto Schindewolf tarafından ortaya atılmış olan "Hopeful Monster" (Umulan Canavar) teorisinin değişik bir haliydi. Bu teoriye göre ilk kuş tesadüfen meydana gelen dev değişiklikle bir sürüngen yumurtasından çıkmış, bazı kara hayvanları ise geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Bu teori çok kısa zamanda terk edildi.

Niles Eldredge ve S. J. Gould da teorilerine "bilimsel" bir kimlik kazandırabilmek için, "ani evrimsel sıçrayış"lar için bir tür mekanizma geliştirmeye çalıştılar. Fakat bu iddiadaki çelişkiler teorinin sahiplerini de kısa bir zaman içinde düşündürmeye başladı. Niles Eldredge "canlıların evrimle ilerlemesi" fikrinin mantıksal olarak hatalı olduğunu şu ifadelerle dile getiriyordu:

Gerçekten de bitki ve hayvan türleri büyüğe ve komplekse doğru gelişerek kendilerini daha iyi ve güzel mi yapmış olurlar? Eğer böyleyse sünger gibi basit ve değişmemiş hayat formlarını evrimsel başarısızlıklar olarak mı kabul etmeliyiz?... "İlerleme kaçınılmazdır" şeklindeki evrimsel sloganın yerine "neden maymun başarılı" sloganı konulmalıdır.145

Embriyoloji

Canlıların döllenmeyle oluşan zigot evresinden (döllenmiş yumurta halinden) erişkin bir canlı oluncaya kadar geçirdiği gelişim aşamalarını inceleyen bilim dalıdır. Fakat embriyoloji kavramı, daha çok hayvan embriyolarının gelişimini inceleyen biyoloji dalı olarak kullanılır.

18. yüzyıla kadar embriyoloji, bilgiden çok spekülasyona dayanıyordu. Bunun nedeni, genetik biliminin henüz keşfedilmemesi ve hücrenin daha tanınmamasıydı. O dönemde genel olarak teori şöyle kabul ediliyordu: Başlangıçta hayvanın tümü bütün organlarıyla bir minyatür halindeydi ve bunun sadece bir çiçek gibi açılmaya ihtiyacı vardı. Birçok natüralist bu başlangıç halinin kadının üreme hücresi olan yumurtada bulunması

gerektiğini savundular. Fakat mikroskobun erkek üreme hücresi olan spermi ortaya çıkarmasından sonra, bir kısım bilim adamları 1677'de dölü spermin taşıdığı hipotezini geliştirdiler.

Çok önceleri Aristo tarafından da ortaya atılan bu teori, bireyin özelleşmiş yapılarının, yumurtada önceden özelleşmemiş olanlardan kademe kademe geliştiğini öne sürmekteydi.146 Bundan sonra da embriyoloji alanında yapılan çalışmalar daha çok evrime delil olarak öne sürüldü. Fakat yapılan çizimlerin ve yorumların bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile günümüzde durum tersine dönmüştür ve embriyolojik incelemeler de canlıların birbirine uyumlu olarak mükemmel bir sistemle yaratıldıklarını göstermektedir. (bkz. Rekapitülasyon; Embriyolojik evrim)

Embriyolojik Evrim

Embriyolojik gelişme, memeli bir canlının anne karnında gösterdiği gelişim sürecini ifade eder. Canlılardaki embriyolojik gelişimin evrimin kanıtı olduğu iddiası ise evrimci literatürde "Rekapitülasyon teorisi" olarak adlandırılır. (bkz. Rekapitülasyon teorisi) Bugün birtakım evrimci yayınlarda ve bazı ders kitaplarında, çok önceden bilim literatüründen çıkarılmış olan "Rekapitülasyon" teorisi, bilimsel bir gerçek gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

Rekapitülasyon terimi, evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı "Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisinin kısa bir ifade biçimidir. Embriyolojik rekapitülasyon teorisini ortaya atan Ernst Haeckel, hayali teorisini desteklemek için çizim sahtekarlıklarına başvurmuştur. (bkz. Haeckel, Ernst) Kendilerini evrim teorisini savunmaya şartlandırmış olan bir kısım çevreler ise bu sahte çizimleri öne sürerek "embriyolojik evrim" olduğu izlenimi vermeye çalışırlar.

Haeckel tarafından öne sürülen bu teoriye göre, canlı embriyoları gelişim süreçleri sırasında, canlılardaki evrimsel süreci tekrarlıyorlardı. Örneğin insan embriyosu, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık sonra sürüngen özellikleri gösteriyor, en son olarak da insana dönüşüyordu.

Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte bebek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Neo-Darwinizm'in kurucularından George Gaylord

Simpson, "Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor" diye yazmaktadır.147

Konunun daha da ilginç bir başka yönü ise, Ernst Haeckel'in ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için yaptığı çizim sahtekarlıkları hakkında şunları söylemesidir:

Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yan yana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.148

Embriyolojik Rekapitülasyon

(bkz. Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır teorisi)

Endosimbiosis Tezi

Bu tez, 1970 yılında Lynn Margulis tarafından ortaya atılmıştır. Margulis, bakteri hücrelerinin ortak ve asalak yaşamları sonucunda bitki ve hayvan hücrelerine dönüştüklerini iddia etmiştir. Bu teze göre bitki hücreleri, bir bakteri hücresinin bir başka fotosentetik bakteriyi yutmasıyla ortaya çıkmıştır. Fotosentetik bakteri ana hücrenin içerisinde sözde evrimleşerek kloroplast haline gelmiştir. Son olarak ana hücrede, her nasıl olduysa, çekirdek, golgi cisimciği, endoplazmik retikulum ve ribozomlar gibi son derece kompleks yapılara sahip organeller evrimleşmiştir. Böylece bitki hücreleri oluşmuştur.

Bu tez, hayal ürünü olan bir senaryodan başka bir şey değildir. Nitekim, konu hakkında otorite sayılan pek çok bilim adamı tarafından da çok yönlü olarak eleştirilmiştir: Bu bilim adamlarına örnek olarak D. Lloyd149, Gray ve Doolittle150, Raff ve Mahler verilebilir.

Endosimbiosis tezinin dayandırıldığı özellik, hücre içerisindeki kloroplastların ana hücredeki DNA'dan ayrı olarak kendi DNA'larını içermesidir. Bu özellikten yola çıkarak bir zamanlar mitokondri ve kloroplastların bağımsız hücreler oldukları ileri sürülür. Ne var ki kloroplastlar detaylı olarak incelendiğinde, bu iddianın tutarsızlığı ortaya çıkmaktadır.

Endosimbiosis tezini geçersiz kılan noktalar şunlardır:

1) Eğer kloroplastlar iddia edildiği gibi geçmişte bağımsız hücreler iken büyük bir hücre tarafından yutulmuş olsalardı, bunun tek bir sonucu olurdu; o da, bunların ana hücre tarafından sindirilmesi ve besin olarak kullanılmasıdır. Çünkü söz konusu ana hücrenin dışarıdan besin yerine yanlışlıkla bu hücreleri aldığını varsaysak bile, ana hücre sindirim

enzimleriyle bu hücreleri sindirirdi. Tabii bu durumu bazı evrimciler "sindirim enzimleri yok olmuştu" diyerek geçiştirebilirler. Ama bu, açık bir çelişkidir. Çünkü eğer sindirim enzimleri yok olmuş olsaydı, bu kez ana hücrenin beslenemediği için ölmesi gerekirdi.

2) Yine, tüm imkansızlıkların gerçekleştiğini ve kloroplastın atası olduğu iddia edilen hücrelerin, ana hücre tarafından yutulduğunu varsayalım. Bu kez karşımıza başka bir problem çıkar: Hücre içerisindeki bütün organellerin planı DNA'da şifre olarak bulunmaktadır. Eğer ana hücre yuttuğu diğer hücreleri organel olarak kullanacaksa, onlara ait bilgiyi de DNA'sında şifre olarak önceden bulunduruyor olması gerekirdi. Hatta yutulan hücrelerin DNA'ları da ana hücreye ait bilgilere sahip olmalıydı. Böyle bir şey ise elbette imkansızdır; hiçbir canlı kendisinde bulunmayan bir organın genetik bilgisini taşımaz. Ana hücrenin DNA'sıyla, yutulan hücrelerin DNA'larının birbirlerine sonradan "uyum sağlamaları" da mümkün değildir.

3) Hücre içinde çok büyük bir uyum vardır. Kloroplastlar ait oldukları hücreden bağımsız hareket etmez. Kloroplastlar protein sentezlemede ana DNA'ya bağımlı olmalarının yanında çoğalma kararını da kendileri almaz. Bir hücrede bulunan kloroplastların ve mitokondrilerin sayıları birden fazladır. Tıpkı diğer organellerin yaptığı gibi bunların sayıları hücrenin aktivitesine göre artar ya da azalır. Bu organellerin kendi bünyelerinde ayrıca bir DNA bulunmasının özellikle çoğalmalarında çok büyük faydası vardır. Hücre bölünürken, çok sayıdaki kloroplast da ayrıca ikiye bölünerek sayılarını 2'ye katladıkları için, hücre bölünmesi daha kısa sürede ve seri olarak gerçekleşir.

4) Kloroplastlar bitki hücresi için son derece hayati önemi olan güç jeneratörleridir. Eğer bu organeller enerji üretemezlerse, hücrenin pek çok fonksiyonu işleyemez. Bu da canlının yaşayamaması demektir. Hücre için bu derece önemli olan bu fonksiyonlar kloroplastlarda sentezlenen proteinlerle gerçekleştirilir. Ancak kloroplastların bu proteinleri sentezlemek için kendi DNA'ları yeterli değildir. Proteinlerin büyük çoğunluğu hücredeki ana DNA kullanılarak sentezlenir.151

Böyle bir uyumun deneme-yanılma metoduyla elde edilmesi ise kesinlikle imkansızdır. Bir DNA molekülünün üzerinde meydana gelebilecek herhangi bir değişiklik kesinlikle canlıya yeni bir özellik kazandırmaz, aksine sonuç zararlı olur. Mahlon B. Hoagland, "Hayatın Kökleri" adlı kitabında bu durumu şu sözleriyle açıklamaktadır:

Hatırlayacaksınız, hemen hemen her zaman bir organizmanın DNA'sında bir değişikliğin olması onun için zararlıdır; başka bir deyişle yaşamını sürdürebilme kapasitesinde azalmaya yol açar. Bir benzetme yapalım: Shakespeare'in oyunlarına rastgele eklenen cümlelerin onları daha iyi yapması pek olası değildir... Temelinde DNA değişiklikleri ister

mutasyonla, ister bizim dışarıdan bilerek eklediğimiz yabancı genlerle olsun, yaşamı sürdürebilme ihtimali azaltma özelliklerinden dolayı zararlıdır.152

Evrimcilerin öne sürdükleri iddialar bilimsel deneylere ve bu deneylerin sonuçlarına dayanılarak ortaya atılmamıştır. Çünkü bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması gibi bir olgu hiçbir şekilde gözlenmemiştir. Moleküler biyolog Whitfield, bu durumu şöyle ifade etmektedir:

Prokaryotik endosimbiosis (yutma) belki de tüm endosimbiotik teorinin dayandığı hücresel mekanizmadır. Eğer bir prokaryot bir diğerini içine alamaz ise, endosimbiosisin nasıl kurulduğunu tahmin etmek güçtür. Maalasef, endosimbiosis teorisi için hiçbir modern örnek yoktur.153

Amerikalı biyolog L. R. Croft ise bu konuda şu yorumu yapar:

Bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması hiçbir şekilde gözlemlenmemişken, böyle bir iddiada bulunmak hiçbir şekilde bilimsel değildir. Kaldı ki kloroplast, ribozom, mitokondri, lizozom gibi organeller hücre dışına alınarak birbirlerinden ayrıldıklarında yaşayamamaktadır.154

Endüstri Melanizmi

18. ve 19. yüzyıllarda önce İngiltere'de daha sonra da diğer Batı Avrupa ülkeleri ve Amerika'da endüstri alanında büyük bir değişim yaşandı. Özellikle İngiltere'de yaşanan endüstri devrimi sonrasındaki hava kirliliği sebebiyle bir kısım canlı popülasyonlarında renk farklılıkları gözlenmişti. Endüstri melanizmi de buradan yola çıkarak hayvanların daha iyi kamufle olmalarını sağlayan renk değişikliklerini ifade etmektedir.

Evrimciler, hayvanlarda görülen bu renk farklılıklarını "ortam şartlarının ve doğal seleksiyonun neden olduğu evrim" olayı olarak açıklamaya çalışırlar. Gerçekte bu durum, gözlemlerin tamamen yanlış yorumlanmasından kaynaklanmaktadır.

Bu durum bir evrimci kaynakta şöyle ifade edilir:

Bu yönlendirilmiş seçime çağımızdaki en çarpıcı örnek, Oxford Üniversitesi'nden FORD ve KETTLEWEL adlı iki araştırmacının gösterdiği koruma renklerinin evrimidir. İngiltere'nin çok sayıda fabrika bacası bulunan bölgelerinde yaşayan bir çeşit kelebeğin diğer bölgelerdekine göre daha koyu renkli olduğunu bulmuşlardır. Bu bölgelerden daha önce toplanan (sanayileşme çağından önce) örneklerin açık renkli olduğu koleksiyonlardan bilinmektedir. Açık olanlar sanayi bölgelerinin dışında ağaçların gövdelerinin dışında bulunan beyaz ve açık renkli likenlerin üzerinde yaşadıkları için çevreye iyi bir uyum yapmışlar ve bunları avlayan kuşların bakışlarından kurtulmuşlardır. Sanayileşmiş bölgelerde, bacalardan çıkan kurum, bu likenleri koyulaştırdığı için beyaz renkli kelebekler belirgin olarak görünmeye başlamışlardır. Buna karşın, koyu renkliler daha iyi uyum yapmışlardır. Kuşlar, beyaz renkli olanları avladıkları için, koyu renkli olanlar yaşam üstünlüğü kazanmaya başlamış ve bunların içerdikleri

genotip, popülasyonda artmaya başlamıştır. Bugün İngiltere'de hava kirliliği temizlenmiş olan bölgelerde beyaz formların tekrar başat duruma geçtiği görülmektedir.155

Burada dikkat edilmesi gereken nokta, İngiltere'deki endüstri devriminin başlamasından önce yakalanmış bir "siyah" renkli kelebek çeşidinin önceden de bulunmasıdır. Endüstri devriminden yıllarca önce de İngiltere'de bu kelebek türü zaten mevcuttur. Hava kirliliğinin meydana getirdiği değişme daha önce fazla miktarda mevcut beyaz formun düşmanları tarafından görülme ihtimalini artırmıştır. Sonuçta bu formda bir azalma, renkli olanlarda ise artma meydana geldi. (Bkz. Sanayi devrimi kelebekleri)

Açıkça anlaşılmaktadır ki bu değişiklik kelebeğin renginde değil, sayısındadır Bu durum ise hiçbir zaman evrime delil olarak öne sürülemez. Zaten türlerin orijinal olarak yaratılışını savunanlar bunu kabul etmektedirler. Üstelik değişme renk üzerinde (mutasyon) bile olsa, yine evrime delil olarak gösterilemez. Çünkü kelebek yine kelebek olarak kalmakta, başka bir türe dönüşmemektedir. Evrim için gereken şey, bir türün diğer bir türe değiştiğini bilimsel olarak ispat etmektir. Bu ise, bir evrim değil, tam aksine normal bir varyasyondur. Doğal seleksiyon yalnızca çevre değişmeleri sonucunda canlı türlerini yok olmaktan korumaya vesile olan bir mekanizmadır. (bkz. Varyasyon)

Varyasyon ve doğal seleksiyon olayları, Darwin'in düşündüğü tarzda evrimi açıklamamakta, aksine yaratılışın öngördüğü ve işlemekte olan bir korunma prensibine harikulade bir örnek olmaktadır. Diğer bir deyişle, Allah her çeşit canlıyı, varlığını sürdüreceği sistem ile yaratmıştır. Organizmanın genetik sistemi, özelliklerini (belirli sınırlarda) çevredeki değişmelere göre ayarlama fonksiyonuna da sahip olabilmektedir. Aksi takdirde, iklim, besin kaynağı gibi şeylerde küçük bir değişme o canlının sonu olabilir.

Sonuç olarak çevrenin ve iklimin ani değişmesi vb. nedenlerle nesli tükenmiş canlılara rastlamak mümkündür. (Mamutlar, dinozorlar, uçan sürüngenler, dişli kuşlar gibi.) Bu türler çevre şartlarının türün yaratılışında sahip olduğu genetik potansiyel sınırının dışına çıkması üzerine ortama uyamayıp yok olmuşlardır. Fakat bunların bir başka türe dönüştüklerine dair hiçbir bilimsel delil bulunmamaktadır.

Entropi Kanunu

(bkz. Termodinamiğin İkinci Kanunu)

Eohippus

Evrimciler, at fosillerini küçükten büyüğe doğru dizerek sıralamalar oluşturmuşlardır. Atın sözde evrimi ile ilgili öne sürülen bu soyağaçları hakkında evrimciler arasında bir görüş birliği yoktur. Tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen devrinde yaşamış Eohippus (Hyracotherium) adlı

köpek benzeri bir canlının, atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan Eohippus, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan Hyrax isimli hayvanın hemen hemen aynısıdır.156

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. Eohippus ile aynı katmanda günümüzde yaşayan at cinslerinin de (Equus nevadensis ve Equus occidentalis) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.157 Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan The Great Evolution Mystery (Evrimin Büyük Sırrı) adlı kitabında at serileri efsanesinin aslını şöyle anlatır:

Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin biraraya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerine izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.158

Tüm bu gerçekler, evrimin en sağlam delillerinden birisi olarak sunulan atın evrimi şemalarının hiçbir geçerliliği olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymaktadır. Diğer türler gibi atlar da, evrimsel bir ataya sahip olmadan var olmuşlardır. (bkz. Atın kökeni)

Eusthenopteron Foordi

Cœlacanth balığının canlısının yakalanmasıyla bunun bir ara geçiş formu olmadığını gören evrimciler, bu sefer Eusthenopteron foordi balığını ara geçiş formu olarak tanıttılar. (bkz. Cœlacanth)

Evrimciler, kuyruklu su kurbağasının Eusthenopteron foordi'den türediğini öne sürmüşlerdir. Fakat Eusthenopteronlar ile kuyruklu su kurbağası arasındaki anatomik karşılaştırmalar, bunların aralarında derin farklılıklar olduğunu göstermiştir. Bu da, bu iki tür arasında bir ara geçiş formu daha bulunmasını gerektirmiştir. Ama bir balık olan Eusthenopteron ile kuyruklu su kurbağası Icthyostega arasındaki bu teorik ara geçiş formuna dair hiçbir iskelet bulunamamıştır.

Eusthenopteron normal bir balıktır ve kuyruklu su kurbağasına birçok yönden benzemez. Maria Genevieve Lavanant, Eusthenopteron'un bu özelliğine şöyle değinir:

Yakın bir geçmişte tartışma yeniden açıldı. Yüzgeçlerin daha ayrıntılı incelenmesi, Eusthenopteron'un yüzgeçlerinin, bütün balıklarda bulunan yüzgecin bir benzeri olduğunu ortaya koydu.159

Evrim Mekanizmaları

Bugün evrim teorisi olarak tanımladığımız neo-Darwinist model, evrimi gerçekleştiren iki temel mekanizma öne sürer: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyon". Teorinin temel iddiasına göre; doğal seleksiyon ve mutasyon birbirlerini tamamlayan iki mekanizmadır. Evrimsel değişikliklerin kaynağı da, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mutasyonlardır. Yine teorinin iddiasına göre mutasyonların sebep olduğu özellikler, doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla seçilir ve böylece canlılar evrimleşirler.

Ancak öne sürülen bu mekanizmaların gerçekte hiçbir evrimleştirici gücü yoktur ve evrimcilerin iddia ettiği gibi yeni bir tür oluşturmaları da söz konusu değildir. (bkz. Doğal seleksiyon; Mutasyon)

Evrimsel Toyağacı

(bkz. Hayat ağacı; İnsanın Hayali Soyağacı)

Evrim Teorisi

Pek çok insan evrim teorisini, Charles Darwin tarafından ortaya atılan, sağlam bilimsel delillere, gözlemlere ve deneylere dayalı bir teori zanneder. Oysa evrim teorisinin ilk fikir babası Darwin olmadığı gibi, teorinin kaynağı da bilimsel deliller değildir.

Mezopotamya'da putperest dinlerin hakimiyetinin bulunduğu bir dönemde, canlılığın ve evrenin kökeni hakkında birçok batıl inanç ve efsane yaygındı; bunlardan biri de "evrim" inancıydı. Sümerler'den kalan Enuma-İliş adlı yazıtta anlatıldığına göre, ilk başta bir su karmaşası vardı ve bu su karmaşasının içerisinden birdenbire Lahau ve Lahamu adlı tanrılar ortaya çıkmıştı. Bu batıl inanışa göre, ibadet edilen bu putlar ilk önce kendi kendilerini var etmişler, daha sonra da evrimleşerek diğer maddeleri ve canlıları oluşturmuşlardı. Yani Sümer efsanelerine göre canlılık, cansız su kaosundan birdenbire oluşmuş ve evrimleşerek gelişmişti.

Evrim efsanesi, daha sonra bir başka putperest medeniyet olan Eski Yunan'da hayat sahası buldu. Eski Yunan'ın materyalist filozofları, maddeyi yegane varlık sayıyorlardı. Sümerler'den miras kalan evrim efsanesine ise, canlıların nasıl oluştuğunu açıklamak niyetiyle başvurdular. Böylece materyalist felsefe ve evrim efsanesi Eski Yunan'da birleşti, oradan da Roma kültürüne taşındı.

Evrim teorisinin savunduğu bütün canlıların ortak bir ataya sahip oldukları düşüncesini, Fransız biyolog Comte de Buffon, 18. yüzyılın ortasında ileri sürdü. (bkz. Buffon Comte de) Charles Darwin'in büyükbabası Erasmus Darwin Buffon'un ortaya attığı fikri geliştirdi ve bugün "evrim teorisi" dediğimiz düşüncenin ilk temel önermelerini ortaya koydu. (bkz. Darwin, Erasmus)

Erasmus Darwin'den sonra Fransız doğa bilimci Jean Baptiste Lamarck, 19. yüzyılın başında ilk kapsamlı evrim teorisini ortaya attı. (bkz. Lamarck, Jean Baptiste) Lamarck, evrimin mekanizmasını "kazanılan özelliklerin nesilden nesle aktarılması" olarak açıklıyordu. Buna göre canlıların yaşamları sırasında uğradıkları değişiklikler kalıcıydı ve yeni nesillere kalıtsal olarak aktarılabiliyordu. Lamarck'ın teorisi ortaya atıldığı dönemde büyük sükse yapmıştı, ama sonraları popülaritesini hızla yitirdi. Lamarck'ın teorileri hakkında haklı kuşkulara sahip olanlar araştırmalara başlamışlardı.

1870 yılında İngiliz biyolog Weismann, yaşam sırasında kazanılmış olan özelliklerin bir sonraki nesle aktarılmasının imkansız olduğunu ve böylece Lamarck'ın teorisinin yanlış olduğunu ispatladı. Bu nedenle, bugün evrim teorisi olarak bizlere ve tüm dünyaya empoze edilen öğreti, kendini Lamarck'a dayandırmaz. Bugün tüm dünyada evrim teorisi olarak bilinen Darwinizm'in doğuşu, Charles Darwin'in 1859'da yayınladığı The Origin of Species by Means of Natural Selection or the Preservation of Favored Races in the Struggle for Life (Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon veya Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla) isimli kitapla olmuştur. Darwin, Lamarck'ın teorisindeki bazı açık mantık hatalarını elemiş ve canlıların evrimini kalıtsal olarak açıklamak yerine "doğal seleksiyon" tezini ortaya atmıştır.

Evrim teorisi canlıların yaratılmış oldukları gerçeğini reddeder, doğal süreçlerin ve rastlantısal etkilerin ürünü olduklarını savunur. Bu teoriye göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Yaklaşık bir buçuk yüzyıldır kabul gören teori, bugün paleontoloji, biyokimya, anatomi, biyofizik, genetik gibi pek çok ana bilim dalında yapılan çalışmaların sonuçlarıyla çelişmektedir.

Evrimsel Boşluk

Evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığı halde, dünyanın dört bir yanında insanların çoğu evrimi bilimsel bir gerçek sanırlar. Bu yanılgının en büyük nedeni, medyanın evrim konusunda yaptığı sistemli telkin ve propagandadır.

Medya devlerinin yaptıkları söz konusu haberlerde, evrim teorisi bilinen herhangi bir matematik kanunu kadar kesin bir gerçekmiş gibi bir üslup kullanılır. Bunun en klasik örneği ise bulunan fosil kalıntıları hakkında

yapılır. Örneğin "Time dergisinin haberine göre, evrim zincirindeki boşluğu tamamlayan çok önemli bir fosil bulundu" ya da "Nature'ın haberine göre, bilim adamları evrimin açıkta kalan son noktalarını da aydınlattılar" gibi cümleler büyük puntolarla basılır. Oysa ortada ispatlanmış olan hiçbir şey yoktur ki, "evrim zincirinin son eksik halkası" bulunmuş olsun. Delil olarak öne sürülenlerin tümü ise sahte delillerdir.

Öte yandan fosil kayıtlarında canlıların eksiksiz hallerine ait milyonlarca fosil olmasına rağmen, evrimsel bir gelişimi doğrulayacak hiçbir ara geçiş formu fosili bulunmamaktadır. Amerikalı paleontolog R. Wesson da, 1991'de yayınlanan Beyond Natural Selection (Doğal Seleksiyonun Ötesinde) adlı kitabında "fosil kayıtlarındaki boşlukların gerçek ve olgusal" olduklarını şöyle açıklamaktadır:

Ne var ki, fosil kayıtlarındaki boşluklar gerçektir. Herhangi bir (evrimsel) soyoluşumunu gösterecek kayıtların yokluğu, son derece olgusaldır. Türler genellikle çok uzun zaman dilimleri boyunca sabit kalırlar. Türler ve özellikle cinsler hiçbir zaman yeni bir türe ya da cinse doğru evrim göstermezler. Bunun yerine, bir tür ya da cinsin bir diğeriyle yer değiştirdiği gözlenir. Değişim ise çoğunlukla anidir.160

Bu durum, evrim teorisinin 140 yıldır öne sürdüğü "ara form fosilleri bulunmuş değil, ama ileride bulunabilir" argümanının artık geçerli olmadığını göstermektedir. Fosil kayıtları canlılığın kökenini anlamak için yeterince zengindir ve karşımıza somut bir tablo çıkarmaktadır: Farklı canlı türleri, aralarında evrimsel "geçiş formları" olmadan, yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır.

Evrimsel Hümanizm

Darwin'in en önde gelen savunucularından biri olan Julian Huxley, onun geliştirdiği biyolojik argümanı felsefi bir zemine oturtmak için çalışmıştır. Ulaştığı nokta ise, "evrimsel hümanizm" adı altında yeni bir din kurmak olmuştur.

Bu dinin amacı "yeryüzündeki evrimsel sürecin maksimum sonuca varmasını sağlamak" olacaktı. Bu, yalnızca güçlü organizmaların daha çok yaşamasına ve daha çok üremelerine çalışmakla sınırlı değildi. Ayrıca, insanoğlunun "kendinden kaynaklanan yetenekleri"nin "en üst düzeyde gerçekleştirilmesi" öngörülüyordu. Bir başka deyişle, insanoğlunun bugün içinde bulunduğu fiziksel ve zihinsel aşamadan "daha ileri aşamalara" sıçraması için çaba gösterilecekti. "Hümanizm" teriminin tam tarifi ise, Huxley tarafından şöyle yapılıyordu:

Ben "hümanist" kelimesini kullanırken, insanın, aynı bir bitki ya da hayvan gibi doğal bir varlık olduğunu kastediyorum. Yani insanın bedeni, zihni ve ruhu doğa üstü bir güç tarafından yaratılmamış, aksine evrim süreci sonunda oluşmuştur. Dolayısıyla insan, herhangi bir doğa üstü gücün

kontrolü ya da yol göstericiliğine değil, sadece kendi varlığına ve kendi gücüne inanmalıdır.161

Huxley'in ortaya attığı ve insanoğlunun "kutsal" amacının kendi evrimini hızlandırmak olduğunu öne süren bu düşünceler, John Dewey adlı Amerikalı filozofu derinden etkiledi. Dewey bu çizgiyi geliştirerek 1933 yılında "Dini Hümanizm" akımını başlattı ve ünlü Hümanist Manifesto'yu yayınladı. Manifesto'da vurgulanan temel düşünce, geleneksel "Teistik" (İlahi) dinlerin ortadan kaldırılmasının zamanının artık geldiği ve bunların yerine, insanoğlunun bilimsel ilerleme ve sosyal işbirliğine dayalı yeni bir çağa girmek üzere olduğuydu.

II. Dünya Savaşı'nda "bilimsel ilerleme" sonucunda öldürülen 50 milyon insan, Hümanist Manifesto'da öngörülen optimizmi derinden sarstı. Benzeri darbelerin ardından Dewey'in yolunu izleyenler onun görüşlerini bir parça revize etmek zorunda kaldılar ve 1973 yılında II. Hümanist Manifesto'yu yayınladılar. Bu mesajda "bilimin bazen insanlığa zarar da verebileceği" kabul ediliyor, ama yine de temel düşünceden vazgeçilmiyordu: İnsan artık kendi evrimini yönetebilirdi ve bunu da bilimle yapacaktı. Şöyle deniyordu:

Bilimi akıllıca kullanarak, içinde yaşadığımız çevreyi kontrol edebiliriz, fakirliği yenebilir, hastalıkları ortadan kaldırabilir, yaşam süremizi uzatabilir, davranışlarımızı belirgin bir biçimde değiştirebiliriz. Böylece insanoğlunun evrim sürecini yönlendirebilir, yeni güç kaynakları oluşturabilir ve insanlığın daha özgür ve anlamlı bir yaşama kavuşması için gerekli fırsatları yaratabiliriz.162

Aslında her evrimci tarafından bilinçli ya da bilinçsiz olarak benimsenen bu fikirler, "evrim dini"nin temel inanışlarını ortaya koymaktadır. Önce hayali bir evrim süreci kurgulanmakta ve bu sürecin herşeyi var eden "yaratıcı" olduğu varsayılmakta, sonra bu sürecin insanı kurtuluşa ulaştıracağı düşünülmekte ve en sonunda insanoğlunun "kutsal" amacının da bu sürece hizmet etmek olduğuna inanılmaktadır. Kısacası, evrim, hem Yaratıcı, hem kurtarıcı, hem de kutsal bir amaçtır. Bir başka deyişle kendisine tapınılan bir ilahtır.

Evrimsel Paganizm

İnsanların bir kısmı, kendilerine Allah'ın vahyetmiş olduğu İlahi dinlere inanırlar. Diğerleri ise kendi kendilerine ürettikleri ya da içinde yaşadıkları toplum tarafından üretilmiş olan dinlere bağlanırlar; kimisi totemlere tapınır, kimisi Güneş'e ibadet eder, kimisi "uzaylılar"a yakarır. Bu ikinci grup, Allah'a ortak koşan kimselerdir ve Batı literatüründe "pagan" olarak isimlendirilirler.

Evrimciler de, evrim teorisini -ve aslında genel olarak bilim kavramını- bir din olarak benimserler. Bu kimseler kendi dinlerinin doğruluğunu somut verilerle ispat edilmiş "bilimsel bir gerçek"miş gibi telkin etmektedirler. Ve kendilerini dinler üstü somut bir gerçeğin temsilcisi saymaktadırlar. Evrimci

paganların bu aldatıcı iddiaları, onları diğer dinlerin üzerinde hayali bir konuma yerleştirmektedir. Buna göre, diğer dinler "subjektif inançlar"dır, ama evrim "objektif gerçek"tir. Bu aldatmacanın verdiği sahte otoriteyi kullanarak da, diğer dinleri kendilerine tabi olmaya çağırmaktadırlar. Evrimci bir argümana göre, diğer dinler, eğer evrimi ve onun doğurduğu kavramları kabul ederlerse, evrime dayandırılan her türlü sosyo-politik girişimi "ahlaki bir öğreti" olarak yaşamalarına izin verilecektir. Neo-Darwinist akımın en önemli birkaç isminden biri olan George Gaylord Simpson bunu şöyle ifade eder:

Elbette dini olarak tanımlanan ve dini duygulara dayanan ve hala varlıklarını koruyan bazı inanç sistemleri vardır. Bunların evrimle uyuşmaları kesinlikle söz konusu değildir ve dolayısıyla duygusal etkilerine rağmen, entelektüel olarak savunulmaları mümkün değildir. Ancak duygusal alanda kalmaları şartıyla, ben bunların evrimle birarada var olabileceklerini savunuyorum. Bir başka deyişle, evrim ve doğru din birbirleriyle uyuşabilirler. 163

Bu, şu demektir: Evrim ve onun üzerinde gelişen "bilimsel" öğretiler, diğer dinleri yargılama otoritesine sahiptirler. Bu dinlerin hangilerinin ya da hangi yorumlarının "doğru din" olarak kabul edileceğine karar vermek, evrimci bilime düşecektir. Doğru din denen şey ise, gözlemlenebilen evren hakkında hiçbir iddiası olmayan, sadece ve sadece insanlar arasındaki ahlaki kıstasları belirtmekle yetinen bir öğretidir. Gözlemlenebilen evren ile ilgili her türlü alan -yani pozitif bilimler, ekonomi, siyaset, hukuk vs.-ise, evrimci bilim anlayışı tarafından belirlenecektir.

Bu totaliter yaklaşım, kendi iman ettiği evrim teorisini somut bir gerçek gibi toplumlara empoze ederken, bir yandan da bilimsel çevreleri baskı altında tutar. Günümüz biyologlarının çoğu, söz konusu pagan dinine iman etmiş durumdadırlar, ama bu inancı paylaşmayanlar olursa onların da susturulması sağlanır. Bu sistem içinde evrim bir tabuya dönüşür. Evrimi reddeden bilim adamları yükselme imkanlarını yitirirler. Ünlü anatomi profesörü Thomas Dwight, bu durumu entelektüel bir diktatörlük olarak nitelendirerek şöyle der:

Evrim konusunda kurulmuş olan diktatörlük, meselenin dışında olanların tahmin edemeyeceği kadar despot hale gelmiştir. Sadece düşünce sistemimizi etkilemekle kalmıyor; aynı zamanda terör çağlarını aratan bir baskıyı da sürdürüyor. Acaba bilim dünyası liderlerinden kaç tanesi düşüncelerini aynen açıklayabiliyorlar.164

Evrim Zincirinin Kayıp Halkası

(bkz. Evrimsel boşluk)

F

Fedakarlık

Darwin'in öne sürdüğü doğal seleksiyon mekanizması, bulundukları coğrafi konumun doğal şartlarına uygun yapıda ve güçlü olan canlıların hayatlarını ve nesillerini sürdürebildiklerini, uygun yapıda olmayan ve daha güçsüz olanların ise yok olduklarını öngörür. Darwinizm'in benimsediği doğal seleksiyon mekanizmasına göre doğa, canlıların birbirleriyle "yaşam" için kıyasıya mücadele ettikleri, zayıfların güçlüler tarafından yok edildiği bir yerdir.

Dolayısıyla bu iddiaya göre her canlı, yaşamını sürdürebilmek için güçlü olmak, diğerlerine her konuda üstün gelmek ve kıyasıya savaşmak zorundadır. Böyle bir ortamda ise fedakarlık, özveri, işbirliği gibi kavramlara yer yoktur; zira bunların her biri canlının aleyhine dönebilir. Bu yüzden her canlı olabildiğince bencil olmalı ve sadece kendi yiyeceğini, kendi yuvasını, kendi korunmasını, kendi güvenliğini düşünmelidir.

Fakat gerçekte doğa sadece her canlının birbiriyle kıyasıya mücadele ettiği, herkesin birbirini yok etmek, saf dışı bırakmak için çaba harcadığı, son derece bencil ve vahşi bireylerden oluşan bir ortam değildir. Aksine doğa, çoğu kez ölümü göze alan fedakarlıkların, kendi zararına olduğu halde sürü için gösterilen özverilerin, bunun karşılığında canlılara hiçbir kazanç sağlamayan akılcı işbirliklerinin sayısız örnekleri ile doludur. Cemal Yıldırım, kendisi de bir evrimci olmasına rağmen, Darwin ve dönemindeki diğer evrimcilerin neden doğanın sadece bir savaş yeri olduğunu zannettiklerini şöyle açıklar:

19. yüzyılda bilim adamları çoğunluk çalışma odalarında ya da laboratuvarda kapalı kaldıkları, doğayı doğrudan tanıma yoluna gitmedikleri için canlıların salt savaşım içinde olduğu tezine kolayca kapılmıştır. Huxley çapında seçkin bir bilim adamı bile kendini bu yanılgıdan kurtaramamıştı.165

Evrimci Peter Kropotkin ise hayvanların aralarındaki dayanışmayı konu edindiği Mutual Aid: A Factor in Evolution (Karşılıklı Yardımlaşma: Evrimde Bir Etken) isimli kitabında, Darwin ve taraftarlarının içine düştükleri yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

Darwin ve onu izleyenler, doğayı canlıların sürekli olarak birbirleriyle savaştıkları bir yer olarak tanımladılar. Huxley'e göre hayvanlar alemi gladyatörlerin şovuna benziyordu. Hayvanlar birbirleriyle savaşmakta, en hızlı ve en kurnaz olanı ertesi gün savaşabilmek için hayatta kalmaktaydı. Ancak ilk bakışta, Huxley'in doğaya bakış açısının bilimsel olmadığı anlaşılmaktadır…166

Evrimci bilim adamları sırf bağlı bulundukları ideolojiyi destekleyebilmek için doğada açıkça görülen bazı özellikleri kendilerine göre yorumlamışlardır. Darwin'in, doğaya hakim olduğunu hayal ettiği savaş, gerçekte büyük bir "yanılgıdan" ibarettir. Çünkü doğada sadece kendi çıkarları için yaşam savaşı veren canlılar yoktur. Birçok canlı diğer canlılara

karşı yardımsever ve bundan daha da önemlisi "özverili"dir. İşte bu yüzden evrimciler doğada rastladıkları özverili tavırları açıklamakta aciz kalmaktadırlar. Bilimsel bir dergide konuyla ilgili olarak yayınlanan bir makalede yazılanlar, bu acizliği gözler önüne sermektedir:

Sorun, canlıların niye birbirlerine yardım ettikleridir. Darwin'in teorisine göre; her canlı kendi varlığını sürdürmek ve üreyebilmek için bir savaş vermektedir. Başkalarına yardım etmek, buna bağlı olarak o canlının sağ kalma olasılığını azaltacağına göre, uzun vadede evrimde bu davranışın elenmesi gerekirdi. Oysa canlıların özverili olabilecekleri gözlenmiştir.167

Örneğin balarıları, kovanlarına saldıran bir hayvanı sokarak öldürürler. Aslında arılar bu şekilde intihar etmiş olurlar. Çünkü sokma sırasında iğnelerini bıraktıkları için ona bağlı birtakım iç organları da yırtılıp gövdelerinden sökülür. Görüldüğü gibi arı, kovandaki diğer arıların güvenliğini sağlamak uğruna kendi yaşamını harcamaktadır.

Timsah ise en vahşi hayvanlardan biri olmasına karşın, yavrularına gösterdiği ihtimam son derece hayret vericidir. Yavruları yumurtadan çıktıktan sonra onları ağzında suya kadar taşır. Bundan sonra yavrular büyüyüp kendi başlarının çaresine bakana kadar, timsah onları ağzında veya üzerinde taşıyacaktır. Yavru timsahlar da herhangi bir tehlike sezdiklerinde hemen annelerinin ağzındaki korunaklı barınaklarına kaçarlar. Oysa timsah hem vahşi, hem de bilinci olmayan bir hayvandır; dolayısıyla kendisinden beklenen yavrularını koruması değil aksine onları da beslenmek için ayrım gözetmeden yemesidir.

Bazı anneler yavruları sütten kesilene kadar kendi yaşadıkları toplulukları terk etmek zorunda kalırlar ve böylece kendilerini büyük bir riske atarlar. Doğumdan veya yumurtadan çıktıktan sonra birçok hayvan türü yavrularına günlerce, aylarca hatta kimi zaman yıllarca bakar. Onlara yiyecek, yuva, sıcaklık sağlar; onları yırtıcı hayvanlardan korur. Gün boyunca birçok kuş, yavrularını saatte ortalama dört ile yirmi kere arasında besler. Memelilerde ise annelerin daha farklı sorunları olur. Süt verme döneminde daha iyi gıda almalıdırlar ve bunun için daha çok avlanmalıdırlar. Buna rağmen bu süre içerisinde yavru kilo alırken anne sürekli kilo kaybeder.

Bilinci olmayan bir hayvandan beklenen, yavrusunu doğurduktan sonra bırakıp gitmesidir. Çünkü hayvanlar bu küçük canlıların ne olduklarının bile şuuruna varamazlar. Ancak buna rağmen bu yavruların bütün sorumluluğunu üstlenirler.

Canlılar sadece yavrularını tehlikelerden koruyarak özveride bulunmazlar. Birçok durumda kendi toplulukları içinde yaşayan diğer canlılara karşı da son derece "ince düşünceli" ve "çözümcü" davrandıkları gözlemlenmiştir. Bunun bir örneği, çevrede bulunan besin kaynakları azaldığında görülür. Böyle bir durumda güçlü olan hayvanların üstün gelerek diğer hayvanları saf dışı bırakacakları ve tüm kaynaklara el

koyacakları düşünülebilir. Ancak olaylar hiç de evrimcilerin hayal ettikleri gibi gelişmez.

Ünlü bir evrimci olan Peter Kropotkin kitabında bu konuyla ilgili bazı örnekler verir: Kropotkin, bir kıtlık durumuyla karşılaşıldığında karıncaların depoladıkları erzaklarını kullanmaya başladıklarını, kuşların topluca göç ettiklerini; bir ırmakta çok fazla kunduz yaşamaya başladığında, genç olanların kuzeye yaşlı olanların güneye doğru gittiklerini anlatır.168

Yukarıda aktarılan bilgilerden de görüleceği gibi, doğadaki canlılar arasında kıyasıya bir yiyecek veya yuva mücadelesi yoktur. Aksine en zorlu koşullarda dahi canlılar arasında çok güzel bir uyum ve dayanışma görülmektedir. Sanki her biri koşulları kolaylaştırmak için uğraşıyor gibidir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta şudur: Bu canlıların hiçbiri bu kararları alacak ve böyle bir düzeni sağlayacak bir akla ve bilince sahip değildir. Öyleyse biraraya gelip ortak bir hedef belirlemeleri ve bu hedefe hepsinin uyması, hatta bu hedefin tüm toplum bireyleri için en sağlıklı karar olmasının tek açıklaması, Allah'ın yaratmasıdır.

Doğadaki bu gerçekler karşısında, evrimcilerin "doğa bir savaşım alanıdır, bencil olan, kendi çıkarlarını koruyan üstün gelir" iddiası tamamen geçersiz kalmaktadır. Ünlü bir evrimci olan John Maynard Smith, canlıların bu özellikleri üzerine evrimcilere şöyle bir soru yöneltmektedir:

Eğer doğal seleksiyon, bireyin yaşama ihtimalini ve çoğalmasını garanti eden özelliklerinin seçilimi ise, kendini feda eden davranışları nasıl açıklayacağız?169

Feduccia, Alan

Archæopteryx'i ara form olarak göstermeye çalışan evrimcilerin iddiası, kuşların dinozorlardan evrimleştiği şeklindedir. Oysa dünyanın en önde gelen kuşbilimcilerinden biri olan Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia şöyle der:

25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.170

Filogeni

Canlıların herhangi bir grubunun sözde evrimsel öyküsüne "filogeni" denir. Bir başka deyişle filogeni, evrimcilerin, gruplar arasındaki akrabalık derecesini belirleme, her türün ya da grubun mümkün olan tüm yapısal benzerliklerini ve ayrılıklarını ortaya koyma ve geçmişteki sözde atalarını kademe kademe gösterme çabalarıdır.171 (bkz. Filum; Taksonomi)

Evrimciler bu tür yöntemlerle canlılar arasında varsaydıkları ata-torun ilişkilerini gösterebilmeyi amaçlarlar. Ayrıca canlılardaki bir takım

benzerliklere dayanarak, tüm canlıları evrimsel soyağacının üzerine çeşitli dallandırmalarla yerleştirmeye çalışırlar. Ancak tüm bunlar evrimcilerin ön kabullerine dayanılarak yapılan hayali ve hiçbir bilimsel destek ve kanıt taşımayan çalışmalardır.

Filum (Phylum, Phyla)

Canlılar biyologlar tarafından belirli sınıflandırmalara ayrılırlar. "Taksonomi" ya da "sistematik" olarak da bilinen bu sınıflandırma içinde hiyerarşik kategoriler vardır. Canlılar ilk önce "alem"lere ayrılırlar; bitkiler ya da hayvanlar alemi gibi. Sonra bu alemler kendi içlerinde filumlara ("şubelere") bölünür.

Örneğin hayvanlar aleminin kendi içindeki en büyük bölünme farklı filumlardır. Bu filumlar belirlenirken her birinin tamamen farklı vücut planlarına sahip oldukları göz önünde bulundurulmuştur. Örneğin Artropodlar (eklem bacaklılar) kendilerine has bir filumdur ve bu filuma dahil edilen tüm canlılar temelde benzer bir vücut planına sahiptir. Chordata olarak adlandırılan filum ise, merkezi bir sinir ağına sahip olan canlıları barındırır. Bizim için tanıdık olan balıklar, kuşlar, sürüngenler, memeliler gibi hayvanların tümü, Chordata'nın bir alt sınıfı olan omurgalılar kategorisine dahildir.

Hayvanların farklı filumları arasında, ahtapotlar gibi yumuşak bedenli canlıları barındıran Mollusca filumu ya da yuvarlak solucanları barındıran Nemotada filumu gibi çok farklı kategoriler vardır. Bu kategorilerin en önemli özelliği ise, başta da belirttiğimiz gibi tamamen farklı vücut planlarına sahip olmalarıdır. Filumların altındaki kategoriler, temelde benzer vücut planlarına sahiptir, ama filumlar birbirlerinden çok farklıdır.

Fliermans, Carl

ABD çapında çok ünlü bir bilim adamı olan, Indiana Üniversitesi mikrobiyoloji profesörü Carl Fliermans, "kimyasal atıkların bakteriler yoluyla nötralize edilmesi" konusunda Amerikan Savunma Bakanlığı'nın desteklediği araştırmaları yürütmüştür. 5 Temmuz 1998 günü Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği "Evrim Teorisi'nin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" isimli uluslararası konferansta biyokimyasal düzeydeki evrimci iddiaları cevaplamış ve şöyle demiştir:

Modern biyoloji canlıların asla evrimle ortaya çıkmadıklarını ispatlamakta ve Allah'ın üstün yaratışına delil oluşturmaktadır.172

Flor testi

Fosillerin yaşını belirleme metotlarından biri olan "flor testi", 1949'da, British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley tarafından bazı eski fosiller üzerinde denendi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç

flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olabilirdi.

Nitekim flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Orangutana ait çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.173 Joseph Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle, sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti! (bkz. Piltdown Adamı)

Fosil

Bir bitki ya da hayvanın eski jeolojik çağlardan bu yana yerkabuğunda korunmuş olan kalıntısına ya da izine fosil denir. Fosil kelimesi Latincede kazmak anlamına gelen "fossils" kelimesinden gelir. Yeryüzünün her tarafından derlenmiş olan fosiller, yaşamın başlangıcından bu yana yeryüzünde yaşamış canlılar hakkında bilgi veren en önemli kaynaktır.

Normal koşullarda, bir hayvan öldüğünde, kalıntıları hızla yok olur. Ölen canlı ya leş yiyen hayvanlar tarafından ortadan kaldırılır ya da mikroorganizmalar tarafından ayrıştırılır, dolayısıyla hayvanın kalıntıları iz bırakmaz. Kalıntıların korunması ancak özel durumlarda sağlanır.174 Bu yüzden canlı öldükten sonra ancak çok küçük bir bölümü fosil olarak korunabilmektedir. Genellikle ölen bir canlının fosilleşebilmesi iki koşulun varlığına bağlıdır:

1) Çok çabuk çürümesi ve leş yiyicilerin saldırılarından korunabilmesi için hızla gömülmesi,

2) Gövdesinde fosilleşebilen sert bölümlerin bulunması.

Fosil oluşumunda en önemli ve en uygun ortam, killi ve çamurlu ortamdır. Bu çamurun içine herhangi bir şekilde düşmüş ya da sürüklenmiş canlının etrafındaki elementler sertleşince, gerçek bir kalıp ortaya çıkar. Daha sonra canlı, genellikle çürümeyle ortadan kalkar; fakat kalıp devamlı olarak kalır. Bu kalıbın içerisine daha sonra mineraller dolarsa tekrar bir kalıp alınarak canlının genel hatlarını verecek bir mülaj oluşur. Vücut parçaları değişik mineralli sularla veya sadece minerallerle dolarsa, buna taşlaşma denir. Bu taşlaşma bazen o kadar mükemmel olur ki üzerinde anatomik incelemeler dahi yapılabilir.175

Fosiller sadece canlıların sert kısımlarını (kemik, diş, kabuk vs.) değil, aynı zamanda çeşitli organları ve yaşantıları ile ilgili izleri taşıyan kalıpları da kapsamı içine alır. Kemiklerin şeklinden, üzerindeki kas bağlantılarından hayvanın nasıl durduğu ve nasıl hareket ettiği de anlaşılabilir.176

Fosillerin araştırılması aynı zamanda soyu tükenmiş hayvanlar ve bitkiler konusunda da bilgilenmemizi sağlar. Bu bilgiler hangi zaman

dilimlerinde hangi canlıların yaşadıkları hakkında da bilgi verir. Fakat evrimciler, fosilleri bugünkü canlılarla aralarında akrabalık ilişkileri kurmak ve gelişimleri arasında benzerlikler gösterebilmek bakımından çok önemli görürler. Canlıların birbirinden kademe kademe evrimleşerek türediği iddialarını doğrulayabilmek için fosil kalıntılarına başvurular. Ancak bugün fosil kayıtlarının %80'i ortaya çıkarılmış olmasına rağmen sonradan sahtekarlık veya çarpıtma ürünü olduğu anlaşılan birkaç fosil dışında öne sürebildikleri tek bir delil bile yoktur. Aksine yeryüzü katmanlarındaki fosiller, canlıların ilk yaratıldıklarından beri kusursuzca var olduklarını doğrulamaktadır. (bkz. Fosil kayıtları)

Amerikalı paleontolog R. Wesson da, 1991'de yayınlanan Beyond Natural Selection adlı kitabında "fosil kayıtlarındaki boşlukların gerçek ve olgusal" olduklarını şöyle açıklamaktadır:

Ne var ki, fosil kayıtlarındaki boşluklar gerçektir. Herhangi bir (evrimsel) soyoluşumunu gösterecek kayıtların yokluğu, son derece olgusaldır. Türler genellikle çok uzun zaman dilimleri boyunca sabit kalırlar. Türler ve özellikle cinsler hiç bir zaman yeni bir türe ya da cinse doğru evrim göstermezler. Bunun yerine, bir tür ya da cinsin bir diğeriyle yer değiştirdiği gözlenir. Değişim ise çoğunlukla anidir.177

Fosil kayıtları

Farklı canlı türlerinin ortak bir atadan geldikleri iddiası, gözlemsel biyolojinin bulguları tarafından desteklenmediği için, bu konuya ışık tutacak asıl bilim dalı paleontoloji, yani fosil bilimidir. Evrim, tarihte yaşandığı iddia edilen bir süreçtir ve bizlere canlılığın tarihi hakkında bilgi verecek yegane bilimsel kaynak da fosil bulgularıdır. Ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé, bu konuda şunları söyler:

Doğa bilimciler unutmamalıdırlar ki, evrim süreci sadece fosil kayıtları aracılığıyla açığa çıkar… Sadece paleontoloji (fosil bilimi) evrim konusunda delil oluşturabilir ve evrimin gelişimini ve mekanizmalarını gösterebilir.178

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir. (bkz. Ara geçiş formu)

Hatta bu ara geçiş formlarının sayısının bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması gerekir. Nitekim Darwin de bu durumun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle açıklamıştır:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız

ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.179

Ara form fosillerinin yokluğu karşısında Darwin'in 140 yıl önce savunduğu "ara formlar şimdi yok, ama yeni araştırmalarla bulunabilir" argümanı bugün için geçerli değildir. Günümüzdeki paleontolojik veriler, fosil kayıtlarının olağanüstü derecede zengin olduğunu göstermektedir. Dünyanın farklı bölgelerinden elde edilmiş milyarlarca fosil örneğine bakılarak, 250 bin farklı canlı türü tanımlanmıştır. Bu türler şu anda yaşamakta olan yaklaşık 1.5 milyon türe olağanüstü derecede benzerdir.180 Bu denli zengin bir fosil kaynağına rağmen hiçbir ara form bulunamamışken, yeni kazılarla ara formlar bulunması mümkün gözükmemektedir. Glasgow Üniversitesi paleontoloji profesörü T. Neville George, bu gerçeği yıllar önce şu şekilde kabul etmiştir:

Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derece zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir.181

Harvard Üniversitesi'nden ünlü paleontolog Niles Eldredge ise, Darwin'in "fosil kayıtları yetersiz, ara formları o yüzden bulamıyoruz" iddiasının geçerli olmadığını şöyle açıklamaktadır:

Tüm deliller, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu sonucun doğru olduğunu göstermektedir: (Fosil kayıtlarında) gördüğümüz boşluklar, hayatın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır, bunlar yetersiz bir fosil birikiminin sonucu değildir.182

Çoğu insan fosil kayıtlarından söz edildiğinde, bu kayıtlar ile Darwin'in teorisi arasında olumlu bir bağlantı olduğu izlenimine kapılmaktadır. Fakat bu yanılgıdan Science dergisindeki bir makalede şöyle bahsedilir:

Evrimsel biyoloji ve paleontoloji alanlarının dışında kalan çok sayıda iyi eğitimli bilim adamı, ne yazık ki, fosil kayıtlarının Darwinizm'e çok uygun olduğu gibi bir yanlış fikre kapılmıştır. Bu büyük olasılıkla ikincil kaynaklardaki olağanüstü basitleştirmeden kaynaklanmaktadır; alt seviye ders kitapları, yarı-popüler makaleler vs... Öte yandan büyük olasılıkla biraz taraflı düşünce de devreye girmektedir. Darwin'den sonraki yıllarda, onun taraftarları bu yönde (fosiller alanında) gelişmeler elde etmeyi ummuşlardır. Bu gelişmeler elde edilememiş, ama yine de iyimser bir bekleyiş devam etmiş ve bir kısım hayal ürünü fanteziler de ders kitaplarına kadar girmiştir.183

Eldredge ve Tattersall ise bu konuda şu önemli yorumu yaparlar:

Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir. Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir.

Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep durağan kaldıkları yönündeki gözlem, "kral çıplak" hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir. Darwin'in öngördüğü tabloyu ısrarla reddeden hırçın bir fosil kaydı ile karşı karşıya kalan paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir.184

Amerikalı paleontolog S. M. Stanley de, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu gerçeğin bilim dünyasına hakim olan Darwinist dogma tarafından nasıl göz ardı edildiğini ve ettirildiğini şöyle anlatır:

Bilinen fosil kayıtları kademeli evrimle uyumlu değildir ve hiçbir zaman da uyumlu olmamıştır. İlgi çekici olan, birtakım tarihsel koşullar aracılığıyla, bu konudaki muhalefetin gizlenmiş oluşudur... Çoğu paleontolog, ellerindeki kanıtların Darwin'in küçük, yavaş ve kademeli değişikliklerin yeni tür oluşumunu sağladığı yönündeki vurgusuyla çeliştiğini hissetmiştir... ama onların bu düşüncesi susturulmuştur.185

Fotosentezin Kökeni

Fotosentez yeryüzündeki canlılığın çok büyük bir denge unsurudur. Fotosentez olmasa, bitkiler olmaz, bitkiler olmadığında ise hayvanlar ve biz insanlar da var olamayız. Henüz hiçbir laboratuvarda taklit edilemeyen bu kimyasal reaksiyon, yaşamın temel şartlarından biridir. Ayrıca bitkilerin gerçekleştirdikleri fotosentez ile hayvanların ve insanların enerji tüketimleri arasında tam bir denge vardır. Bitkiler bize glikoz ve oksijen verirler. Biz ise hücrelerimizde glikozu oksijenle birleştirip "yakar", böylelikle bitkilerin glikoza eklemiş oldukları güneş enerjisini açığa çıkarıp kullanırız.

Yaptığımız şey, aslında fotosentezi tersine çevirmektir. Bunun sonucunda atık madde olarak karbondioksit çıkarır ve bunu ciğerlerimizle atmosfere veririz. Bu karbondioksit bitkiler tarafından yeniden fotosentezde kullanılır. Bu mükemmel dönüşüm bu şekilde sürüp gider.

Ayrıca fotosentez, yeryüzündeki yaşamın en temel işlemlerinden biridir. Bitki hücreleri, içlerindeki kloroplastlar sayesinde su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Hayvanlar ise kendi besinlerini üretemez ve bitkilerden gelen nişastayı kullanırlar. İşte bu nedenle fotosentez kompleks yaşamın temel şartıdır. İşin daha da ilginç yanı ise, son

derece kompleks bir işlem olan fotosentezin henüz tam olarak çözülememiş oluşudur. Modern teknoloji, fotosentezi taklit etmek bir yana, detaylarını çözmeyi bile henüz başaramamıştır.

Bu kompleks işlem, evrim teorisine göre doğal süreçlerin bir ürünüdür. Evrimci varsayımlara göre, bitki hücreleri fotosentez yapabilmek için, fotosentez yapabilen bakterileri yutup kloroplasta çevirmişlerdir. Fakat bu bakterilerin fotosentez gibi karmaşık bir işlemi yapmayı nereden öğrendikleri evrim senaryosunda cevapsız soruların başında gelir.

Evrimci kaynaklar, insanın bile tüm teknolojisine ve bilgisine rağmen henüz gerçekleştiremediği fotosentez gibi bir işlemin bakteriler tarafından bir şekilde tesadüfen "keşfedildiğini" söylerler. Masaldan hiç farkı olmayan anlatımları ile hiçbir bilimsel değeri olmayan senaryolar üretirler. Konuyu biraz daha detaylı olarak inceleyenler ise, fotosentezin evrim adına büyük bir çıkmaz olduğunu kabul etmek durumunda kalır. Örneğin Prof. Ali Demirsoy bu konuda şu itirafta bulunur:

Fotosentez oldukça karmaşık bir olaydır ve bir hücrenin içerisindeki organelde ortaya çıkması olanaksız görülmektedir. Çünkü tüm kademelerin birden oluşması olanaksız, tek tek ortaya çıkması da anlamsızdır.186

Alman biyolog Hoimar Von Ditfurth ise, fotosentezin, bu yeteneğe sahip olmayan bir hücre tarafından sonradan "öğrenilemeyecek" bir işlem olduğunu şöyle belirtir:

Hiçbir hücre, biyolojik bir işlevi sözcüğün gerçek anlamında "öğrenme" olanağına sahip değildir. Bir hücrenin solunum ya da fotosentez yapma gibi bir işlevi doğuşu sırasında yerine getirebilecek konumda olmayıp, daha sonraki yaşam süreci içinde bunun üstesinden gelebilecek duruma gelmesi, bu işlevi sağlayacak beceriyi edinmesi olanaksızdır.187

Fotosentez rastlantılar sonucu gelişemeyeceğine ve bir hücre tarafından sonradan öğrenilemeyeceğine göre, yeryüzünde yaşayan ilk bitki hücrelerinin fotosentez yapma özelliğiyle var oldukları ortaya çıkmaktadır. Yani Allah bitkileri fotosentez yeteneğiyle birlikte yaratmıştır.

Fox Deneyi

Amino asitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken açığa su molekülü çıkar. Le Chatêlier Prensibi olarak bilinen kurala göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu), su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. (bkz. Le Chatêlier Prensibi) Dolayısıyla evrimcilerin hayatın başladığı ve amino asitlerin oluştuğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, amino asitlerin birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır. Kimyacı Richard E. Dickerson bunun nedenini şöyle açıklar:

Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa, polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturmanın aksine

ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür.188

Evrimciler tüm teorilerini çürüten bu "su sorunu" üzerine olmadık yeni senaryolar üretmeye başladılar. Bu araştırmacıların en tanınmışı olan Sydney Fox, sorunu çözmek için ilginç bir teori ortaya attı: Ona göre, ilk amino asitler ilkel okyanusta oluştuktan hemen sonra bir volkanın yanındaki kayalıklara sürüklenmiş olmalıydılar. Sonra da amino asitleri içeren karışımdaki su, kayalıklardaki yüksek ısı nedeniyle buharlaşmış olmalıydı. Böylece "kuruyan" amino asitler, proteinleri oluşturmak üzere birleşebilirlerdi.

Fakat bu "çetrefilli" çıkış yolu da kimse tarafından benimsenmedi. Çünkü amino asitler, Fox'un öne sürdüğü türden bir ısıya karşı dayanıklılık gösteremezlerdi: Yapılan araştırmalar amino asitlerin yüksek ısıda hemen tahrip olduklarını ortaya koyuyordu. Ancak Fox iddialarından vazgeçmedi.

Laboratuvarda, "çok özel koşullarda", saflaştırılmış amino asitleri kuru ortamda ısıtarak birleştirdi. Amino asitler birleştirilmiş ancak proteinler yine elde edilememişti. Elde ettikleri, birbirine rastgele bağlanmış, basit ve düzensiz amino asit halkalarıydı ve herhangi bir canlının proteinine benzemekten çok uzaktı. Dahası eğer Fox amino asitleri aynı ısıda tutsaydı, ortaya çıkan işe yaramaz halkalar da parçalanacaktı.189

Deneyi anlamsızlaştıran bir başka nokta ise, Fox'un daha önce Miller Deneyinde elde edilmiş olan amino asitleri değil, canlı organizmalardaki saf amino asitleri kullanmış olmasıydı. Oysa Miller'ın devamı olma iddiasındaki deney, Miller'ın vardığı sonuçtan yola çıkmalıydı. Ama ne Fox ne de başka bir araştırmacı, Miller'ın ürettiği işe yaramaz amino asitleri kullanmadı.190

Fox'un söz konusu deneyi evrimci çevrelerde bile pek olumlu karşılanmadı. Zira Fox'un elde ettiği anlamsız amino asit zincirlerinin (proteinoidlerin) doğal koşullarda oluşmayacağı çok açıktı. Dahası, canlıların yapıtaşları olan proteinler hala elde edilememişti. Proteinlerin kökeni problemi hala çözümlenememişti. 1970'li yılların popüler bilim dergisi Chemical Engineering News'de yayınlanan bir makalede Fox'un gerçekleştirdiği deney hakkında şöyle deniyordu:

Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, çok özel ısıtma teknikleri kullanarak Dünyanın ilk devirlerinde hiç var olmamış şartlarda amino asitleri "proteinoidler" adı verilen bir şekilde birbirine bağlamayı başarmışlardır. Bununla beraber bunlar, canlılarda bulunan çok düzenli proteinlere hiç benzememektedir. Bunlar, hiçbir işe yaramayan düzensiz lekelerden başka bir şey değildirler. İlk devrelerde bu moleküller eğer gerçekten meydana gelmişlerse bile, bunların parçalanmamaları mümkün değildir.191

Gerçekten de Fox'un elde ettiği "proteinoidler", gerçek proteinlerden yapı ve işlev olarak tamamen uzaktı. Proteinlerle aralarında, karmaşık bir teknolojik cihazla işlenmemiş bir metal yığını arasındaki kadar fark vardı.

Dahası, bu düzensiz amino asit yığınlarının bile ilkel atmosferde yaşama imkanı yoktu. Dünyanın o günkü şartlarında yeryüzüne ulaşan yoğun ultraviyole ışınları ve kontrolsüz doğa koşullarının doğurduğu zararlı, tahrip edici fiziksel ve kimyasal etkenler, bu proteinoidlerin dahi varlıklarını sürdürmelerine imkan vermeden parçalanmalarına neden olacaktı. Amino asitlerin ultraviyole ışınlarının ulaşamayacağı şekilde suyun altında bulunmaları ise, Le Châtelier prensibi nedeniyle söz konusu değildi. Bu veriler sonucunda bilim adamları arasında, proteinoidlerin hayatın başlangıcını oluşturan moleküller oldukları fikri giderek etkisini kaybetti.

Fox, Sydney

Sydney Fox canlılığın yapıtaşı olan proteinlerin, amino asitlerden tesadüfen oluştuğunu ileri sürerek, bu iddiasını ispatlamak üzere bir deney gerçekleştirdi. (bkz. Fox Deneyi)

Miller'in senaryosundan etkilenen Sydney Fox, bazı amino asitleri birleştirerek "proteinoid" adını verdiği molekülleri oluşturdu. Ancak bu işe yaramaz amino asit zincirlerinin canlıları oluşturan gerçek proteinlerle ilgisi yoktu. Aslında Fox'un tüm çabaları, canlılığın tesadüfen oluşmak bir yana, laboratuvar ortamında dahi üretilemediğini belgelemiştir.

Futuyma, Douglas

Douglas Futuyma 1986 yılında yayınladığı Evrim Biyolojisi isimli kitabında doğal seleksiyon mekanizmasının evrimleştirici bir mekanizma olduğunu savunmuştur. Futuyma'nın kitabında değindiği örnek, bu konuda verilen ünlü örneklerden olan endüstri devrimi sırasında İngiltere'de bulunan kelebek popülasyonunun renklerinin koyulaşmasıdır. (bkz. Sanayi devrimi kelebekleri) Fakat kendisi, "canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir" diyerek bu gerçeği kabul eder.192

Ayrıca evrim teorisinin çağımızdaki savunucularının en ünlülerinden biri olan biyolog Douglas Futuyma, "Marx'ın insanlık tarihini açıklayan materyalist teorisi ile birlikte Darwin'in evrim teorisi materyalizm zemininde büyük bir aşamaydı" diye yazarken evrim teorisinin gerçekte neden önemli olduğuna işaret eder.193

G

Galapagos Adaları

Büyük Okyanus'ta Ekvador yakınlarındaki Galapagos Adaları özellikle kuş ve sürüngen türlerinin ağırlıklı olarak bulunduğu, birçok canlı türünün yaşadığı bir bölgedir. Darwin'in söz konusu adalarda gördüğü mucizevi çeşitlilik, onu pek çok insanın aksine, tüm varlıkların rastlantı eseri meydana geldiği sonucuna götürmüştür. O, tüm bunları yaratan Allah'ın sonsuz kudretini takdir edememiştir. Evrendeki sanattan etkilenmesi ve bir araştırmacı olarak bu gerçeği hemen anlayabilmesi gerekirken, Darwin'de bu mantık tam tersine işlemiştir.

Darwin bu canlıların binlercesini toplayıp ispirtoda saklamasına rağmen, sadece ispinoz türlerine dikkat çekmiş ve bu canlıları incelediğinde de son derece dar görüşlü çıkarımlar yapmıştır. İspinozların gagalarının inceliği, uzunluğu veya kısalığı elbette incelenebilir. Ama yalnızca bu incelemeyle tüm canlı türlerinin kökenine; örneğin dev boyutlu balinaların, farklı görünümleriyle fillerin, muhteşem uçuş yeteneği ile sineklerin, kanatlarındaki olağanüstü simetri ile dikkat çeken kelebeklerin, denizaltında yaşayan birbirinden çok farklı balıkların, kabuklu deniz canlılarının, kuşların, sürüngenlerin ve en önemlisi de akıl ve şuur sahibi insanın nasıl var olduğuna yönelik bir çıkarım yapmak, akıl ve bilim yoluyla düşünen insanın benimsemeyeceği bir davranıştır.

Galton, Francis

Sir Francis Galton da kuzeni Charles Darwin gibi biyolojiyle ilgilenmişti. Charles Darwin'den farklı olarak konunun çok fazla bilinmeyen bir alanında çalışmıştı: kalıtım ve zeka. Galton doğuştan gelen özelliklerin geliştirilmesi için öjeni fikrini (insan ırkının soya çekim yoluyla ıslah edilmesine çalışan fikir) savunmuştu. Galton'un genetik kavramı Hitler, Churchill ve kendilerince uygunsuz ırkları ortadan kaldırmaya çalışmış bir çok kişi tarafından benimsenmişti.

K. Ludmerer, 19. yüzyılda öjeni fikrine olan ilginin artışının sebebinin Darwinizm olduğunu şöyle belirtir:

... modern öjenik düşünce yalnızca 19 yüzyılda uyandı. Bu yüzyıl sırasında öjeniye ilginin oluşmasının birkaç nedeni vardır. En önemli neden ise evrim teorisidir. Öjeni terimini de keşfeden Francis Galton fikirlerini kuzeni Charles Darwin'in doktrinine dayandırıyordu.194

Gen

Hücrenin çekirdeğinde bulunan bilgi deposu DNA, A- T- G- C harfleri ile ifade edilen nükleik asit moleküllerinden oluşur. Bu dört harfle ifade edilen moleküller, ikişerli olarak karşılıklı eşleşir ve birer basamak oluştururlar. Bu basamaklar ise üst üste eklenerek genleri meydana getirirler. DNA

molekülünün bir bölümü olan her bir gen, insan vücudundaki belli bir özelliği kontrol eder. Boyun uzunluğundan gözün rengine, burnun şeklinden kan grubuna kadar tüm bilgiler canlının genlerinde saklıdır. İnsan hücresindeki DNA'larda 30.000 civarında gen bulunur. Her gen, karşılığı olduğu protein türüne göre, sayıları 1.000 ile 186.000 arasında değişen nükleotidlerin özel bir sıralamada dizilmesinden oluşur. Bu genler insan vücudunda görev yapan yaklaşık 30.000 civarındaki proteinin kodlarını saklar ve bu proteinlerin üretimini denetler. Bu 30.000 genin içerdiği bilgi, DNA'daki toplam bilginin yalnızca % 3'ünü teşkil eder. Geriye kalan % 97'lik bölüm ise günümüzde hala sırrını korumaya devam etmektedir.

Genler kromozomların içinde bulunur. Her insan hücresinin (üreme hücreleri hariç) çekirdeğinde 46 kromozom vardır. Her bir kromozomu gen sayfalarından meydana gelmiş bir cilde benzetirsek, bir hücrede insanın tüm özelliklerini içeren 46 ciltlik bir "hücre ansiklopedisi"nin bulunduğunu söyleyebiliriz. Bu hücre ansiklopedisi tam 920 ciltlik Encyclopedia Britannica'nın içerdiği bilgiye eşdeğerdir.

Her insanın DNA'sındaki harflerin dizilimi farklı farklıdır. Şu ana kadar dünya üzerinde yaşamış milyarlarca insanın tümünün birbirinden farklı olmalarının nedeni de budur. Organların ve uzuvların temel yapı ve işlevleri her insanda aynıdır. Ancak herkes o kadar ince farklılıklarla o kadar ayrıntılı ve özel yaratılır ki, bütün insanlar tek bir hücrenin bölünmesiyle meydana geldikleri ve aynı temel yapıya sahip oldukları halde, hiçbirinin görünümü bir diğerine benzemez.

Vücudumuzda bulunan bütün organlar genlerin tarif ettiği bir plan çerçevesinde inşa edilirler. Örneğin bilim adamlarının çıkardıkları bir gen atlasına göre vücudumuzda, deri 2.559, beyin 29.930, göz 1.794, tükürük bezi 186, kalp 6.216, göğüs 4.001, akciğer 11.581, karaciğer 2.309, bağırsak 3.838, iskelet kası 1.911 ve kan hücreleri 22.092 gen tarafından kontrol edilmektedir.

Şu anda düzgün bir insan olarak yaşam sürdürmenizin sırrı, DNA'larınızda bulunan 46 ciltlik hücre ansiklopedisindeki milyarlarca harfin "hatasız" olarak birbiri ardına dizilmiş olmasındadır. Elbette bu harflerin kendi şuurları ve iradeleriyle böyle bir dizilimi gerçekleştirmiş olmaları mümkün değildir. Burada ansiklopedi sayfalarına benzettiğimiz genler, tesadüf kelimesini anlamsız kılan hatasız dizilimleriyle yaratılışın bir ispatıdır. (bkz. DNA)

Gen frekansı

Her popülasyonun, yani aynı türe ait bireylerden meydana gelmiş ve belirli bir alana yayılmış canlı topluluğunun kendine özgü bir genetik yapısı bulunur. Bu genetik yapı, popülasyonun içerdiği genotip (bireyin kalıtsal yapısı) ve genlerin frekansı ile belirlenir.

Gen frekansı, gen havuzundaki (bir popülasyonun kalıtsal yapısı) herhangi bir özellikle ilgili genin, toplam genler içindeki yüzde oranına denir. Örneğin bezelye popülasyonlarında düzgün ve buruşuk olmak üzere bu karakter için iki gen bulunur. Popülasyondaki düzgün tohum genlerinin sayısının, toplam sayıya oranı düzgün tohumlu genlerin frekansını verir. (bkz. Gen havuzu)

Bir gen frekansının değerinin yüksek olması, o genin gen havuzunda fazla miktarda bulunduğu, dolayısıyla ortaya çıkan genetik çeşitlenmede (varyasyon) bu özelliğin daha baskın olacağı anlamına gelir. Evrimciler ise, bir türün içindeki çeşitliliğin fazla olmasını teorilerine delil olarak göstermeye çalışırlar. Oysa varyasyon evrime hiçbir delil oluşturmaz, çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasıdır ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz. (bkz. Varyasyon)

Popülasyonlar, gen frekansı bakımından homojen dağılım göstermezler. Onların içerisinde de özellikleri diğerlerine göre birbirine daha çok benzeyen küçük gruplar vardır. Bu gruplar birbirlerinden coğrafi izolasyonla belirli bir süre ayrılmış; fakat aralarındaki gen akışı tam olarak kesilmemiştir. (bkz. Coğrafi izolasyon görüşü)

Gen Havuzu

Evrimciler, bir türün içindeki varyasyonları teoriye delil olarak göstermeye çalışırlar. Oysa varyasyon evrime delil oluşturmaz; çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz.

Varyasyon, bir tür içinde sınırlı bir çeşitlilik sağlar. Bu değişiklikler sınırlıdır, çünkü değişiklik sadece zaten var olan genetik bilgiyi kendi içinde çeşitlendirir. Genetik bilgiye herhangi bir ekleme yapmak mümkün değildir. Sadece var olan bilgi kendi içinde değişir ve bu değişikliğin sınırları da belirlenmiştir. Genetik biliminde söz konusu sınıra "gen havuzu" denir. Bir canlı türünün gen havuzunda bulunan bütün özellikler, varyasyon sayesinde çeşitli biçimlerde ortaya çıkabilir. Örneğin varyasyon sonucunda, bir sürüngen türünün içinde ortalamaya göre biraz daha uzun ayaklı ya da biraz daha kısa ayaklı cinsler ortaya çıkabilir, çünkü kısa ayak bilgisi de, uzun ayak bilgisi de sürüngenlerin gen havuzunda vardır. Ama varyasyon sürüngenlere kanat takıp, tüy ekleyip, metabolizmalarını değiştirip onları kuşa dönüştüremez. Çünkü bu tür bir dönüşüm canlının genetik bilgisinde bir artış olmasını gerektirir, fakat varyasyonlarda böyle bir durum söz konusu değildir.

Geçmişten günümüze vahşi orman horozundan türetilmiş birçok cins tavuk bulunmaktadır. Ancak günümüzde yeni cinslerin oluşumu durmuştur, zira artık orman tavuğunun genetik bilgisindeki değişimin sınırına ulaşılmıştır ve yeni cins tavuk üretilememektedir. Buradaki durum türleşmedir ve hiçbir şekilde evrime delil teşkil etmez.

Bitki teknolojisinde de aynı durum söz konusudur. Şeker pancarı bu konuda iyi bir örnektir. 1800'lü yıllardan başlayarak şeker pancarı üreticileri iyi cins şeker pancarlarını birbirleriyle türeterek yeni cinsler oluşturmuşlardır. 75 yıllık bir çalışmanın sonucunda şeker pancarının içerdiği şeker oranının %6'dan %15'e yükseltilmesi mümkün olmuştur. Ancak bir süre sonra şeker pancarındaki iyileşme durmuş ve şeker oranı daha fazla yükseltilemez hale gelmiştir. Çünkü şeker pancarının genetik bilgisinin izin verdiği değişimin sınırına ulaşılmıştır ve bunun ötesinde, artık bu bilginin çapraz çiftleştirme yöntemiyle geliştirilmesi mümkün olmamaktadır. Bu örnek, genetik bilgideki değişimlerin bir sınırı olduğunun en önemli göstergelerindendir.

Genetik Bilgi

Genetik sistem yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mRNA, mRNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm hammadde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz. (bkz. DNA; ribozom; RNA Dünyası tezi)

Genetik Değişmezlik (Genetic Homoestasis)

20. yüzyıl bilimi, canlılar üzerinde yapılan birtakım deneyler sonucunda "genetik değişmezlik" (genetik homeostasis) denilen bir ilkeyi ortaya çıkardı. Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm eşleştirme (farklı varyasyon oluşturma) çabalarının sonuçsuz kaldığını, canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu ortaya koyuyordu. Yani farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricilerinin, inekleri Darwin'in iddia ettiği gibi, başka bir türe dönüştürmeleri kesinlikle mümkün değildi.

Darwin Retried (Darwin Yeniden Sorgulandı) adlı kitabıyla Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyan Norman Macbeth bu konuda şöyle yazar:

Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz.195

Genom Projesi (Genome Project)

Evrimci çevreler Genom Projesi'nin evrim teorisini kanıtladığı iddiasıyla ortaya çıkmaktadırlar; fakat bunun hiçbir bilimsel gerçekliği yoktur. Evrimciler somut bir delil bulamamaktan dolayı, "Genom Projesi

evrim teorisini kesin olarak ispatladı" sloganı ile içi boş bir evrim propagandası yaparlar. Ne var ki, genom projesinde elde edilen bulgularla evrim teorisinin iddiaları arasında hiçbir bağlantı yoktur.

Genlerle oynanarak canlılarda fiziksel değişikliklere neden olmanın evrim teorisinin bir kanıtı olduğunu düşünmek kuşkusuz çok büyük bir yanılgıdır. İnsan Genomu Projesi dahilinde, canlıların bozuk genlerinin düzeltilerek, bazı kalıtsal hastalıkların iyileştirilebileceği veya genlerle oynanarak bir türün daha mükemmelleştirilebileceği doğrudur. Ne var ki, bu müdahalelerin hepsi bilinç, akıl, bilgi, yetenek ve teknoloji sahibi insanlar tarafından bir kontrol dahilinde uygulandığı takdirde iyileşmeye ve gelişmeye yönelik sonuçlar verecektir.

Evrim teorisine karşı getirilen en önemli eleştiri zaten bu noktadadır. Evrim teorisinin iddiası, genlerin, proteinlerin, hayatın tüm yapıtaşlarının ve dolayısıyla canlılığın, hiçbir bilinç olmadan, tamamen tesadüflerin sonucunda kendi kendine oluştuğudur. Bu, kesinlikle kabul edilebilir bir açıklama değildir. Ne bilim, ne de mantık böyle bir tesadüf iddiasını kabul etmemektedir. Çünkü, genom projesinin gündeme gelmesiyle bir kez daha anlaşılmıştır ki, canlılık son derece kompleks, iç içe geçmiş ve hepsi birbirine bağlı, biri olmadan diğerinin olamayacağı yapılardan oluşmaktadır. Bu yapıların her biri kusursuz bir plan ve tasarıma sahiptir. Dolayısıyla böylesine mükemmel ve kompleks yapıların tesadüfler sonucunda, kendiliğinden oluşmaları ve yine tesadüfler sonucunda kendi kendilerini geliştirerek çok daha karmaşık yapıları meydana getirmeleri imkansızdır. Bunun için bilinç, akıl ve bilgi gerekir. Bu sonucun bize gösterdiği tek gerçek vardır: Canlılığı sonsuz aklı ve bilgi sahibi olan Allah yaratmıştır.

Bu konudaki diğer bir yanılgı ise, bilim adamlarının genlere müdahale ederek değişikliklere neden olabilmelerinin sonucunda insanın "yaratan" olduğunu sanmalarıdır. Bu, evrimcilerin Allah'ı inkarlarının bir sonucu olarak her fırsatta ortaya attıkları son derece temelsiz ve ateizm propagandasına yönelik bir iddiadır. Çünkü, mevcut olan genler üzerinde oynamalar yapmak ve o canlıda değişimlere neden olmak o canlıyı yaratmak değildir. Veya klonlama örneğinde olduğu gibi, bir canlının kök hücrelerini alarak, o kök hücreyi bir canlının rahmine yerleştirip o canlının aynısından üretmek de yaratmak değildir. Yaratmak, yoktan var etmektir. Ve evrimciler gayet iyi bilmektedirler ki, tek bir canlı hücresini dahi yoktan var etmekten acizdirler. Bu konuda yaptıkları çalışmaların tamamı başarısızlıkla sonuçlanmıştır. (bkz. Miller Deneyi; Fox Deneyi)

Sonuç olarak Genom Projesi ile elde edilen bulgular, evrim teorisini kanıtlamamıştır, aksine yaratılış gerçeğini bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Gish, Duane T.

Dünyaca ünlü evrim uzmanı Prof. Gish, Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı uluslararası

konferansta (5 Temmuz 1998) "İnsanın Kökeni" adlı konuşmasında insanın maymundan evrimleştiği tezinin hiçbir dayanağı olmadığını anlattı:

Fosil kayıtları evrim teorisini çürütmekte, insanın maymundan evrimleştiği iddiasını geçersiz kılmaktadır... Bilim bizlere tüm canlı türlerinin Allah tarafından ayrı ayrı yaratıldıklarını göstermektedir.196

ICR'ın kurucularından biri olan Dr. Duane T. Gish, özellikle fosil bilimi konusunda yazdığı kitaplar ve verdiği 500'ün üzerinde konferansla, dünyada evrim teorisine karşı eleştiri getiren en ünlü isimlerden biridir. Kısa adı ICR olan Institute for Creation Research (Yaratılış Araştırmaları Enstitüsü) 1970'lerin başında ABD'nin San Diego kentinde kurulmuş ve o dönemden bu yana dünyada evrim teorisine yönelik eleştiri getiren en önemli kurumlardan biri olmuştur. ICR bünyesinde 20'nin üzerine bilim adamı ve çok sayıda araştırmacı yer almaktadır. Enstitü'nün; yüksek lisans eğitimi veren bir fakültesi, yılda binlerce ziyaretçi çeken "Yaratılış Müzesi", dünyanın farklı ülkelerinde bilimsel araştırmalar yürüten bir ekibi, laboratuvarları, kitap, dergi ve radyo yayınları bulunmaktadır.

Gould, Stephen Jay

Harvard Üniversitesi paleontoloğu Stephen J. Gould, evrim mekanizması olarak öne sürülen doğal seleksiyonun açmazını şöyle dile getirmektedir:

Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: "Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür. "Kimse doğal seleksiyonun uygun olmayanın elenmesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinist teori, "uygun olanı yaratması"nı da istemektedir.197

Evrimci paleontolog Stephen J. Gould aynı zamanda sözde sıçramalı evrim modelinin de önde gelen teorisyenlerindendir. (bkz. Sıçramalı evrim) Evrim teorisinin dünyadaki en önde gelen eleştirmenlerinden biri olan Phillip Johnson ise, Gould'u "Darwinizm'in Gorbaçov'u" olarak tanımlar. Gorbaçov, Sovyetler Birliği'nin komünist devlet sisteminde aksaklıklar olduğunu düşünerek sistemi "revize" etmeye çalışmıştır. Oysa aksaklık sandığı sorunlar gerçekte sistemin kendi tabiatından kaynaklandığı için, komünizm yıkılıp gitmiştir.

H

Haeckel, Ernst

Ünlü evrimci biyolog Ernst Haeckel, Darwin'in yakın bir dostu ve destekçisiydi. Evrim teorisini desteklemek için, farklı canlıların embriyolarının birbirine benzediğini öne süren "rekapitülasyon" adlı iddiayı ortaya atmıştır. Haeckel'in bu iddiayı ortaya atarken çizim sahtekarlıkları yaptığı ise daha sonra anlaşılmıştır. (bkz. Embriyolojik evrim)

Haeckel, bir yandan bu tip bilim sahtekarlıkları yaparken öte yandan da öjeni propagandası yürütüyordu. Öjeniyi Almanya'da ilk benimseyen ve yayan kişi, Ernst Haeckel olmuştur. (bkz. Öjeni) Yeni doğan sakat bebeklerin zaman geçirilmeden öldürülmesini, böylece toplumun evriminin hızlandırılmasını önermişti. Daha da ileri gitmiş ve cüzamlıların, kanserlilerin ve akıl hastalarının da acısız bir biçimde öldürülmeleri gerektiğini, yoksa bu kişilerin topluma yük olacaklarını ve evrimi yavaşlatacaklarını savunmuştu.

George Stein, Haeckel'in evrim teorisine olan körü körüne bağlılığını şöyle özetlemiştir:

Haeckel Darwin'in doğru olduğunu iddia ediyordu... İnsan türü sorgulanmayacak bir şekilde hayvanlar aleminden evrimleşmişti. İnsanların sosyal ve politik varlığı Darwin'in gösterdiği gibi evrim kanunları, doğal seleksiyon ve biyoloji ile idare ediliyordu. Bunun tersini savunmak batıl inançtı.198

Hallucıgenıa

Canlıların bugünkü mükemmel halleriyle yeryüzü katmanlarında belirdiği Kambriyen devrinde bir anda ortaya çıkan canlılardan biri de Hallucigenia'dır. (bkz. Kambriyen devri) Bu Kambriyen canlısının fosilinde, saldırılara karşı korunma sağlayan dikenler ya da sert kabuklar yer alır. Bu konuda evrimcilerin açıklayamadıkları nokta, ortada hiçbir "avcı" canlının bulunmadığı bu devirde bu hayvanların nasıl bu kadar iyi bir korunmaya sahip olduklarıdır. Ortada avcı hayvanların bulunmayışı, konuyu "doğal seleksiyon"la açıklamayı imkansız kılmaktadır.

Hayat Hayattan Gelir Tezi

bkz. Biyogenez (Biogenesis)

Hayat Ağacı (Tree Of Life)

Darwinizm'e göre canlılık tek bir kökten gelen ancak sonra dallara ayrılan bir ağaç gibi olmalıdır. Nitekim bu varsayım Darwinist kaynaklarda ısrarla vurgulanır ve "hayat ağacı" (tree of life) kavramı sık sık kullanılır. Bu hayali hayat ağacına göre canlılar arasındaki en temel sınıflandırma birimi olan filumların da kademe kademe ortaya çıkmış olması gerekir.

Darwinizm'e göre önce tek bir filum oluşmalı, sonra diğer filumlar küçük küçük değişimlerle ve uzun zaman dilimleri içinde yavaş yavaş belirmelidir. (bkz. Filum) Bu varsayıma göre, hayvan filumlarının sayısında kademeli bir artış yaşanmış olmalıdır. Bu konuda yapılan çizimler de Darwinist varsayımlara göre hayvan filumlarında beklenen kademeli sayı artışını göstermektedir. Darwinizm'e göre canlılık bu şekilde gelişmiş olmalıdır. Fakat fosiller bu hayali "hayat ağacı"nı reddetmektedir. Fosil kayıtlarına göre ortaya çıkan gerçek şudur: Hayvanlar ilk ortaya çıktıkları

dönemden itibaren çok farklı ve çok komplekstirler. Bugün bilinen tüm hayvan filumları, yeryüzünde aynı anda, Kambriyen devri olarak bilinen jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır.

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan Berkeley Üniversitesi profesörü Phillip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin Darwinizm'le olan açık çelişkisini şöyle açıklamaktadır:

Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte başaşağı durduğunu göstermektedir: Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.199

Kambriyen öncesi (Prekambriyen) dönemde sadece tek hücreli canlıların oluşturduğu üç farklı filum vardır. Kambriyen'de ise 60'ı aşkın farklı hayvan filumu bir anda ortaya çıkmıştır. İlerleyen dönemde ise bu filumların bir kısmının soyları tükenmiş, günümüze kadar sadece bazı filumlar ulaşmıştır. Ünlü evrimci paleontolog Roger Lewin, Darwinizm'in hayatın tarihi hakkındaki tüm varsayımlarını çökerten bu olağanüstü durumdan şöyle söz eder:

Hayvanların tüm tarihindeki "en önemli evrimsel olay" olarak tanımlanan Kambriyen patlaması, daha sonra da varlıklarını koruyacak olan bütün temel vücut formlarını (filumları) ortaya koymuştur. Bunların bir kısmının daha sonra soyları tükenmiştir. Bazı tahminler, şu anda var olan 30 farklı hayvan filumu ile karşılaştırıldığında, Kambriyen patlamasının yaklaşık 100 kadar farklı filumu ortaya çıkardığı yönündedir.200

Heterotrof Görüşü

İlk canlı oluşumu ile ilgili üzerinde en çok çalışılan görüşlerden biri de heterotrof görüşüdür. Bu görüşe göre bir canlı; yapılarını oluşturmak, enerji gereksinimlerini karşılamak için gerekli organik molekülleri dış çevreden hazır olarak alan tüketici bir canlıdır. Bu görüşe göre ilk canlı, organik bileşiklerin kendiliğinden oluştuğu kompleks bir çevrede bu organik bileşiklerle beslenmiştir. Çevreden aldığı basit organik molekülleri sentezlemesini sağlayacak gen sistemine gereksinim yoktur. Yani ilk canlının kompleks bir çevrede basit yapılı olarak beslenip yaşamsal olaylarını sürdürebildiği farz edilir.

Bu görüşe göre canlılık oluşurken önce kimyasal evrim olmuştur. Heterotrof canlı da cansız maddelerin uzun süren kimyasal evrimi sonucu ortaya çıkmıştır. Yine bu görüşe göre ilk atmosferde serbest oksijen gazı yoktur. İlk atmosfer gazları olarak varsayılan amonyak (NH_3), metan (CH_4), hidrojen (H_2) ve su buharı (H_2O) mor ötesi ışınların yüksek enerjisi ile daha karmaşık yapılı bileşikleri oluşturacak kimyasal reaksiyona girmişlerdir. Bu

reaksiyonlar sonucunda tesadüf eseri oluşan maddelerin önce küçük su birikintilerinde çoğalıp zamanla denizlere ve okyanuslara taşındıkları ve basit organik bileşikleri meydana getirdikleri varsayılır. Bu iddiaları ispatlamak üzere yapılan tüm çalışmalar ise başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Değil tesadüf eseri, kontrollü deney ortamlarında bile bu mümkün olamamıştır. (bkz. Miller Deneyi, Fox Deneyi)

Hipotez

Birtakım gerçekler veya olaylar karşısında öne sürülen açıklamaya ya da bir probleme geçici olarak sunulmuş çözüme "hipotez" denir. İyi bir hipotezin ispatlanabilmesi için deney ve gözlemlere açık, eldeki verilere uygun özellik taşıması gereklidir. Aynı zamanda bulunan yeni gerçeklere ve tahminlere de açık olmalı, gerektiğinde üzerinde kısmi değişiklikler yapılabilmelidir.201

Bilim adamı önce yaptığı gözlemler doğrultusunda bir genelleme yapar ya da gözlemlerin niteliği hakkında geçici bir fikir veren olaylar zinciri arasındaki neden-sonuç ilişkisini belirten bir hipotez kurar. Araştırmaya doğru ilk adım hipotezle atılır. Hipotez kurulurken yapılan ön tahminler daha sonra kontrollü deneylerle sınanabilmelidir. Doğrudan doğruya denenemeyen karmaşık hipotezler ise bunlardan mantığa uygun bazı sonuçların çıkarılıp çıkarılamayacağını göstermek üzere sınanır. Bir hipotez bu yüzden deneysel sınama esasına dayanmalı yani herhangi bir yolla doğrulanabilen bir tahmin yapmalıdır, yoksa sadece bir spekülasyon olarak kalır.202

Çok sayıda gözlem ve deneyle desteklenebilen bir hipotez ise teori olur. (bkz. Teori) Bir teori, birkaç farklı alandaki hipotez ve gözlemi kapsar. Örneğin, "evrim teorisi" paleontolojiden, anatomiden, fizyolojiden, biyokimyadan, genetikten ve diğer ilgili bilimlerden gelen hipotezleri ve gözlemleri içine alır. Bir bilim adamı, hipotezine uymayan bir gözlem yaptığı zaman, ya hipotezin ya da gözlemin yanlış olduğu sonucuna varır. Eğer gözlem doğruysa hipotezini reddeder ya da yeniler. Bilimde en uygun olan ise her yeni gözlemin hipotezle uyum sağlamasıdır.

Ancak evrim teorisi söz konusu olduğunda, bilimin hiçbir dalındaki hipotezin teoriyi doğrulamadığı görülür. Fakat teorinin herşeye rağmen ayakta tutulması için tüm bunlar göz ardı edilmektedir. (bkz. Evrim teorisi)

Hoatzin Kuşu

Evrimcilerin, Archæopteryx'i ara geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları noktalar, hayvanın dinozorlara benzeyen iskelet yapısı, kanatları üzerindeki pençeleri ve ağzındaki dişleridir. (bkz. Archæopteryx) Bunlar nedeniyle Archæeopteryx'in sürüngen özelliklerini hala yoğun olarak taşıyan, bazı kuş özelliklerini de yeni kazanmış olan bir geçiş formu olduğu iddiasındadırlar.

Oysa sözü edilen "sürüngen özellikleri", gerçekte Archæopteryx'i bir sürüngen yapmaz. Özellikle Archæopteryx'in kanatlarındaki pençeler öne sürülerek yapılan iddialar geçersizdir. Çünkü bugün de dünyada pençe-kanatlara sahip birçok kuş yaşamaktadır. Örneğin Avustralya'da yaşayan Hoatzin kuşunun da aynı Archæopteryx'te olduğu gibi kanatlı pençeleri vardır203 ve yine Archæopteryx'te olduğu gibi küçük bir omurgayla uçmaktadır. Oysa sırf bu nedenle, evrimciler tarafından Archæopteryx'in uçamadığı veya iyi uçamadığı iddia edilir. Bu durum, Archæopteryx'teki pençe, diş ve iskelet yapısı gibi özelliklerin, onu bir sürüngen değil, özgün bir kuş türü yaptığını göstermektedir.

Oysa evrimci bakış açısıyla her türlü taraflı yorum yapılabilir. Eğer Hoatzin kuşu, bugün uygun tabakalarda fosil olarak bulunmuş olsaydı, büyük olasılıkla aynı Archæopteryx gibi bir ara geçiş formu olarak ileri sürülecekti. Ancak bu canlının hala yaşaması ve bir kuş olduğunun da apaçık belli oluşu, evrimcilere bu imkanı vermemektedir.

Homo Antecessor

Hayali evrim soyağacını temelinden yıkan en önemli ve şaşırtıcı gerçek, Homo sapiens'in, yani günümüz insanının tarihinin hiç umulmadık kadar geriye gitmesidir. Paleontolojik bulgular, bundan neredeyse bir milyon yıl öncesinde, bize tıpatıp benzeyen Homo sapiens insanlarının yaşadıklarını göstermektedir.

Bu konudaki bulgular204, evrim soyağacını tepetaklak ettiği için diğer bazı evrimci paleoantropologlar tarafından reddedildi. 1995 yılında İspanya'da Atapuerca'da bulunan bir fosil, Homo sapiens'in tarihinin sanıldığından çok daha eski olduğunu çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkardı. (bkz. Atapuerca) Söz konusu fosil, Homo sapiens'in tarihinin 800 bin yıl kadar geriye götürülmesi gerektiğine işaret ediyordu. Ama fosili bulan evrimciler, ilk şoku atlattıktan sonra, bu fosilin başka bir türe ait olduğuna karar verdiler. Çünkü evrim soyağacına göre 800 bin yıl önce Homo sapiens'in yaşamamış olması gerekiyordu. Bu yüzden Homo antecessor adlı hayali bir tür oluşturdular ve Atapuerca kafatasını bu sıralamaya dahil ettiler.

Homo Erectus

Evrimcilerin "dik yürüyen insan" anlamına gelen Homo erectus sınıflandırması, insanın hayali soyağacında en ilkel tür sayılır. Evrimciler bu insanları, "erect" (dik) sıfatı ile önceki sınıflamalarından ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm Homo erectus fosilleri, Australopithecus ya da Homo habilis örneğinde görülmediği kadar diktir. Günümüz insanının iskeleti ile Homo erectus iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.

Evrimcilerin Homo erectus'u "ilkel" saymaktaki en önemli dayanakları, kafatası hacminin (900-1100 cc.) günümüz insanının kafatası hacmi ortalamasından küçük olması ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa bugün de

dünyada Homo erectus'la aynı kafatası hacmine sahip pek çok insan yaşamaktadır (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda kaş çıkıntıları vardır (örneğin Avustralya yerlileri Aborijinlerde). Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.205

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan Pekin Adamı ve Java Adamı fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. (bkz. Pekin Adamı, Java Adamı) Bu nedenle Afrika'da bulunan Homo erectus fosilleri giderek daha fazla önem kazandı. (Bu arada, Homo erectus olarak tanımlanan fosillerin bir kısmının bazı evrimciler tarafından Homo ergaster adlı ikinci bir sınıflamaya dahil edildiğini de belirtmek gerekir. Bu konuda aralarında anlaşmazlık vardır.)

Afrika'da bulunan Homo erectus örneklerinin en ünlüsü, "Narikotome homo erectus" ya da "Turkana Çocuğu" fosilidir. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanınınkinden farksızdır.206 Dolayısıyla Homo erectus da yine günümüzde yaşamakta olan bir insan ırkıdır. (bkz. Turkana Çocuğu)

Connecticut Üniversitesi'nden Prof. William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerinde uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile Homo erectus'un şaşırtıcı derecede birbirlerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte Homo sapiens türüne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

Hepsi Homo sapiens türüne ait olan Eskimolar ve Avustralya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, Homo erectus'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (Homo sapiens'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmektedir.207

Bir insan ırkı olan Homo erectus ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar (Australopithecus, Homo habilis, Homo rudolfensis) arasında büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır. Yaratılmış olmalarının bundan daha açık bir göstergesi olamaz.

Ancak bu gerçeği kabul etmek, evrimcilerin dogmatik felsefelerine ve ideolojilerine aykırıdır. Bu nedenle, özgün bir insan ırkı olan Homo erectus'u yarı-maymun bir canlı gibi göstermeye çalışırlar. Bundan dolayı da yaptıkları Homo erectus rekonstrüksiyonlarında ısrarla maymunsu hatlar çizerler. (Detaylı bilgi için bkz. Evrim Aldatmacası, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık)

Homo Ergaster

Homo erectus (dik yürüyen insan) olarak tanımlanan fosillerin bir kısmı, bazı evrimciler tarafından "Homo ergaster" olarak sınıflandırılır. Bu

ikinci sınıflama evrimciler arasında anlaşmazlık konusudur. (bkz. Homo erectus)

Homo Habilis

Australopithecuslar'ın iskelet ve kafatası yapılarının şempanzelerinkinden neredeyse farksız oluşu ve canlıların dik yürüdükleri iddiasının da sağlam kanıtlarla çürütülmesi, evrimci paleoantropologları oldukça zor durumda bırakmıştır. Çünkü hayali evrim şemasında Australopithecuslar'dan sonra Homo erectus gelir. Homo erectus, isminin başındaki "homo" yani "insan" teriminden de anlaşıldığı gibi bir insan grubudur ve iskeleti de tamamen diktir. Kafatası hacmi Australopithecuslar'ınkinin iki katı kadardır. Hayali soyağacına göre şempanze benzeri bir maymun türü olan Australopithecuslar'dan sonra, günümüz insanından farksız bir iskelete sahip Homo erectus'un gelmesini, evrim teorisiyle bile açıklamak mümkün değildir. Dolayısıyla "bağlantı"lar, yani "ara form"lar gerekir. İşte Homo habilis kavramı bu zorunluluktan doğmuştur.

Homo habilis sınıflandırması 1960'lı yıllarda ailece "fosil avcısı" olan Leakey'ler tarafından ortaya atıldı. Leakey'lere göre, Homo habilis olarak sınıflandırılan bu yeni tür canlı, dik yürüme yeteneğine, göreceli olarak büyük bir beyin hacmine, taştan ve tahtadan alet kullanma yeteneğine sahipti. Bu sebeple insanın atası olabilirdi.

80'li yılların ortalarından sonra bulunan aynı türe ait yeni fosiller, bu görüşü tamamen değiştirdi. Bernard Wood ve Loring Brace gibi araştırmacılar, bunların "alet kullanabilen insan" anlamına gelen Homo habilis yerine, "alet kullanabilen Güney Afrika maymunu" anlamına gelen Australopithecus habilis olarak sınıflandırılması gerektiğini söylediler. Çünkü Homo habilis, Australopithecus ismi verilen maymunlarla birçok ortak özelliğe sahipti. Aynı Australopithecus gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahipti. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumluydu. Çene yapıları tamamen günümüz maymunlarınınkine benziyordu. 550 cc.'lik beyin hacimleri de bunların birer maymun olduklarının en iyi göstergesiydi. Kısacası bazı evrimciler tarafından ayrı bir tür olarak gösterilen Homo habilis, gerçekte tüm diğer Australopithecuslar gibi bir maymun türüydü.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine Homo habilis'in aslında "homo" yani insan değil, maymun olduğunu gösterdi. Smith, Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus ve Homo neandertalensis türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle diyordu:

Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler, Australopithecus ve Homo habilis türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı

kategoride olduklarını, ancak Homo erectus ve Neandertal türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir.208

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld adlı üç anatomi uzmanı çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Dik yürüyen insanların kanalları ile eğik yürüyen maymunların kanalları birbirlerinden somut bazı farklılıklarla ayrılıyorlardı. Spoor, Wood ve Zonneveld'in inceledikleri tüm Australopithecus ve Homo habilis örneklerinin iç kulak kanalları günümüz maymunlarınınkiyle aynıydı. Homo erectus'un iç kulak kanalları ise, aynı günümüz insanlarındaki gibiydi.209

Bu bulgu çok önemli iki sonucu göstermiştir:

(1) Homo habilis adıyla anılan fosiller, gerçekte "homo" yani insan sınıflamalarına değil, Australopithecus (maymun) sınıflamalarına dahildir.

(2) Hem Homo habilis hem de Australopithecus türleri, eğik yürüyen yani maymun iskeletine sahip canlılardır. İnsanlarla ilgileri yoktur.

Homo heilderbergensıs

Evrimci literatürde Homo heilderbergensis olarak tanımlanan sınıflandırma, aslında Homo sapiens archaic'le aynıdır. Aynı insan ırkını tanımlamak için bu iki ayrı kavramın da kullanılmasının nedeni, evrimciler arasındaki görüş farklılıklarıdır. Homo heilderbergensis sınıflamasına dahil edilen tüm fosiller, anatomik olarak günümüz Avrupalılarına çok benzeyen insanların, günümüzden 500 bin hatta 740 bin yıl önce İngiltere'de ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

Homo Rudolfensis

Homo rudolfensis terimi, 1972 yılında bulunan birkaç fosil parçasına verilen isimdir. Söz konusu fosil parçaları Kenya'daki Rudolf Nehri civarında bulunduğu için, bu fosilin temsil ettiği varsayılan türe de Homo rudolfensis adı verilmiştir. Çoğu paleoantropolog ise bu fosillerin aslında ayrı bir türe ait olmadığını, Homo rudolfensis denen canlının aslında bir Homo habilis, yani bir maymun türü olduğunu kabul etmektedir.

Fosilleri bulan Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. Australopithecus'unki gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, Australopithecus ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken belki de kasıtlı yapılan hataların sonucuydu. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan Prof. Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise aynı Australopithecus'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.210

Bu konuda evrimci paleoantropolog J. E. Cronin de şöyle der:

Kaba olarak biçimlendirilmiş yüz, düşük kafatası genişliği ve büyük azı dişler gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in Australopithecus ile paylaştığı ilkel özelliklerdir... KNM-ER 1470, diğer erken homo örnekleri gibi, öteki ince yapılı Australopithecuslar'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, diğer sonraki geç homo örneklerinde (yani Homo erectus'ta) bulunmaz.211

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise çene ve diş yapısı üzerinde yaptığı analizlerde KNM-ER 1470 kafatası hakkında yine aynı sonuca varmıştır:

Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin genişliği, ER 1470'in tam anlamıyla bir Australopithecus yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir.212

KNM-ER 1470 üzerinde en az Leakey kadar incelemede bulunmuş olan John Hopkins Üniversitesi paleoantropoloğu Prof. Alan Walker da, bu canlının Homo habilis ya da Homo rudolfensis gibi bir "homo" yani insan türüne dahil edilmemesi, aksine Australopithecus sınıfına sokulması gerektiğini savunmaktadır.213

Australopithecuslar ile Homo erectus arasında bir geçiş formu gibi gösterilmeye çalışılan Homo habilis ya da Homo rudolfensis gibi sınıflamalar tamamen hayalidir. Bu canlılar bugün çoğu araştırmacının kabul ettiği gibi, Australopithecus serisinin birer üyesidirler. Bütün anatomik özellikleri, bu canlıların birer maymun türü olduklarını göstermektedir.

Homo Sapiens

Hayali evrim soyağacının günümüz insanını oluşturan Homo sapienslerin geçmişi, evrimcilerin hiç beklemediği kadar geriye gitmektedirler. Paleontolojik bulgular, bundan neredeyse bir milyon yıl öncesinde, bize tıpatıp benzeyen Homo sapiens insanlarının yaşadığını göstermektedir. Bu konudaki bulgulardan biri, Atapuerca adı verilen bölgede bulunan bir fosildir. Bu fosilin günümüz insanıyla aynı özellikler taşıyor olması, evrimcilerin insanın evrimi hakkındaki inançlarını sarsmıştır. Çünkü evrim soyağacına göre, 800 bin yıl önce Homo sapiens'in yaşamamış olması gerekmektedir.

Hatta pek çok bulgu, Homo sapiens'in tarihinin 800 bin yıldan bile eski olduğunu gösteriyordu. Bunlardan birisi, Louis Leakey'nin 1970'lerin başında Olduvai Gorge'daki bulgularıydı. Leakey buradaki Bed II

katmanında Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus türlerinin aynı anda ve birarada yaşadıklarını tespit etmişti. Ancak bundan da ilginç olan, Leakey'in aynı katmanda (Bed II) bulduğu bir yapıydı. Leakey burada, taştan yapılmış bir kulübenin kalıntılarını bulmuştu. Olayın en ilginç yönü ise, Afrika'nın bazı bölgelerinde hala kullanılan bu yapıların sadece Homo sapiensler tarafından yapılmış olabileceğiydi! Yani, Leakey'nin bulgularına göre, Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus ve günümüz insanı, bundan yaklaşık 1.7 milyon yıl önce birarada yaşamış olmalıydılar.214 Bu gerçek, elbette, günümüz insanlarının Australopithecus olarak tanımlanan maymunlardan evrimleştiğini öne süren evrim teorisini geçersiz kılmaktadır.

Ayrıca günümüz insanlarının izlerini 1.7 milyon yıldan bile daha geriye götüren bulgular mevcuttur. Bu bulguların en önemlisi, Laetoli Bölgesinde bulunan ayak izleridir. (bkz. Laetoli ayak izleri) Günümüz insanından farksız olan bu izlerin 3.6 milyon yıl öncesine ait olduğu hesaplanmıştır.

Mary Leakey'in bulduğu bu ayak izleri, daha sonra Don Johanson ve Tim White gibi ünlü paleoantropologlar tarafından da incelendi. Varılan sonuçlar aynıydı. White şöyle yazıyordu:

Hiç kuşkunuz olmasın... Bunlar günümüz insanının ayak izlerinden tamamen farksız. Eğer bu izler bugün bir California plajında olsalardı ve bir çocuğa bunların ne olduğu sorulsaydı, hiç tereddüt etmeden burada bir insanın yürüdüğünü söylerdi. Bunları, kumsalda yer alan diğer yüzlerce insan ayak izinden ayırt edemezdi. Dahası, siz de ayırt edemezdiniz.215

Ayak izlerinin morfolojik yapısı üzerinde yapılan incelemeler, bunun bir insan hem de günümüz insanı (Homo sapiens) izi olarak kabul edilmesi gerektiğini tekrar tekrar gösteriyordu. İzleri inceleyen Russell Tuttle şöyle yazıyordu:

Bu izler, çıplak ayaklı bir Homo sapiens tarafından bırakılmış olmalıdır... Yapılan tüm morfolojik incelemeler, bu izleri bırakan canlının ayağının, günümüz insanlarınınkilerden farklı olmadığını göstermektedir.216

Tarafsız incelemeler, ayak izlerinin gerçek sahiplerini de tanımladı: Ortada, 10 yaşındaki bir insanın 20 tane ve daha küçük yaşta birinin de 27 tane fosilleşmiş ayak izi vardı. Ve bunlar, kesinlikle, bizim gibi normal insanlardı.

Evrimcilerin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bu teoriyi körü körüne savunmaları, ele geçirilen her aleyhte bulguyu çarpıtmaları ya da görmezden gelmeleri, teorinin bilim dışılığını açıkça ortaya koymaktadır.

Homo sapiens archaic

Homo sapiens archaic, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek bir şey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu ırkın

temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avustralyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu ırk gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ve bugün de şahit olduğumuz gibi Aborijinler de normal bir insan ırkıdır. (bkz. Aborijin yerlileri)

Homoloji (Köken Birliği)

Farklı canlı türleri arasındaki yapısal benzerlikler biyolojide "homoloji" olarak adlandırılır. Evrimciler bu benzerlikleri evrime delil gibi göstermeye çalışırlar. Farklı canlılardaki benzer görünümlü (homolog) organları öne sürerek, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerini savunurlar. (bkz. Homolog organ) Fakat evrimcilerin homoloji ile ilgili iddialarının ciddi sayılabilmesi için benzer (homolog) organların, benzer (homolog) DNA şifreleri tarafından kodlanmış olması gerekir. Oysa bu benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedir. Bunun yanı sıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler.

Avustralyalı biyokimya profesörü Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) isimli kitabında homolojinin evrimci yorumunun genetik açmazını şöyle belirtmektedir:

Homolojinin evrimci temeli, belki de en ciddi olarak, görünürde benzer olan yapıların, farklı türlerde bütünüyle farklı genler tarafından belirlendiği anlaşıldığında çökmüştür.217

Ayrıca, yine söz konusu iddianın ciddi sayılabilmesi için bu benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurtadaki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da birbirlerine paralel olması gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır.

Genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in "canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili" şeklinde tarif ettiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde bu tarife delil oluşturmadığını göstermiştir. Bu şekilde bilim, Darwinist tezlerden birinin daha gerçek dışı olduğunu ortaya koymuş bulunmaktadır.

Evrimcilerin sadece organlar düzeyinde değil, moleküler düzeyde öne sürdükleri homoloji iddiası da geçersizdir. (bkz. Moleküler homoloji tezi) Birbirine çok benzer ve yakın gibi görünen canlılar arasında dev moleküler farklılıklar vardır. Prof. Michael Denton bu konu ile ilgili şu yorumu yapar:

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.218

Homolog Organ

Yeryüzündeki farklı canlı türlerini inceleyen her insan, bu türler arasında bazı benzer organlar ve özellikler bulunduğunu gözlemleyebilir. 18. yüzyıldan itibaren biyologların dikkatini çeken bu olguyu evrim teorisiyle ilişkilendiren ilk kişi ise, Darwin olmuştur. Darwin, benzer (yani "homolog") organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir atanın mirası olması gerektiğini öne sürmüştür. Ona göre, örneğin güvercinlerin de kanatları vardır, kartalların da kanatları vardır; demek ki güvercinler, kartallar ve bunlar gibi kanatlı tüm kuşlar ortak bir atadan evrimleşmişlerdir.

Homoloji, hiçbir delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış yüzeysel bir varsayımdır. Bu varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanamamıştır. Öncelikle, homolog yapılara sahip canlıların evrimciler tarafından öne sürülen hayali ortak atalarının fosillerine yeryüzünün hiçbir tabakasında rastlanmamıştır. Ayrıca;

1- Evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile ortak homolog organların var olması,

2- Homolog organlara sahip canlılarda, bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olmaları ve,

3- Bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir dayanak oluşturmadığını gösterir.

Evrimcilerin, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirine çok benzeyen (homolog) organlara sahip olmaları konusunda verilebilecek örnekler arasında kanatlar da yer alır. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde de kanat vardır, ayrıca geçmişte yaşamış uçan kanatlı dinozor türleri de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında evrimciler bile herhangi bir evrimsel bağ, bir akrabalık kuramamaktadırlar.

Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olduğunu evrimciler bile iddia edememektedirler. Bu örnekler ve bunlara benzer birçok örnek açıkça göstermektedir ki, evrimcilerin öne sürdükleri "homolog organlar, canlıların ortak bir evrimsel atadan geldiğini ispatlar" şeklindeki iddianın hiçbir bilimsel dayanağı yoktur. Hatta bu organlar onlar açısından büyük bir çıkmazdır.

Ahtapot gözleri

Evrimciler, benzer yapılara ve organlara sahip tüm canlılar arasında evrimsel bir ilişki olduğunu iddia ederler. "Homoloji" olarak bilinen bu tezlerinin geçersizliğini ortaya koyan örneklerden biri de ahtapot gözleridir. (bkz. Homoloji) Ahtapotlar, evrimcilerin ortaya attığı hayat ağacına göre insana en uzak canlılardan biridir. Ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılar olmalarına karşın, ahtapot gözü ile insan gözü tamamen aynı yapıya sahiptir. Bu durum, benzer yapıların evrime delil olmadığının çok açık bir göstergesidir.

Bu durum karşısında evrimciler, bu organların "homolog" (yani ortak bir atadan gelen) organlar değil, "analog" (aralarında evrimsel ilişki olmadığı halde birbirine çok benzeyen) organlar olduğunu söylerler. (bkz. Homolog organ; Analog organ) Örneğin insan gözü ile ahtapot gözü onlara göre analog bir organdır. Ancak bir organı homolog kategorisine mi, yoksa analog kategorisine mi dahil edecekleri sorusu, tamamen evrim teorisinin ön kabullerine göre cevaplanır. Bu ise, benzerliklere dayalı evrimci iddianın bilimsel bir yönü olmadığını göstermektedir.

Evrimcilerin tek yaptığı, önceden doğru saydıkları bir evrim dogmasına göre, karşılarına çıkan bulguları yorumlamaya çalışmaktan ibarettir. Oysa ortaya koydukları yorum da son derece tutarsızdır. Çünkü "analog" saymak zorunda kaldıkları organlar kimi zaman, olağanüstü derecede kompleks yapılarına rağmen, birbirlerine o denli benzerdir ki, bu benzerliğin rastlantısal mutasyonlar sayesinde sağlandığını öne sürmek son derece mantıksızdır. Eğer ahtapotun gözü, evrimcilerin iddia ettiği gibi tesadüfen ortaya çıkmışsa, omurgalı gözünün de tıpatıp aynı tesadüfleri tekrarlayarak ortaya çıkması gereklidir. Bu sorunu düşünmekten "başı ağrıyan" ünlü evrimci Frank Salisbury şöyle yazmaktadır:

Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve artropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (neo-Darwinist) teoriye göre, farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.219

Yani evrim teorisine göre, birbirlerinden tamamen bağımsız mutasyonların, bu canlıları ikişer kez "tesadüfen" üretmiş olmaları gerekmektedir! Bu gerçek, evrimcileri daha da çaresizliğe sürükleyen bir sorundur. Evrimci biyologların "homoloji" tezi ile çelişen bu gibi olağanüstü benzerlikler, benzer organların ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir. Kaldı ki bazı canlılarda da bunun tam tersi bir durum gözlemlenir. Yani evrimciler tarafından çok yakın akraba sayıldıkları halde, bazı organları tamamen farklı yapılara sahip canlılar vardır.

Hurda DNA

"Hurda DNA" kavramı 5-6 yıl öncesine dek, bilim adamlarının fonksiyonlarını bilmedikleri büyük DNA yığınlarına verdikleri isimdi. Gen olarak tanımlayamadıkları bu çok uzun dizilimlere o an için "junk DNA" (hurda, çöp, boş DNA) diyorlardı. DNA'nın kendilerince işe yaramaz olan bu dev kısımlarını evrime delil olarak öne sürdüler. Bu iddiaya göre "Hurda DNA", evrim süresince biriken ancak artık kullanılmayan DNA kısımlarıydı.

Bu iddia hiçbir bilimsel bulguya dayanmıyordu; yalnızca temelsiz bir spekülasyondan ibaretti. Bu yanlışı literatüre kolayca yerleştirebilmelerinin sebebi ise, o günlerde DNA hakkında çok az şey bilinmesi ve "Hurda DNA" denen DNA kısımlarının işlevinin henüz keşfedilmemiş olmasıydı.

Oysa İnsan Genomu Projesi ve diğer genetik çalışmalarla birlikte, genlerin protein üretimi sırasında birbirleriyle devamlı bir etkileşim içinde oldukları ortaya çıktı. (bkz. Genom Projesi) Bu üretim sırasında, bir genin diğer DNA bölümlerinden bağımsız olarak çalışmadığı anlaşıldı. Bugün varılan nokta göstermektedir ki, bir genin çalışması sırasında, özellikle protein kodlamaya başlama aşamasında, genleri oluşturmayan DNA bölümlerinin o geni düzenlemesi söz konusudur. İşte bu yüzden, genetiğe ilgi duyan veya araştırmaları yakından takip eden hiçbir bilim adamı, artık "hurda DNA" kavramına itibar etmemektedir.

Aslında DNA'nın bu kısımlarının devamlı faaliyet halinde olduğu, evrimcilerin hoşuna gitmese de, uzun süreden beri ifade edilen bir gerçekti. Science dergisinde 1994 yılında yayınlanan "Saçma DNA kendi dilinde mi konuşuyor?" başlıklı haberde220, Harvard Tıp Fakültesi'ndeki moleküler biyologlar ve Boston Üniversitesi'nden fizikçiler bu konuya açıklık kazandırmışlardı. Çeşitli canlılardan alınan, 50.000 baz çifti içeren 37 DNA dizilimi üzerinde yaptıkları araştırmaların sonucu, insan DNA'sında %90 yer tutmakta olan sözde "boş DNA"nın aslında özel bir dilde yazıldığını haber veriyordu.

Cleveland Üniversitesi'nden evrimci bilim adamı Evan Eichler ise bu konuyla ilgili şöyle bir itirafta bulunmuştur:

Hurda DNA deyimi bizim bilgisizliğimizin yansımasından başka birşey değil.221

Gerçekte "Hurda DNA" kavramı, evrimcilerin 20. yüzyılın başında ortaya attıkları "körelmiş organlar" iddiasının son örneğidir. (bkz. Körelmiş organlar tezi) O dönemde de işlevi henüz keşfedilememiş pek çok organ (örneğin appendiks, kuyruk sokumu vs.) evrimciler tarafından "işe yaramaz, körelmiş organlar" diye öne sürülmüş ve evrim lehinde bir delil gibi gösterilmiştir. Oysa sonraki tıbbi araştırmalar, "işe yaramaz" sanılan organların önemli işlevlerini ortaya çıkarmış, örneğin appendiksin (halk arasında apandisit olarak bilinen organ) vücudun savunma sisteminin bir parçası, kuyruk sokumunun da önemli kasların tutunma noktası olduğunu

göstermiştir. Evrimci yazar Scadding'in ifadesiyle "biyoloji bilgisi arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçülmüş" ve sonunda yok olmuştur.222

Bugün aynı durum "körelmiş DNA" gibi gösterilmek istenen DNA parçaları için söz konusudur. Ama "biyoloji bilgisi arttıkça" bu iddia da çürümektedir.

Huxley, Julian

Neo-Darwinizm'in mimarlarından zoolog Julian Huxley, 1958'de yayınladığı Religion Without Revelation (Vahiysiz Din) adlı kitabında neo-Darwinizm'i bilimsel bir teori olarak değil, ideolojik bir dogma olarak tarif etmektedir. (bkz. Neo-Darwinizm)

Hücre

Darwin zamanında canlı hücresinin kompleks yapısı bilinmiyordu. Bu nedenle dönemin evrimcileri, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna "rastlantılar ve doğal olaylar" cevabını vermenin çok ikna edici olduğunu sanmışlardı. Darwin ilk hücrenin "küçük, ılık bir su birikintisinde" kolaylıkla oluşabileceğini öne sürmüştü. (bkz. Abiyogenez görüşü) Oysa canlılığın en küçük detayına kadar inen 20. yüzyıl teknolojisi, hücrenin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks sistem olduğunu ortaya çıkardı. Bugün hücrenin içinde; enerjiyi üreten santraller, yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar, üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası, bir bölgeden diğerine hammaddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları, dışarıdan gelen hammaddeleri işe yarayacak parçalara ayrıştıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler, hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri olduğunu biliyoruz. Üstelik bu saydıklarımız, hücredeki karmaşık yapının yalnızca bir bölümüdür.

Evrimci bir bilim adamı olan W. H. Thorpe, "canlı hücrelerinin en basitinin sahip olduğu mekanizma bile, insanoğlunun şimdiye kadar yaptığı, hatta hayal ettiği bütün makinelerden çok daha komplekstir" diye yazar.223

Hücre o kadar komplekstir ki, bugün insanoğlu ulaştığı yüksek teknolojiyle bile bir hücre üretememektedir. Yapay hücre oluşturmak için yapılan tüm çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Evrim teorisi ise, insanoğlunun tüm bilgi ve teknoloji birikimi ile yapmayı başaramadığı bu sistemin ilkel dünyada "tesadüfen" oluştuğunu öne sürer. Bu, bir örnek vermek gerekirse, basım evindeki bir patlamayla, tesadüf eseri bir ansiklopedinin basılıvermiş olmasından çok daha düşük bir ihtimale sahiptir.

Buna benzer bir başka benzetmeyi İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981'de Nature dergisine verdiği bir demecinde yapmıştır. Kendisi de bir materyalist olmasına rağmen Hoyle, tesadüfler sonucu canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, bir hurda yığınına isabet

eden kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747 uçağının oluşması arasında bir fark olmadığını belirtir.224 Yani, hücrenin kendi kendine, rastlantılar sonucu oluşması mümkün değildir.

Evrim teorisinin hücrenin nasıl var olduğu sorusunu açıklayamamasının en temel nedenlerinden biri, hücredeki "indirgenemez komplekslik" özelliğidir. (bkz. İndirgenemez komplekslik) Bir canlı hücresi, çok sayıda küçük organelin uyum içinde çalışmasıyla yaşar. Bu parçaların biri bile olmasa, hücre yaşamını sürdüremez. Hücrenin doğal seleksiyon ve mutasyon gibi bilinçsiz mekanizmaların kendisini geliştirmesini bekleme gibi bir imkanı yoktur. Dolayısıyla, yeryüzünde oluşan ilk hücrenin yaşam için gerekli tüm organel ve fonksiyonlara sahip, eksiksiz bir hücre olması gerekmektedir.

İnsan vücudunda 100 trilyondan fazla hücre bulunur. Bu hücrelerden bazıları o kadar küçüktür ki bunların bir milyon tanesi biraraya gelse ancak bir iğne ucu kadar yer kaplar. Ancak, bu küçüklüğüne rağmen hücre, bilim dünyasının ortak kanaatiyle, insanoğlunun bugüne kadar karşılaştığı en kompleks yapı ünvanını korumaktadır. Halen keşfedilmemiş pek çok sırrı içinde barındırmayı sürdüren hücre, evrim teorisinin de en büyük açmazlarından birini oluşturur. Nitekim ünlü Rus evrimcisi A. I. Oparin göz ardı edilemeyen bu gerçeği şöyle ifade eder:

Maalesef hücrenin meydana gelişi, evrim teorisinin bütününü içine alan en karanlık noktayı teşkil etmektedir.225

Bu konudaki diğer bir itiraf ise, Johannes Gutenburg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose'ye aittir. Dose, canlı hücrenin oluşumu ile ilgili olarak "Yoğun çabalara rağmen son 30 yıldan bu yana canlı hücrelerin oluşumunu açıklayabilecek herhangi bir buluş yapılamadı"226 diyerek evrimin canlılığın kökenine bir açıklama getiremediğini itiraf etmektedir.

Bu itiraftan, evrimin önünün daha ilk aşamada tıkandığı ve daha fazla ileri gitme imkanının kalmadığı rahatlıkla anlaşılmaktadır. Canlı vücudunun başlıca yapıtaşı hücredir. Dolayısıyla, henüz hücrenin hatta hücreyi meydana getiren proteinler ve proteinleri meydana getiren amino asitlerin meydana gelişini bile açıklayamayan bir teorinin, dünya üzerindeki canlıların ortaya çıkışı hakkında bir açıklama getirmesi mümkün değildir. Aksine hücre, insanın "yaratılmış" olduğunun en açık delillerinden birini oluşturmaktadır.

Fakat evrimciler, hala, ilkel dünya şartları gibi, olabilecek en kontrolsüz ortamda canlılığın rastlantılarla ortaya çıktığını iddia edebilmektedirler. Oysa bu, hiçbir zaman bilimsel verilerle uyuşmayan bir iddiadır. Ayrıca en basit ihtimal hesapları bile, değil canlı bir hücrenin, o hücredeki milyonlarca proteinden tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşamayacağını matematiksel olarak kanıtlamıştır. Bu da evrim teorisinin akıl ve mantıktan çok hayal, fantezi ve yakıştırmalar üzerine kurulu bir senaryolar yığını olduğunu göstermektedir.

Tek bir hücrenin varlığı kadar, hücreler arasında mükemmel bir uyum ve işbirliğinin var olması da hayret vericidir. İnsan vücudundaki bütün hücreler başlangıçta tek bir hücrenin bölünerek çoğalmasıyla meydana gelmiştir. Ve, daha en başından beri, vücudumuzun şu anki yapısı, şekli, tasarımı ve tüm özellikleriyle ilgili her türlü bilgi bu ilk hücrenin çekirdeğindeki kromozomlarda mevcuttur.

İnsanın hayatının devamlılığı, kendisini meydana getiren hücrelerin hem kendi içlerinde hem de birbirleri arasında uyum içinde çalışmaları sayesinde olur. Hücre, diğer hücrelerle uyum içinde çalışırken, kendi yaşamını da büyük bir düzen ve hassas bir denge içerisinde sürdürür. Bu düzenini devam ettirmek ve iç dengesini korumak için ihtiyacı olan birçok maddeyi, enerjisi de dahil olmak üzere bizzat kendisi tespit eder ve üretir. Kendi karşılayamadığı ihtiyaçlarını ise dışardan büyük bir titizlikle seçip alır. Öyle seçicidir ki, dış ortamda başıboş dolaşan maddelerden bir tanesi bile hücrenin izni olmadan tesadüf eseri onun kapılarından içeri giremez. Hücrenin içinde lüzumsuz, amaçsız tek bir molekül bile bulunmaz. Hücre dışına çıkışlar da aynı şekilde hassas kontroller, sıkı denetimler sonucunda gerçekleşir.

Tüm bunlarla birlikte hücre, her türlü dış tehdit ve saldırıya karşı kendini koruyacak bir savunma sistemine de sahiptir. Dahası, içerdiği bunca yapı ve sisteme, içinde devam eden sayısız faaliyete rağmen, ortalama bir hücrenin büyüklüğü modern bir şehir gibi kilometrelerce kare değil, yalnızca milimetrenin 100'de biri kadardır. Hücrenin yukarıda saydığımız işlevlerinden her biri başlı başına birer mucize niteliğindedir. (bkz. DNA)

I - İ

Ichthyostega

Evrimciler suda yaşayan canlıların zaman içinde evrim geçirip kara canlılarına dönüştüğünü iddia etmektedirler. Bu iddialarını doğrulayabilmek için de hem kara canlılarına hem de su içinde yaşayan canlılara benzer özelliklere sahip olan her canlıyı, bir ara geçiş formu olarak sunarlar. Ichthyostega da evrimcilerin ara form olarak göstermek istedikleri Devon döneminde yaşamış bir tür deniz canlısıdır. Suda yaşamak için yaratılmış bu canlının evrimciler tarafından balıklar ve amfibiyenler arasında yaşamış bir ara form olarak görülmesinin tek nedeni yüzgeç yapısının karada yürüyebilen ilkel bir ayak modeline benzetilmesidir. Ancak bu asılsız iddianın hiçbir bilimsel geçerliliği yoktur çünkü günümüzde de yarasa gibi uçabilen memeliler, Platypus gibi yumurtlayan memeliler, balina, yunus gibi suda yaşayan memeliler vardır.

Aynı şekilde geçmişte de bu tür canlılar yaşamıştır. "Ichthyostega" olarak anılan bu canlılar da yunuslar gibi denizde yaşamışlardır. Fakat bu

canlının ara geçiş formu olduğunu göstermez, aksine orijinal ve sabit bir tür olduğunu gösterir. Aslında bunların ara geçiş formu olarak öne sürülmesinin evrim teorisine göre de rasyonel bir temeli yoktur. Günümüzde sözü edilen tüm sözde ara geçiş formları, işte bu tür çarpıtmaların birer ürünüdürler. Evrimcilere göre ayaklar kullanılarak yapılan ilk hareket, sığ sulak alanların dip kısımlarında yürüyen amfibiyen benzeri canlılar tarafından gerçekleştirilmişti. Cœlacanth balığının da dahil olduğu bu balıklar ise, uzunca bir süre bu yürüyüş biçimiyle hareket eden bir ara geçiş formu olarak tanımlanmışlardı. Evrimciler Cœlecanth'ın da zaman içerisinde evrim geçirerek bir amfibiyen olan Ichthyostega'ya dönüştüğünü iddia ediyorlardı. Ancak bu tamamen asılsız bir senaryoydu. Ünlü Nature dergisisinin editörü Henry Gee bile bir evrimci olmasına karşın Ichthyostega hakkındaki yanlış ve ön yargılı yaklaşımlar hakkında şu itirafı yapmıştı:

Ichthyostega'nın balıklarla son tetrapodlar arasında kayıp bir halka olduğu iddiası, önyargılarımız hakkında, üzerinde çalışmamız gereken yaratık hakkında olduğundan daha çok şey açığa çıkarmakta. Bu durum, gerçek bizim hayal edebildiğimizden çok daha geniş, sıra dışı ve farklı olabilecekken, bizim bu gerçek hakkında kendi kısıtlı deneyimimize dayalı ne kadar dar bir görüş ortaya koyduğumuzu göstermektedir.227

Yukarıdaki itiraftan da anlaşıldığı gibi sudan karaya geçiş iddiasını gösterebilecek tek bir somut delil bile yoktur. Bu gerçek Cœlecanth'ın bulunmasıyla da ortaya çıkmış ve evrimcilerin kurdukları senaryoların hayal ürünü olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır.

İçgüdünün kökeni

"İçgüdü" kelimesi, evrimci bilim adamları tarafından, hayvanların doğuştan sahip oldukları bazı davranışları tanımlamak için kullanılır. Ancak hayvanların bu içgüdüleri nasıl edindikleri, içgüdü ile yapılan bir davranışın ilk olarak nasıl ortaya çıktığı ve bu davranışların nesilden nesle nasıl aktarıldığı sorusu her zaman cevapsızdır.

Evrimci genetikçi Gordon Rattray Taylor, içgüdülerle ilgili bu çıkmazı şöyle itiraf etmektedir:

İçgüdüsel bir davranış ilk olarak nasıl ortaya çıkıyor ve bir türde kalıtımsal olarak nasıl yerleşiyor diye sorsak, bu soruya hiçbir cevap alamayız.228

Gordon Taylor gibi itirafta bulunamayan bazı evrimciler ise bu soruları üstü kapalı, gerçekte bir anlam ifade etmeyen cevaplarla geçiştirmeye çalışırlar. Evrimcilere göre, içgüdüler canlıların genlerine programlanmış olan davranışlardır. Bu açıklamaya göre örneğin bir balarısı son derece muntazam ve bir matematik harikası olan altıgen petekleri içgüdüleri ile yapar. Diğer bir deyişle yeryüzündeki tüm balarılarının genlerinde kusursuz şekilde altıgen petek inşa etme içgüdüsü programlanmıştır. Eğer canlılar, davranışlarının büyük çoğunluğunu böyle davranmaya programlandıkları

için yapıyorlarsa, onları kim programlamıştır sorusu sorulmalıdır. Hiçbir program kendi kendine oluşamayacağına göre, bu programın da mutlaka bir programcısı olmalıdır. Evrimcilerin "içgüdü" dedikleri veya "hayvanlar bunu yapmak için programlanmışlardır" diyerek açıklamaya çalıştıkları şey, aslında Allah'ın ilhamıdır.

Evrim teorisinin sahibi Charles Darwin de hayvanların davranışlarının ve içgüdülerinin, teorisi için büyük bir tehlike oluşturduğunu fark etmiş ve bunu Türlerin Kökeni isimli kitabında birkaç kez açıkça itiraf etmiştir:

İçgüdülerin birçoğu öylesine şaşırtıcıdır ki, onların gelişimi okura belki teorimi tümüyle yıkmaya yeter güçte görünecektir.229

Darwin'in oğlu Francis Darwin ise babasının mektuplarını derlediği The Life and Letters of Charles Darwin (Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları) isimli kitapta Charles Darwin'in içgüdülerle ilgili yaşadığı zorluğu şöyle aktarmıştır:

Çalışmanın (Türlerin Kökeni'nin) 3. Bölümü'nde birinci kısım tamamlanıyor ve hayvanların alışkanlıkları ile içgüdülerindeki varyasyonlardan söz ediliyor… Bu konunun yazının başlangıç kısmına dahil edilmesinin sebebi, içgüdülerin doğal seleksiyonla gerçekleştiği fikrini imkansız olarak değerlendiren okuyucuların aceleyle teoriyi reddetmemesini sağlamak. Türlerin Kökeni'nde yer alan İçgüdüler Bölümü özellikle "teorinin en ciddi ve en açık zorluklarını içeren" konu.230

Evrimciler, cevapsız kaldıklarında bazen de ortaya şöyle bir iddia atarlar: "Hayvanlar tecrübe yoluyla bazı davranışları öğrenirler ve bu davranışların iyi olanları doğal seleksiyon tarafından seçilir. Daha sonra bu iyi olan davranışlar kalıtım yoluyla bir sonraki nesle aktarılır."

Bu iddiadaki mantık hataları ve bilim dışı düşünceler açıktır:

1. "Faydalı davranışların doğal seleksiyon ile seçildiği" iddiasındaki yanılgılar:

Darwin'in bu tezi doğayı, faydalı ve zararlı davranışları ayırt edebilen, bilinçli ve karar verebilen bir güç olarak göstermektedir. Doğada bu ayrımı yapabilecek herhangi bir güç veya bilinç bulunmamaktadır. Ne hayvanın kendisi, ne de doğada bulunan herhangi bir varlık "hangi davranışın yararlı olduğu" kararını verebilecek bir yeteneğe sahip değildir. Bu seçimi sadece, doğayı ve söz konusu canlıyı yaratmış olan bilinç ve akıl sahibi bir Varlık yapabilir.

Aslında Darwin'in kendisi de karmaşık ve faydalı davranışların doğal seleksiyon yoluyla kazanılmış olmasının imkansız olduğunu itiraf etmiş, ancak kendi iddiasının hayal gücüne daha uygun olduğunu ve bu nedenle saçma olmasına rağmen bu iddiayı sürdürdüğünü belirtmiştir:

… Sonunda, yavru guguğun üvey kardeşlerini yuvadan atması, karıncaların köleleştirmesi… gibi içgüdüleri, özellikle bağışlanmış ya da yaratılmış içgüdüler olarak değil de, bütün organik yaratıkların ilerlemesine yol açan genel bir yasanın, yani çoğalmanın, değişmenin, en güçlülerin

yaşamasının ve en zayıfların ölmesinin küçük belirtileri olarak görmek, mantıklı bir sonuç çıkarma olmayabilir, ama benim hayal gücüm için çok daha doyurucudur.231

Türkiye'nin önde gelen evrimcilerinden Prof. Dr. Cemal Yıldırım ise, annenin yavru sevgisi gibi davranışların doğal seleksiyon ile açıklanamayacağını şöyle itiraf etmektedir:

Annenin yavru sevgisini, hiçbir ruhsal öğe içermeyen "kör" bir düzenekle (doğal seleksiyon) açıklamaya olanak var mıdır? Biyologların (bu arada Darwinciler'in) bu tür sorulara doyurucu yanıt verdiklerini söylemek güçtür, kuşkusuz.232

Bilinci ve aklı olmayan bu canlılarda birtakım manevi özellikler bulunduğuna ve bu manevi özellikleri kendi iradeleriyle kazanmaları mümkün olmadığına göre, bunu onlara veren bir güç olmalıdır. Doğal seleksiyon mekanizması ve doğanın kendisi, ne şuura, ne de bu manevi özelliklere sahip değildir ve bu nedenle canlıların sahip oldukları bu özelliklerin kaynağı olamazlar. Çok açık olarak görülen gerçek şudur: Tüm canlılar Allah'ın iradesinin ve kontrolünün altında yaşarlar. Bu nedenledir ki, bilinçsiz canlıların yaşadığı doğada sık sık, insanı hayrete düşüren, "bu hayvan bunu nereden biliyor" veya "bu hayvan bunu nasıl düşünebilir?" dedirten hayret ifadelerimize neden olan, son derece bilinçli davranışlar görürüz.

2. Doğal seleksiyon yoluyla kazanılan davranışların, kalıtım yoluyla bir sonraki nesle aktarılması mümkün değildir:

Evrimcilerin iddialarının ikinci aşamasında, doğal seleksiyon yoluyla kazanılan davranışların kalıtım yoluyla sonraki nesillere aktarılmaları gerekmektedir. Ancak bu iddiaları da birçok yönden tutarsızlıklarla doludur. Herşeyden önce hayvanlar tecrübe yoluyla bir davranışı öğrenseler bile, sonradan kazanılmış bir davranışın genetik olarak bir sonraki nesle aktarılması imkansızdır. Öğrenilen bir davranış, sadece bu tavrı öğrenen canlıya ait olur. Bir davranış şeklinin canlının genlerine aktarılması kesinlikle mümkün değildir.

Evrimci Gordon R. Taylor, bazı biyologların davranışların kalıtımsal olarak sonraki nesillere aktarılabildiği iddiasını, "acınacak" bir iddia olarak değerlendirmektedir:

Biyologlar belirli bazı davranış şekillerinin kalıtımının mümkün olduğunu ve aslında bunun gerçekten görüldüğünü kabul ederler. Dobzhansky şunu iddia etmektedir: "Tüm beden yapıları ve fonksiyonlar, hiçbir istisna olmaksızın, çevresel zincirler sırasında oluşan kalıtımın ürünleridir. Bu durum, hiçbir istisna olmaksızın tüm davranış şekilleri için de geçerlidir". Bu doğru değildir ve Dobzhansky gibi saygın birinin bunu dogmatik olarak savunması acınacak bir durumdur. Bazı davranış şekillerinin kalıtımsal olduğu doğrudur; ancak tümünün kalıtımsal olduğunu söylememize imkan yoktur.

Açık olan gerçek şudur ki, genetik mekanizmanın belirli bazı davranış biçimlerini nesilden nesle aktarabildiğine dair en küçük bir belirti bile görülmemektedir. Genetik mekanizma sadece protein üretir. Belirli hormonlardan daha fazla üreterek davranışı genel olarak etkileyebilir; örneğin bir hayvanı daha agresif veya daha pasif yapabilir ya da bir canlıyı annesine daha bağımlı hale getirebilir. Ancak yuva yaparken gereken bir dizi hareket gibi belirli bir davranış programını nesilden nesle aktarabildiğine dair hiçbir delil yoktur.

Eğer davranış gerçekten kalıtımsal ise, o halde nesilden nesle aktarılan davranışın birimi nedir? Çünkü birimler olduğu varsayılmaktadır. Hiç kimse bu soruya bir cevap verememiştir.233

Gordon Taylor'ın da belirttiği gibi, karmaşık davranış biçimlerinin kalıtımsal olduklarını iddia etmek bilimsel değildir. Kuşların yuva yapmaları, kunduzun baraj kurması, arıların petek inşa etmeleri gibi bilinç, tasarım gerektiren karmaşık davranışlar için "kalıtımsal" demek, bu davranışların kökenini açıklamamaktadır.

İşte Charles Darwin'in de 150 yıl önce sorduğu bu soruyu evrimciler hala cevaplayamamışlardır. Darwin bu çelişkiyi şöyle dile getirmiştir:

Bir tek kuşakta alışkanlıkla birçok içgüdü edinildiğini ve sonra ardışan kuşaklara soyaçekimle iletildiğini varsaymak ağır bir yanılgı olur. Bildiğimiz en şaşırtıcı içgüdüler, örneğin balarısının ve karıncaların birçoğunun içgüdüleri, alışkanlıkla kazanılmış olamaz.234

Bir işçi karınca, ya da bir başka eşeysiz böcek, sıradan bir hayvan olsaydı, bütün ıralarının (özelliklerinin) Doğal Seçmeyle yavaş yavaş edinilmiş olduğunu, yani yararlı küçük değişikliklerle doğan ve bunları soyaçekimle döllerine ileten bireylerin varlığını ve onların döllerinin yeniden değiştiğini ve yeniden seçildiğini vb. hiç duraksamadan kabul ederdim. Ama işçi karınca ana babasından büyük ölçüde farklı bir böcektir ve üstelik tümüyle kısırdır; bu yüzden art arda edinilmiş yapı ve içgüdü değişikliklerini döllerine iletmesi söz konusu olamaz. Bu durumun Doğal Seçme teorisiyle nasıl uzlaştırılabileceği elbette sorulur.235

3. İçgüdülerin evrimleşerek canlıyla birlikte değiştiği iddiasının geçersizliği:

Darwin önceki konularda açıkladığımız çelişki ve imkansızlıkların farkına varmış ve içgüdülerin doğal seçmeyle kazanılıp sonra değişime uğraması yönündeki iddiaları şöyle sorgulamıştır:

... İçgüdüler Doğal Seçmeyle kazanılabilir ve değişikliğe uğratılabilir mi? Arıyı büyük matematikçilerin buluşlarını çok önceden uyguladığı petek gözlerini yapmaya yönelten içgüdü için ne diyeceğiz?236

Bu çelişkiyi balıklardan bir örnek vererek daha açık hale getirebiliriz:

Balıkların tamamen kendilerine has üreme, avlanma, savunma ve yuva yapma yöntemleri vardır. Bu özellikler, suyun altındaki şartlara göre mükemmel bir şekilde ayarlanmıştır. Bazı balıklar üreme mevsimlerinde

yumurtalarını deniz altındaki bir kayaya yapıştırırlar ve yüzgeçlerini sallayarak yumurtaların oksijen almalarını sağlarlar.

O zaman bu balıklar evrimleşirken, aynı zamanda içlerinden gelen sesin, yani içgüdülerinin de büyük değişikliklere uğraması gerekmektedir. Üstelik bu ses o kadar değişmelidir ki, bu balık birdenbire kara canlılarında olduğu gibi yüksek yerlerde mükemmel yuvalar inşa etmeye başlasın, yumurtalarının gelişimi için kuluçkaya yatsın!

Nitekim Darwin de Türlerin Kökeni'nde teorisine yöneltilen bu eleştiriye şöyle yer vermiştir:

İçgüdülerin kökeni konusundaki bu görüşe şöyle itiraz edildi: "Yapı ve içgüdü değişimlerinin zamandaş olması ve birbirine tümüyle uygun düşmesi zorunludur; çünkü birinin öbüründe uygun bir karşılığı bulunmayan bir değişikliği öldürücü olurdu."237

Görüldüğü gibi hayvanlardaki davranışları, içgüdülerin kökenini evrimsel bir süreçle, tesadüflerle veya "tabiat ana" ile açıklamak mümkün değildir. Canlıların gösterdikleri davranışların kaynağı, ne kendi vücutlarında, ne de doğada bulunmaktadır. Tüm canlılar Allah'ın ilhamıyla biyolojik yapılarına ve bulundukları ortama en uygun tavrı gösterirler.

İki Ayaklılık

Tüm fosil kayıtlarının yanı sıra, insanlarla maymunlar arasındaki aşılamaz anatomik uçurumlar da insanın evrimi masalını geçersiz kılar. Bu uçurumların biri, yürüyüş şeklidir.

İnsan iki ayağı üzerinde dik yürür. Bu, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örneğin bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket edebilirler. Normalde öne eğik bir iskelete sahiptirler ve dört ayakla yürürler. Fakat iki ayaklılık, evrimcilerin iddia ettiği gibi, maymunların dört ayaklı yürüyüşünden evrimleşmemiştir.

Öncelikle iki ayaklılık evrimsel bir avantaj değildir. Zira, maymunların hareket şekli insanın iki ayaklı yürüyüşünden daha kolay, hızlı ve verimlidir. İnsan ne bir şempanze gibi ağaçlar arasında daldan dala atlayarak ilerleyebilir, ne de bir çita gibi saatte 125 km hızla koşabilir. Aksine insan, iki ayağı üzerinde yürüdüğü için yerde çok daha yavaş bir biçimde hareket edebilir ve bu nedenle doğadaki canlıların en savunmasızlarından biridir. Dolayısıyla, evrimin kendi mantığına göre, maymunların iki ayaklı yürümeye yönelmelerinin hiçbir anlamı yoktur. Aksine, evrime göre insanlar dört ayaklı hale gelmelidirler.

Evrimci iddianın bir diğer çıkmazı ise, iki ayaklılığın Darwinizm'in "aşama aşama gelişme" modeline kesinlikle uymamasıdır. Evrimin temelini oluşturan bu model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında "karma" bir yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz

paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün (bkz. Karma yürüyüş) imkansız olduğunu göstermiştir. Crompton'un vardığı sonuç şudur: "Bir canlı ya tam dik, ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir."238 Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlı var olması mümkün değildir. (bkz. Dik yürümenin kökeni)

İlkel Atmosfer

İlkel atmosfer terimi dünyanın oluştuğu ilk dönemlerde yeryüzünü saran atmosferi tanımlamak için kullanılır. Evrim teorisi savunucuları, uzun yıllar ilkel atmosferin, canlıların yapıtaşlarını oluşturabilecek organik bileşimlerin sözde kendiliğinden oluşabilmesine imkan sağlayacak bir karışımdan meydana geldiğini savundular. Evrimciler ilkel atmosferi oluşturan gaz karışımının amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluştuğunu varsaymaktaydılar. Bu varsayıma dayanarak canlılığın yapıtaşları olan amino asitleri sentezlemeye yönelik pek çok deney yaptılar. Bu deneylerdeki amaç, ilkel atmosfer şartlarını laboratuvar ortamında sağlayarak, bu ortamda amino asit moleküllerini sentezleyebilmekti. Bu deneylerin göz boyamadan öte evrimi destekleyen hiçbir yönü yoktu. Çünkü herşeyden önce söz konusu ortam her açıdan kontrollü bir laboratuvar ortamıydı. Böyle bir laboratuvar ortamında amino asit sentezi yapmanın, ilkel dünyanın kontrolsüz, düzensiz ve şiddetli tahrip edici ortamında amino asitlerin kendiliğinden oluşmasıyla hiçbir benzer yönü yoktu.

İlkel atmosfer deneyleri adı verilen bu serinin en meşhuru "Miller Deneyi" adı verilen deneydir. Stanley Miller bu deneyde amino asitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini göstermek için ilkel dünya atmosferine benzer yapay bir ortam hazırladı. Bunun için de ilkel atmosferde bulunduğunu varsaydığı -daha sonraları ise bulunmadığı anlaşılacak olan- amonyak, metan, hidrojen ve su buharını bir deney düzeneğinde reaksiyona soktu. Bu deney sonucunda birkaç amino asit türünü sentezledi. (bkz. Miller Deneyi) Ne var ki, sonraki yıllarda yapılan araştırmalar Miller'in ilkel atmosferde bulunduğunu var saydığı gaz karışımının gerçeği yansıtmadığı ortaya koydu. İlkel atmosferde bulunduğu anlaşılan karbondioksit, azot gibi gazların ise amino asitleri ve diğer organik bileşikleri oluşturmaya kimyasal olarak elverişli olmadıkları görüldü. Ünlü evrimci bilim dergisi Earth 1998'in Şubat Ayı'nda yayınlanan "Yaşamın Potası" başlıklı makalede bu gerçeği şöyle itiraf etmiştir:

Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller Deneyinde) kullanılanlardan çok daha az aktifler. Kaldı ki, Miller'ın farz ettiği atmosfer var olmuş olabilseydi bile, amino asitler gibi basit molekülleri çok daha

karmaşık bileşiklere, proteinler gibi polimerlere dönüştürecek gerekli kimyasal değişimler nasıl oluşabilirdi ki? Miller'ın kendisi bile, problemin bu noktasında ellerini ileri uzatıp, "bu bir sorun" diyerek şiddetle iç çekmekte, "polimerleri nasıl yapacaksınız? Bu o kadar kolay değil..."239

Görüldüğü gibi, Miller'ın kendisi dahi bugün deneyinin, yaşamın kökenini açıklama adına bir anlam ifade etmediğinin farkındadır. National Geographic'in Mart 1998 Sayısı'ndaki, "Yeryüzündeki Yaşamın Kökeni" başlıklı makalede ise, konuyla ilgili şu satırlara yer verilir:

Pek çok bilim adamı bugün, ilkel atmosferin Miller'ın öne sürdüğünden farklı olduğunu tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan çok, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar. Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda. Koca bir yüzme havuzuna atılan bir damla gıda renklendiricisiyle aynı oranda bir yoğunlukta... Bilim adamları, bu derece seyrek çözeltideki bir çorbada hayatın ortaya çıkmasını hayal etmeyi bile güç buluyor.240

Kısacası, ne Miller Deneyi ne de başka herhangi bir evrimci çaba, yeryüzünde hayatın nasıl oluştuğu sorusunu cevaplayamamaktadır. Tüm araştırmalar, hayatın rastlantılarla ortaya çıkmasının imkansızlığını ortaya koymakta ve böylece hayatın yaratılmış olduğunu göstermektedir.

İlkel Çorba

(Bkz. Kimyasal çorba)

İlkel Dünya

Evrimciler, canlılığın yapıtaşı olan amino asitlerin ilkel dünya ortamında kendi kendilerine oluştuklarını iddia ederler. Ancak -bilinçli olarak düzenlenmiş kontrollü laboratuvar ortamlarında yapılan kimyasal sentezler dışında- doğada amino asitlerin kendiliğinden oluşabileceklerine dair hiçbir bilimsel delil ve gözlem bulunmamaktadır. Kaldı ki ikinci aşamada, evrimcileri, amino asitlerden çok daha büyük bir problem beklemektedir: "Proteinler". Yani yüzlerce farklı amino asitin belirli bir sıra içinde birbirlerine eklenerek oluşturdukları canlılığın yapıtaşları...

Proteinlerin doğal şartlarda tesadüfen oluştuklarını öne sürmek, amino asitlerin tesadüfen oluştuklarını öne sürmekten çok daha akıl ve mantık dışı bir iddiadır. Amino asitlerin proteinleri oluşturmak üzere uygun dizilimlerde tesadüfen birleşebilmeleri matematiksel olarak da imkansızdır. Ayrıca protein oluşumu, kimyasal olarak da ilkel dünya koşullarında mümkün değildir. (bkz. İlkel atmosfer; Kimyasal çorba)

İndirgemecilik (Reductionism)

İndirgemecilik, madde gibi görünmeyen şeylerin de aslında maddesel etkenlerle açıklanabileceği düşüncesidir. Evrim teorisinin temelinde yatan

materyalist felsefe, var olan herşeyin sadece madde olduğu varsayımına dayanır. (bkz. Materyalizm) Bu felsefeye göre madde sonsuzdan beri vardır, hep var olacaktır ve maddeden başka bir şey yoktur. Materyalistler, bu iddialarına destek sağlamak için "indirgemecilik" olarak adlandırılan bir mantık kullanırlar.

Örneğin insanın zihni "elle tutulur, gözle görülür" bir şey değildir. Dahası insan beyninde bir "zihin merkezi" de yoktur. Bu durum bizi ister istemez, zihnin madde-ötesi bir kavram olduğu sonucuna götürür. Yani "ben" dediğimiz düşünen, seven, sinirlenen, üzülen, zevk alan ya da acı çeken varlık; bir koltuk, bir masa ya da bir taş gibi maddesel bir varlık değildir.

Materyalistler ise, zihnin "maddeye indirgenebilir" olduğu iddiasındadırlar. Materyalist iddiaya göre bizim düşünmemiz, sevmemiz, üzülmemiz ve tüm diğer zihinsel faaliyetlerimiz, aslında beynimizdeki atomlar arasında meydana gelen kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Bir insanı sevmemiz beynimizde bulunan bazı hücrelerdeki bir kimyasal reaksiyon, bir olay karşısında korku duymamız bir başka kimyasal reaksiyondur. Ünlü materyalist filozof Karl Vogt, bu mantığı "karaciğer nasıl öd sıvısı salgılıyorsa, beyin de düşünce salgılar" şeklindeki ünlü sözüyle ifade etmiştir.241 Elbette öd sıvısı bir maddedir, ama düşüncenin madde olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktur.

İndirgenemez kompekslik (Irreducıble complexıty)

Darwinist teoriyi bilimsel bulgular karşısında sorgularken başvurulması gereken en temel kaynaklardan biri, kuşkusuz Darwin'in kendi koyduğu kıstaslardır. Darwin, teorisini ortaya atarken, bu teorinin nasıl yanlışlanabileceğine dair birtakım somut ölçüler de belirlemiştir. Türlerin Kökeni adlı kitabının pek çok bölümünde "eğer teorim doğruysa" diye başlayan pasajlar yer alır ve Darwin bu pasajlarda teorisinin gerektirdiği bulguları tarif eder. Darwin'in bu sözlerinden biri şöyledir:

Eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır. Ama ben böyle bir organ göremiyorum.242

Darwinizm canlıların kökenini iki bilinçsiz doğa mekanizması ile açıklamaktadır: Doğal seleksiyon ve rastlantısal değişiklikler (mutasyonlar). Darwinist teoriye göre bu iki mekanizma, canlı hücresinin kompleks yapısını, kompleks canlıların vücut sistemlerini, gözleri, kulakları, kanatları, akciğerleri, yarasaların sonarını ve daha milyonlarca karmaşık tasarımlı sistemi meydana getirmiştir.

Ancak son derece kompleks yapılara sahip olan bu sistemlerin iki bilinçsiz doğal etkenin ürünü sayılması, hem bilim dışı hem de akıl ve mantığa aykırı bir iddiadır. İşte bu noktada Darwinizm'in başvurduğu kavram, "indirgenebilirlik" kavramıdır. Söz konusu sistemlerin çok daha

basit hale indirgenebilecekleri ve sonra da kademe kademe gelişmiş olabilecekleri iddia edilir. Her kademe, canlıya biraz daha avantaj sağlayacak, böylece doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecektir. Daha sonra tesadüfen küçük bir gelişme daha olacak, bu da avantaj sağlayıp seçilecek ve bu süreç devam edecektir. Bu sayede, Darwinizm'in iddiasına göre, önceden gözü olmayan bir canlı türü kusursuz bir göze sahip olacak, önceden uçamayan bir başka tür de kanatlanıp uçar hale gelecektir.

Bu hikaye evrimci kaynaklarda çok ikna edici ve makul bir hikaye gibi anlatılır. Oysa biraz detayına inildiğinde, ortada çok büyük bir yanılgı olduğu görülmektedir. Bu yanılgının birinci yönü, mutasyonların geliştirici değil, tahrip edici bir mekanizma oluşudur. Yani canlılara isabet edecek rastlantısal mutasyonların bu canlılara "avantaj" sağlamaları, hem de bunu binlerce kez üst üste yapmaları, tüm bilimsel gözlemlere aykırı bir hayaldir.

Ancak yanılgının çok önemli bir yönü daha vardır. Dikkat edilirse Darwinist teori, bir noktadan bir başka noktaya (örneğin kanatsız canlıdan kanatlı canlıya) doğru giden aşamaların hepsinin tek tek "avantajlı" olmasını gerektirmektedir. A'dan Z'ye doğru gidecek bir evrim sürecinde B, C, D... U, Ü, V ve Y gibi tüm "ara" kademelerin canlıya mutlaka avantaj sağlaması gerekmektedir. Doğal seleksiyon ve mutasyonun bilinçli bir şekilde önceden hedef belirlemeleri mümkün olmadığına göre, tüm teori canlı sistemlerinin avantajlı küçük kademelere "indirgenebileceği" varsayımına dayanmaktadır.

İşte Darwin bu nedenle, "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" demiştir.

Darwin, 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde canlıların indirgenebilir bir yapıda olduklarını düşünmüş olabilir. Ancak 20. yüzyılın bilimsel bulguları, gerçekte canlılardaki pek çok sistem ve organın basite indirgenemez olduklarını ortaya koymuş durumdadır. "İndirgenemez komplekslik" adı verilen bu olgu, Darwinizm'i tam da Darwin'in endişe ettiği gibi "kesinlikle" yıkmaktadır.

İnsan gözü daha basite indirgenemez yapısıyla bu tür sistemlere çok net bir örnektir. Çünkü göz, tüm detayları ve parçalarıyla birlikte var olmadığı sürece işlev görmez. Bu tür bir kompleks yapıyı meydana getiren bilincin, geleceği önceden hesaplayarak sadece en son aşamada elde edilecek olan faydayı amaçlaması gerekir. Evrim mekanizmalarının ise böyle bir bilinç ve irade ile kompleks organlar ortaya çıkarmaları kesinlikle mümkün değildir.

İnsanın Türeyişi (Charles Darwin)

Charles Darwin, 1871 yılında yayınladığı The Descent of Man (İnsanın Türeyişi) isimli kitabında maymunlar ve insanların ortak bir ataya sahip olduklarını, çevre koşullarının etkisiyle bu iki türün zaman içinde

farklılaştığını öne sürüyordu. Darwin aynı zamanda "insan ırkları arasındaki eşitsizliğin apaçıklığı" hakkında da birçok çıkarım yapıyordu.243

Darwin'in bu kitapta ortaya koyduğu görüşlere göre, insan ırkları evrimin farklı basamaklarını temsil ediyordu ve bazı insan ırkları diğer insanlara göre daha çok evrimleşmiş ve ilerlemişlerdi. Bazıları ise, neredeyse hala maymunlarla aynı düzeydeydi. Darwin kitabında bu aşağı ırkların yok olmaları gerektiğini, gelişmiş insanların onları yaşatmak ve korumak için çalışmalarının gereksiz olduğunu iddia etmiş ve bu durumu damızlık hayvan yetiştiricileri ile karşılaştırmıştır:

Yabanıl insanların vücutça ve kafaca zayıf olanları eleniverir; ve sağ kalanlar, çoğunlukla, gerçekten sağlıklı kimselerdir. Öte yandan biz uygar insanlar, elenme sürecini engellemek için elimizden geleni yaparız; geri zekalılar, sakatlar ve hastalar için bakımevleri kurarız; yoksulları koruma yasaları çıkarırız; tıp uzmanlarımız, her hastayı yaşatmak için en son ana dek bütün ustalıklarını gösterir... Böylece uygarlaşmış toplumların zayıf bireyleri kendi soylarını sürdürmektedir. Evcil hayvan yetiştiriciliği yapmış hiç kimse bunun insan ırkına büyük bir zarar vereceğinden kuşku duymaz.244

Darwin söz konusu kitabında zenciler ve Avustralya yerlileri gibi ırkları gorillerle aynı statüye sokmuş, sonra da bunların "medeni ırklar" tarafından zamanla yok edilecekleri kehanetinde bulunarak şöyle demiştir:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.245

Darwinizm, ortaya atıldığı tarihten itibaren ırkçılığın en önemli sözde bilimsel dayanağı olmuştur. Canlıların bir yaşam mücadelesi içinde evrimleştiklerini varsayan Darwinizm toplumlara uygulanmış ve ortaya "Sosyal Darwinizm" olarak bilinen akım çıkmıştır. (bkz. Sosyal Darwinizm) Darwin'e göre "medeni insana" düşen görev, bu evrimsel süreci hızlandırmak üzere zaten yok olacak olan geri kalmış ırkların yok edilmelerini sağlamaktır. (bkz. Darwinizm ve Irkçılık)

Nitekim günümüzde halen rastladığımız ırkçı ve ayrımcı uygulamalar da, Darwin tarafından bu şekilde sözde meşrulaştırılan fikirlerden destek almaktadır.

İnsanın Hayali Soyağacı

Darwinist iddia, bugün yaşayan insanın maymunsu birtakım yaratıklardan evrimleştiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, günümüz insanı ile sözde ataları arasında birtakım

"ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecines (Australopithecuslar)

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen Australopithecus ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. Australopithecuslar'ın çeşitli türleri bulunur; bunların bazıları iri yapılı, bazıları ise daha küçük ve narin yapılı maymunlardır. (bkz. Australopithecus)

İnsan evriminin bir sonraki safhasını evrimciler, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmiş canlılardır. Bu türün evriminin en son aşamasında ise, Homo sapiens, yani günümüz insanının oluştuğu öne sürülür.

Evrimciler "Australopithecines > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yaparken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecines, Homo habilis ve Homo erectus'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (günümüz insanı) ile aynı ortamda yanyana bulunmuşlardır. Bu ise elbette bu canlıların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır.

İnsani İlke (Anthropic Principle)

20. yüzyıl biliminin çökerttiği iddialardan biri de "tesadüf" iddiasıdır. 1960'lı yıllardan itibaren yapılan araştırmalar, evrendeki tüm fiziksel dengelerin insan yaşamı için çok hassas bir biçimde ayarlandığını ortaya koymaktadır. Araştırmalar derinleştirildikçe, evrendeki fizik, kimya ve biyoloji kanunlarının, yerçekimi, elektromanyetizma gibi temel kuvvetlerin, atomların ve elementlerin yapılarının tümünün, insanın yaşamı için tam olmaları gereken şekilde düzenlendikleri birer birer bulunmuştur. Batılı bilim adamları bugün bu olağanüstü yaratılışa "İnsani İlke" (Anthropic Principle) adını vermektedirler. Yani evrendeki her ayrıntı, insan yaşamını gözeten bir amaçla yaratılmıştır.

Evrenin içinde yaklaşık 300 milyar galaksi, galaksilerin her birinde bir o kadar da yıldız vardır. Bu yıldızlardan biri olan Güneş'in etrafında büyük bir uyum içinde dönmekte olan 9 gezegen bulunur. Bunlardan sadece Dünya, yaşam için elverişli koşullara sahiptir. Evrenin bir patlama sonucunda etrafa rastgele saçılmış bir madde yığını olmadığı, rastgele

saçılan maddelerin düzenli galaksileri oluşturamayacağı, maddenin belirli noktalarda rastgele sıkışıp toplanarak yıldızları meydana getiremeyeceği gibi pek çok imkansızlık bugün birçok bilim adamının itiraf konusudur. Big Bang teorisine uzun yıllar karşı çıkmış olan Sir Fred Hoyle, bu durum karşısında duyduğu şaşkınlığı şöyle ifade eder:

Big Bang teorisi evrenin tek ve büyük bir patlama ile başladığını kabul eder. Ama bildiğimiz gibi patlamalar maddeyi dağıtır ve düzensizleştirirler. Oysa Big Bang çok gizemli bir biçimde bunun tam aksi bir etki meydana getirmiştir: Maddeyi birbiriyle birleşecek ve galaksileri oluşturacak hale getirmiştir.246

Evrenin başlangıcındaki muhteşem dengeden, ünlü Science dergisindeki bir makalede ise şöyle söz edilir:

Eğer evren maddemizin yoğunluğu, bir parça daha fazla olsaydı, o zaman Einstein'ın genel görecelik kuramına göre evren, atomik parçacıkların birbirini çekme kuvvetleri dolayısıyla bir türlü genişleyemeyecek ve tekrar küçülerek bir noktacığa dönüşecekti. Eğer yoğunluk başlangıçta bir parça daha az olsaydı, o zaman evren son hızla genişleyecek, fakat bu takdirde atomik parçacıklar birbirini çekip yakalayamayacak ve yıldızlarla galaksiler hiçbir zaman oluşamayacaktı. Doğaldır ki biz de olmayacaktık! Yapılan hesaplara göre, evrenimizin başlangıçtaki gerçek yoğunluğu ile ötesinde oluşması imkanı bulunmayan kritik yoğunluğu arasındaki fark, yüzde birin bir kuvadrilyonundan azdır. Bu, bir kalemi sivri ucu üzerinde bir milyar yıl sonra da durabilecek biçimde yerleştirmeye benzer... Üstelik, evren genişledikçe, bu denge daha da hassaslaşmaktadır.247

Evrim teorisinin savunucuları ise evrendeki bu olağanüstü düzeni tesadüfi etkilerle açıklamaya çalışırlar. Tesadüflerin iç içe geçmiş, kompleks düzenler meydana getirmesini beklemek kuşkusuz akla ve mantığa aykırıdır. Tesadüf matematiksel bir terim olduğu için böyle bir ihtimalin imkansızlığını olasılık hesapları üzerinden görmek de mümkündür. Nitekim Big Bang gibi bir patlamayla canlılık için uygun bir ortamın oluşma olasılığı 10 üzeri 10 üzeri 123'te bir ihtimal olarak hesaplanmıştır. Bu sayıyı ünlü İngiliz matematikçi -Stephen Hawking'in yakın çalışma arkadaşı- Roger Penrose hesaplamıştır. Matematikte 1050'de 1'den daha küçük olasılıklar, "sıfır ihtimal" sayılır. Söz konusu sayı, 1050'de 1'in trilyar kere trilyar kere trilyar katından bile çok daha büyüktür. Bu sayı, evrenin tesadüfle açıklanmasının imkansız olduğunu göstermektedir. Roger Penrose, akıl sınırlarını çok aşan bu sayı hakkında şu yorumu yapar:

Bu sayı, yani 10 üzeri 10 üzeri 123'te 1 ihtimal, Yaratıcının amacının ne kadar keskin ve belirgin olduğunu bize göstermektedir. Bu gerçekten olağanüstü bir sayıdır. Bir kimse bunu doğal sayılar şeklinde bile yazmayı başaramaz, çünkü 1 rakamının yanına 10 üzeri 123 tane sıfır koyması gerekecektir. Eğer evrendeki tüm protonların ve tüm nötronların üzerine

birer tane sıfır yazsa bile, yine de bu sayıyı yazmaktan çok çok geride kalacaktır.248

İspinoz (Fringilla Caelebs)

Bazı evrimciler tarafından mikroevrim iddialarına delil olarak gösterilen ispinoz kuşları aslında bir evrimleşme değil türleşme örneğidirler. Galapagos Adalarında yaşamakta olan ispinozların atalarının başlangıçta çok az sayıda olduğu bir gerçektir. Ancak daha sonra Güney Amerika ana karasından rüzgarlarla gelen bazı ispinozlar, Galapagos Adalarına yayılmışlar ve iki grup arasındaki coğrafi izolasyon (bkz. Coğrafi izolasyon) nedeniyle bazı varyasyonlar zamanla ağır basmışlardır. İşte bu kuşlar arasındaki türleşmede tam bu noktada ortaya çıkmıştır. Farklı varyasyonlara ait olan kuşlar, bir şekilde yeniden biraraya geldiklerinde, birbirleri ile çiftleşme içgüdüsünü kaybettikleri görülmüştür. Çiftleşmemeleri ise biyolojik bir farklılıktan değil tamamen davranış biçiminden kaynaklanmaktadır. Kuş sadece daha önce birarada yaşamadığı diğer varyasyonu çiftleşebileceği bir birey olarak görmemektedir. Sonuçta, bu varyasyonların aralarında çiftleşmemeleri biyolojik olarak farklı bir tür haline dönüştüklerinden değil, farklı coğrafi bölgelerde ayrı yaşadıklarından ötürü bir araya geldiklerinde çiftleşme eğilimine girmemelerinden kaynaklanmaktadır.

Evrimciler ise, bu durumu kendi teorilerine malzeme yapmaya çalışarak, "bakın ispinozlar coğrafi izolasyon sayesinde kendi içlerinde türleşiyor, demek ki bu canlılar daha fazla doğal seleksiyona maruz kalırlarsa yakında farklı cinslere dönüşecekler" gibi dayanaksız ve bilim dışı bir çarpıtma öne sürmektedirler.

Sonuç olarak ispinozlardaki bu çeşitlenmenin, evrimcilerin iddia ettikleri yeni bir tür oluşumuyla hiçbir ilgisi yoktur. Olay, ispinoz türünün toplam gen havuzundaki genlerin farklı kombinasyonlarda birleşerek türün kendi içinde çeşitlenmesinden yani varyasyonlarının oluşmasından ibarettir. Tür yine aynı türdür, türün gen havuzuna yeni bir gen, yani yeni bir bilgi eklenmesi söz konusu değildir.

Evrimcilerin bu açık gerçeği nasıl kendi çıkarları doğrultusunda çarpıttıklarını daha net anlayabilmek için ispinoz kuşlarındaki genetik çeşitlenmeyi bir örnekle şöyle açıklayabiliriz: Elimize bir deste iskambil kağıdı alalım ve bu desteyi birkaç kez karıştıralım, sonuçta bu destedeki kağıtların yerine hiçbir zaman yeni ya da farklı bir kağıt türü gelmez, yalnızca destenin içinde var olan kağıtların sırası değişir. İşte ispinoz kuşlarındaki çeşitlilik durumu (varyasyon) da bundan farksızdır. Bu kuşların gen havuzunda meydana gelebilecek genetik çeşitlilik havuza yeni bir gen eklemez, bundan ötürü de ispinozlar hiçbir zaman başka bir cinse ya da canlıya dönüşemezler. Yalnızca kendi içlerinde çeşitlilik gösterebilirler.

Doğada bu tip sınırlı varyasyonlar gösteren çok sayıda canlı vardır ve bu canlıların hiçbirisi evrime delil değildir.

İzolasyon (Yalıtım)

Popülasyonlar bir coğrafi engelle ayrıldığında, iki farklı ortamda yaşamaya başlayan popülasyonlarda, uzun bir süre içinde gen havuzlarının (bir popülasyonun kalıtsal yapısının) değiştiği izlenebilir. Popülasyonlar birbirlerinden uzaklaştıkça aralarındaki farklılıklar da artar. Popülasyonların değişmesine neden olan izolasyonlar; coğrafi, ekonomik, kültürel ya da iklimsel olabilir.249 (bkz. Coğrafi izolasyon görüşü)

Çeşitli sebeplerden ötürü birbirinden izole olan bu iki popülasyon zaman içerisinde aralarında çiftleşip döl verebilme özelliklerini kaybedebilirler. Bunun doğal bir sonucu olarak birbirleri ile çiftleşmeyen popülasyonların genetik karışımları da kendi aralarında sınırlı kalmış olur. Bu tür bir yalıtımın kökeninde, çoğu zaman coğrafik bir yalıtım vardır.

Evrimcilere göre popülasyonlar arasında çiftleşmeyi ve verimli döller meydana getirmeyi önleyen her etkileşmeye "yalıtım" ya da "izolasyon mekanizması" denir. Evrimcilere göre türün oluşması için üremede yalıtım zorunludur.250 Evrimci bir kaynakta bu gereklilik şöyle açıklanmaktadır:

Bu olmaksızın hiçbir tür diğerinden ayrılamaz; eğer ayrılmışsa varlığını bağımsız olarak sürdüremez. Eğer tüm hayvanlar birbirleriyle serbestçe çiftleşip döl meydana getirebilselerdi, bütün zoolojik birimler ortadan kalkarak bir derecelilik (adım adım benzerlik) meydana gelecekti. Yani bir köpek, bir at, bir kedi veya sığır ayrı olarak bulunmayacaktı; her hayvanın kombinasyonları olacaktı. Keza hayvanlarla insanlar arasında da kırılım meydana geleceği için insan benzeri birçok hayvan veya hayvan benzeri birçok insan olacaktı. Bir zaman sonra da tüm bunların karışımından ilginç bir melez çıkacaktı. Sokakta, üreme yalıtımı olmadığı için birçok köpek çeşidini değişik melezler olarak izlemekteyiz. Köpeklerin hepsi aynı türe ait oldukları için aralarında melez meydana getirirler. Bu nedenle köpek yetiştiricileri, belirli özellikleri sabit tutabilmek için saf ırklar kullanmaya özen gösterirler. Eğer bu kontrol yapılmazsa bir zaman sonra tüm köpeklerin karışımından ortaya garip melezler çıkacaktır.251

Evrimciler türlerin kökeni konusuna izolasyonla açıklama getirmeye çalışırlar. Çünkü yeryüzünde bu kadar çok sayıda türün nasıl oluştuğu evrimciler açısından cevaplanması oldukça zor bir sorudur. Dolayısıyla izolasyon kavramı da evrimciler tarafından kasıtlı olarak yeni bir tür oluşturan bir mekanizma olarak açıklanmaktadır. Fakat gerçekte izolasyonla yeni bir tür oluşmamaktadır. Bu durum sadece gen havuzunun daralmasından kaynaklanan, farklı varyasyon örneklerinin ortaya çıkmasıdır. Buradaki ikiye bölünmeden kaynaklanan türleşmenin temelinde ise genetik bir uyumsuzluk yoktur. Aslında genetik bilgi açısından bu canlılar hala aynı türe aittirler.

Dolayısıyla söz konusu "türleşme"nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, ortaya "genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar" koyabilmesi gerekir. Gözü, kulağı, kalbi, akciğeri, kanatları, ayakları veya diğer organ ve sistemleri olmayan canlıların bunları nasıl kazandıklarını, bu organ ve sistemleri tanımlayan genetik bilginin nereden geldiğini açıklayabilmesi gerekir. Zaten var olan bir canlı türünün genetik bilgi kaybına uğrayarak ikiye bölünmesi, kuşkusuz bununla hiçbir ilgisi olmayan bir durumdur.

Bu ilgisizlik aslında evrimciler tarafından da kabul edilir. Bu nedenle evrimciler, bir türün kendi içindeki varyasyonlarını ve "ikiye bölünerek türleşme" örneklerini "mikroevrim" olarak tanımlarlar. (bkz. Mikroevrim) Mikroevrim, zaten var olan bir türün içindeki çeşitlenmeler anlamında kullanılmaktadır. Ancak bu tanımda "evrim" ifadesinin geçirilmesi bütünüyle maksatlı olarak yapılmış bir aldatmacadır. Çünkü ortada evrim gibi bir süreç yoktur. Durum, o türün gen havuzunda var olan genetik bilginin farklı bireylerdeki dağılımından, değişik kombinasyonlarından ibarettir. Kaldı ki evrimcilerin cevaplaması gereken, "Tür ilk başta nasıl oluşmuştur? Türlerin daha üst kategorileri olan sınıflar, takımlar, aileler, şubeler başlangıçta nasıl meydana gelmiştir?" gibi sorulardır.

J

Java Adamı

Kendisini evrim teorisinin sözde kayıp halkasını bulmaya adamış bir anatomist olan Eugene Dubois 1891 yılında, Endonezya'nın Java Adasındaki Solo Irmağı'nın kıyısında bir kafatası başlığı buldu. Dubois bu fosilde maymunla insan özelliklerinin bir arada bulunduğunu düşünüyordu. Bir sene sonra, kafatası başlığını bulduğu yerden yaklaşık 15 m ileride birde uyluk kemiği buldu ve insanınkine çok benzeyen bu uyluk kemiğinin kafatasıyla aynı bedene sahip olabileceğini fikrine vardı. Elindeki iki adet kemik parçasına dayanarak bu fosilin bir ara geçiş örneği olduğu fikrini benimsedi ve bulgusuna bilimsellik çağrıştıran bir isim verdi: Pithecanthropus erectus, yani "dik yürüyen maymun adam"... Halk tarafından Java Adamı olarak bilinen bu fosilin kafatası hacmi yaklaşık 900 cc. olarak hesaplandı. Yaşının da 500.000 yıllık olduğu ileri sürüldü.

Dubois, fosilin bulunduğu tabaka olan Trinil tabakasının, Pleistocene ve Pliocene (Tertiary) dönemleri arasındaki sınırın altında olduğu düşünüyordu. Gerçek insanların da Orta Pleistocene'de evrimleştiklerinden emindi. Bu nedenle Dubois'e göre Java Adamı'nın yaşı kayıp halka olmaya gayet uygundu. Oysa Dubois, fosili bulmadan önce Java fosil faunasıyla ilgili bir çalışma hazırlamıştı. Hazırladığı çalışma, Dubois'in Java Adamı fosili ile ilgili verdiği bilgilerin tam tersi niteliğindeydi. Fosili bulduktan sonra ise, fauna çalışmasıyla ilgili yorumları bir anda tersine döndü.

Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca Java Adamı'nı araştıran Marvin L. Lubenov Bones of Contention (Tartışmalı Kemikler) adlı kitabında, Dubois'in fosili bulduğunda yeterli bir jeoloji bilgisine sahip olmadığını şöyle bir alıntı ile aktarıyor:

Dubois, Java fosil faunasını ilk tanımladığında Pleistocene olarak belirtmişti. Ancak Pithecanthropus'u (Java Adamı'nı) bulduktan hemen sonra fauna birden Tertiary oldu. Faunanın Pleistocene özelliklerini azaltmak için elinden geleni yaptı.252

Dubois, uyluk kemiği ve kafatası başlığının aynı bedene ait olduğunu söylüyordu. Buna karşın, dönemin ünlü bilim adamları bunun aksi yönde yorumlar yapıyorlardı. Cambridge Üniversitesi'nden ünlü anatomist Sir Arthur Keith, bu hacime sahip bir kafatasının maymuna ait olamayacağını net olarak belirtip maymunlara has güçlü çiğnemeyi sağlayan yapısal özelliklerin bu kafatası başlığında bulunmadığını ortaya koyuyordu. Keith, kafatasının kesinlikle bir insana ait olduğunu söylüyordu.

Açıkçası Dubois, iki kemikten yola çıkarak fantezi boyutuna varan iddialarda bulunmuştu. Bu iddialarının temelinde de "yönlendirilmiş bir bakış açısı" yatıyordu. Dubois bir evrimci olduğu için zaten belli bir önyargı ile hareket etmiş ve alternatif herhangi bir ihtimalde düşünmek istememişti.

Üstelik karşıt görüşleri dile getirenlere karşı da açık bir düşmanlık besliyordu.

Dubois'nın maymun adamı safsatasını yıkan bir diğer bulgu ise bir antropolog olan Dr. Walkhoff'tan geldi. Walkhoff, Solo Irmağı'nın kurumuş bir bölgesinde ve Dubois'nın Java Adamı'nı bulduğu yere iki mil kadar yakınlıkta, bir insan azı dişinin üst kısmını buldu. Fosilleşmiş olan azı dişi insana aitti ve Java Adamı'nın yaşadığı iddia edilen dönemden de eski bir döneme aitti. Uzmanların her biri, evrimci ve evrimi ispatlayacak fosil bulmak için bu projeyi gerçekleştiren bir ekipti. Buna rağmen ekibin başı Prof. Selenka, günümüz insanıyla Java Adamı'nın aynı dönemde yaşadığı, dolayısıyla Java Adamı ile insanın evrimi arasında bir bağlantının olmadığı sonucuna varıyordu. Raporun son bölümünde ise, projede sekreterlik görevini yürüten Dr. Max Blanckenhorn, okurlarından, 'bulgularıyla Dubois'nın tezini doğrulayacakları yerde çürüttükleri için özür diliyordu!'

Tüm bunlardan da anlaşıldığı gibi maymun adam olarak lanse edilen Java Adamı'nın günümüzde yaşamakta olan insanlardan hiçbir farkı bulunmamaktadır. Java Adamı'yla ilgili olarak öne sürülebilecek tek şey kafatası hacminin küçüklüğü olabilir ki günümüzde de küçük kafatasına sahip insan ırkları bulunmaktadır. Üstelik bu ırklar arasında bulunan Aborijin yerlilerinin, Java Adasına hiç de uzak olmayan Avustralya'da yaşıyor oldukları düşünüldüğünde Java Adamı'nın da özgün bir insan ırkı olduğu kesinlik kazanır.

Johnson, Phillip

Berkeley Üniversitesi'nde 26 yıldır hukuk profesörü olan Phillip Johnson, Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biridir. Johnson, Darwin on Trial (Darwin Sorgulanıyor) adlı kitabında evrim teorisinin felsefi natüralizme dayandırıldığını ve evrimin ideolojik bir amaç uğruna savunulduğunu öne sürmüştür:

Modern bilimin liderleri, kendilerini 'dini fundamentalistlere' -yani bir Yaratıcının var olduğunu ve bu dünyadaki olaylarda rol oynadığını kabul edenlere- karşı girişilen bir savaşın öncüleri olarak görmekteler... Darwinizm ise, 'fundamentalizme' karşı girişilen bu savaşta yeri doldurulamaz bir ideolojik rol oynamaktadır. İşte bu nedenle, bugün bilim çevreleri Darwinizm'i test etmeyi değil, ne olursa olsun korumayı kendilerine amaç edinmişlerdir. Bilimsel araştırmaların kuralları da bu ideolojiyi doğrulayacak şekilde belirlenmektedir.253

Öte yandan paleontoloji biliminin ortaya koyduğu gerçeklerin Darwinizm'le açıkça çeliştiğini Johnson şöyle açıklar:

Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama

hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte baş aşağı durduğunu göstermektedir: Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.254

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)

Notlar

1 Biyoloji Lise 3, Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s.182

2 Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s.4

3 Grolier International Americana Encyclopedia, vol 2, Grolier Incorporated, Danbury, 1993, ss.345-346; Gelişim Hachette, cilt 1, Interpres Basın ve Yayıncılık A.?., s.351-352

4 Charles Darwin, The Descent of Man, 2. Edition, New York, A L. Burt Co., 1874, s.178

5 Jani Roberts, How new-Darwinism justified taking land from Aborigines and murdering them in Australia, http://www.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html

6 "Ancient Alga Fossil Most Complex Yet", Science News, vol. 108, 20 September 1975, s.181

7 Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 1, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s.199

8 http://www.botany.hawaii.edu/faculty/webb/BOT311/, http://daphne.palomar.edu/wayne/wayne.htm, http://www.nmnh.si.edu/botany/projects/algae/Alg-Menu.htm; Brookhaven National Laboratory, Molecular Bases of Photoadaptation in Unicellular, Eucaryotic Algae, P.G.Falkowski ve J.LaRoche, Dep. Of Apllied Science; Science, Volume 286, Number 5442, Issue of 5 Nov 1999, ss. 1129-1132, Polycationic Peptides from Diatom Biosilica That Direct Silica Nanosphere Formation

9 R. L. Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, New York: W. H. Freeman and Co., 1988, s.4

10 Edwin H. Colbert, M. Morales, Evolution of the Vertebrates, New York: John Wiley and Sons, 1991, s.99

11 Lewis L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles", Biological Reviews of the Cambridge Philosophical Society, vol 44. s.393

12 Stephen Jay Gould, Eight (or Fewer) Little Piggies, Natural History, no. 1., Jan 1991, vol. 100, s.25

13 W.R. Bird, The Origin of Species Revisited, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s.305

14 Sarah Simpson, "Life's First Scalding Steps", Science News, 155(2), 9 January 1999, s.25

15 Prof. Dr. Eşref Deniz, Tıbbi Biyoloji, 4. baskı, Ankara, 1992, s.369

16 Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, İstanbul, 1998, s.129

17 Dean Kenyon, Davis Percical, Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins, Dallas: Haughton Publishing, 1993, s.33
18 N.F. Hughes, Paleobiology of Angiosperm Origins: Problems of Mesozoic Seed-Plant Evolution, Cambridge: Cambridge University Press, 1976, ss.1-2
19 Daniel Axelrod, The Evolution of Flowering Plants, in The Evolution Life, 1959, ss.264-274
20 George Politzer, Felsefenin Başlangıç İlkeleri, İstanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, s.84
21 Stuart B. Levy, "The Challange of Antibiotic Resistance", Scientific American, March 1998, s.35
22 Medical Tribune, 29 December 1988, s.1, 23
23 Charles Darwin, The Origin of Species, ss.172-280
24 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, vol 87, 1976, s.133
25 Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", MacLean's, 19 January 1981, s.56
26 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, Tichnor and Fields, New Haven, 1982, s.40
27 S.J. Gould, "Evolution's Erratic Pace", Natural History, vol. 86, May 1977
28 S.J. Gould & N. Eldredge, Paleobiology, Vol 3, 1977, s.147
29 John Ostrom, "Bird Flight: How Did It Begin?", American Scientist, January-February 1979, vol 67,
30 Nature, vol 382, 1 August 1996, s.401
31 Carl O. Dunbar, Historical Geology, New York: John Wiley and Sons, 1961, s.310
32 L.D. Martin, J.D. Stewart, K.N. Whetstone, The Auk, vol 98, 1980, s.86
33 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 February 1997, s.31
34 "Old Bird", Discover, 21 March 1997
35 "Old Bird", Discover, 21 March 1997
36 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 February 1997, s.28
37 Terry D. Jones, Nonavian Feathers in a Late Triassic Archosaur, Science, 23 Haziran 2000: 2202-2205
38 S.J. Gould & N. Eldredge, Paleobiology, Vol 3, 1977, s.147
39 "Forensic palaeontology: The Archæoraptor forgery", Nature, 29 March 2001, vol: 410, ss.539-540
40 "Is This The Face of Our Past", Discover, December 1997, ss.97-100
41 Boyce Rensberger, Houston Chronicle, 5 November 1980, Part 4, s.15
42 Colin Patterson, Harper's, February 1984, s.60

43 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields, 1982, ss.30-31
44 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe, ss.30-31
45 Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, London: Sphere Books, 1984, s.230
46 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94
47 Charles E. Oxnard, “The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt”, Nature, vol 258, s.389
48 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", Science et Vie, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62
49 http://intelligentdesign.org/odds/ odds.htm
50 http://www.pathlights.com/ce_encyclopedia/08dna02.htm
51 http://www.bact.wisc.edu/microtextbook/bacterialstructure/DNA.html
52 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları, s.79
53 Gerald T. Todd, “Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship”, American Zoologist, vol 26, No. 4, 1980, s.757
54 National Geographic, “Balinaların Evrimi”, Kasım 2001, s. 159
55 (http://www.trueorigin.org/whales.asp; Ashby L. Camp, “The Overselling of Whale Evolution”, Creation Matters, May/June 1998)
56 National Geographic, “Balinaların Evrimi”, Kasım 2001, s. 163
57 Robert L. Carroll, Patterns and Processes of Vertebrate Evolution, Cambridge University Press, 1998, 329
58 G. A. Mchedlidze, General Features of the Paleobiological Evolution of Cetacea, Rusça’dan Tercüme (Rotterdam: A.A. Balkema, 1986, s. 91
59 B.J. Stahl, Vertebrate History: Problems in Evolution, Dover Publications, Inc., 1985, s. 489.
60 Michel C. Milinkovitch, “Molecular phylogeny of cetaceans prompts revision of morphological transformations,” Trends in Ecology and Evolution 10 (August 1995): 328-334.
61 Michael J. Behe, Darwin’s Black Box, New York: Free Press, 1996, ss.232-233
62 Gordon Taylor, The Great Evolution Mystery, s.223
63 Janet L. Hopson ve Norman K. Wessells, Essentials of Biology, McGraw-Hill Publishing Company 1990, vol 45, ss.837-839
64 Coates M. 1991. New palaeontological contributions to limb ontogeny and phylogeny. In: J. R. Hinchcliffe (ed.) Developmental Patterning of the Vertebrate Limb 325-337. New York: Plenum Press; Coates M. I. 1996. The Devonian tetrapod Acanthostega gunnari Jarvik: postcranial anatomy, basal tetrapod interrelationships and patterns of skeletal evolution. Transactions of the Royal Society of Edinburgh 87: 363-421

65 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Bethesda, MA: Adler & Adler, 1985, ss.151, 154
66 William Fix, The Bone Peddlers: Selling Evolution, New York: Macmillan Publishing Co., 1984, s.189
67 Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse, Cosmos, Bios, Theos, La Salle IL: Open Court Publishing, 1992, s.241
68 Werner Gitt, In the Beginning Was Information, CLV, Bielefeld, Germany, s.107, 141
69 George C. Williams, The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution, ed. John Brockman, New York, Simon & Schuster, 1995, ss.42-43
70 i Pierre P. Grassé, The Evolution of Living Organisms, 1977, s.168
71 Keith S. Thompson, “Ontogeny and Phylogeny Recapitulated”, American Scientist, vol 76, May/June 1988, s.273
72 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s.204
73 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, Tübitak yayınları, 8.Basım, s.25
74 Prof.Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları, s.79
75 Prof. Dr. İlhami Kiziroğlu, Genel Biyoloji, Desen Yayınları
76 Robert A. Wallace, Gerald P. Sanders, Robert J. Ferl, Biology, The Science of Life, Harper Collins College Publishers, s. 283.
77 Darnell, “Implications of RNA-RNA Splicing in Evolution of Eukaryotic Cells,” Science, vol.202, 1978, s. 1257.
78 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, s.79
79 Biyoloji Lise 3, Özer Bulut, Davut Sağdıç, Selim Korkmaz, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s.182
80 Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s.2
81 81http://www.harunyahya.com/EvrimAldatmacasi/aldatmaca/evrim16.html
82 82 M. Kusinitz, Science World, 4 February 1983, s.19
83 83 New York Times Press Service, San Diego Union, 29 May 1983; W. A. Shear, Science, vol. 224, 1984, s.494
84 84 Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s.30
85 85 D.R. Oldroyd, Darwinian Impacts, Atlantic Highlands, N. J Humanities Press, 1983, ss.23, 32
86 86 Trends in Genetics, February 1999
87 87 Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983, s.197

88 88 Levinton, Jeffrey S.; “The Big Bang of Animal Evolution,” Scientific American, 267:84, November 1992
89 89 Loren Eiseley, Darwin’s Century, s.283
90 90 Jean-Jacques Hublin, The Hamlyn Encyclopaedia of Prehistoric Animals, New York :The Hamlyn Publishing Group Ltd.,1984, s.120.
91 Jacques Millot, “The Cœlacanth”, The Scientific Amerikan, Aralık 1955, sayı 193, s.39.
92 Bilim ve Teknik Dergisi, Kasım 1998,Sayı 372, s.21.
93 P. L. Forey, Nature, vol 336, 1988. s.729
94 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s.690
95 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s.606
96 Pat Shipman, “Birds do it... Did Dinosaurs?”, New Scientist, 1 February 1997, s.31
97 Francis Crick, Life Itself: It’s Origin and Nature, New York, Simon & Schuster, 1981, s.88
98 Maria Genevieve Lavanant, Bilim ve Teknik, Nisan 1984, Sayı 197, s.22
99 John Ostrom, “Bird Flight: How Did It Begin?”, American Scientist, January-February 1979, vol 67, s.47
100 http://turnpike.net/~mscott/cuvier.htm
101 http://treasure-troves.com/bios/Cuvier.html
102 Soul, M.E. and L.S. Mills.. No need to isolate genetics. Science 282: 1998, 1658
103 Wetermeirer, R.L., J.D. Brawn, S.A. Simpson, T.L. Esker, R.W. Jansen, J.W. Walk, E.L. Kershner, J.L. Bouzat, and K.N. Paige, Tracking the long-term decline and recovery of an isolated population, Science 282: 1998 1695
104 Charles Darwin, The Descent of Man, 2. Edition, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 178
105 Charles Darwin, The Descent of Man, 2. Edition, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 171
106 J.H.M. Beattie, R. Godfrey Lienhardt, Studies in Social Anthropology: Essays in Memory of E.E. Evans Pitchard, Oxford: Clarendon Press, 1975, ss.10-11
107 Benjamin Farrington, What Darwin Really Said, London: Sphere Books, 1971, ss.54-56
108 James Ferguson, The Laboratory of Racism, New Scientist, vol. 103, September 27, 1984, s.18
109 Lalita Prasad Vidyarthi, Racism, Science and Pseudo-Science, Unesco, France, Vendôme, 198, s.54
110 Rebekah E. Sutherland, Social Darwinism,
111 http://ş.rebsutherland.com/SocialDarwinism.htm

112 Stephen Jay Gould, Ever Since Darwin, W. W. Norton & Company, New York 1992, s.217
113 Glen McLean, Roger Oakland, Larry McLean, The Evidence for Creation: Examining The Origin of Planet Earth, Pittsburgh: Full Gospel Bible Institute, Whitaker House, 1989, s.94
114 Desmond King-Hele, Doctor of Revolution: The Life and Times of Erasmus Darwin, London: Faber & Faber, 1977, s.361
115 William R. Denslow, 10.000 Famous Freemasons, Vol. I Richmond: Macoy Publishing & Masonic Supply Co., 1957, s.285
116 Richard, Dawkins, Climbing Mount Improbable, W.W. Norton, New York, 1996, s. 283.
117 Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", Scientific American, vol 239, September 1978, s.64
118 Uwe George, "Darwinismus der Irrtum des Jahrhunderts", Geo, Januar 1984, s. 100-102
119 Victor B. Scheffer, "Exploring the Lives of Whales", National Geographic, vol 50, December 1976, s.752
120 E.H. Colbert, Evolution of the Vertebrates, John Wiley and Sons, New York, 1955, s.303
121 E. H. Colbert, M. Morales, Evolution of the Vertebrates, New York, John Wiley and Sons, 1991, s.193
122 A. S. Romer, Vertebrate Paleontology, 3rd ed., Chicago, Chicago University Press, 1966, s.120
123 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985
124 Malcolm Wilkins, Plantwatching, New York, Facts on File Publications, 1988, ss.25-26
125 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss.75-94
126 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, vol 258, s.389
127 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", Nature, vol 369, June 23, 1994, ss. 645-648
128 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", Nature, vol 369, June 23, 1994, ss.645-648
129 Noam Chomsky, Language and Responsibility, s.60
130 Jacques Millot, "The Cœlacanth", The Scientific American, December 1955, vol 193, s.39
131 Maria Genevieve Lavanant, Bilim ve Teknik, Nisan 1984, Sayı 197, s. 22

132 Frank B. Salisbury, “Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution”, American Biology Teacher, September 1971, s.336
133 Paul Auger, De La Physique Theorique a la Biologie, 1970, s.118
134 Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 39
135 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s.351
136 Theodosius Dobzhansky, Genetics of the Evolutionary Process, 1970, ss.17-18
137 Charles Darwin, The Origin of Species by Means of Natural Selection, The Modern Library, New York, s. 127.
138 Stephen Jay Gould “The Return of Hopeful Monsters”, Natural History, vol. 86, June/July 1977, s.22-30
139 C. Loring Brace, Review of Species, Species Concepts, and Primate Evolution, edited by William H. Kimbel and Lawrence B. Martin, Plenum Press, 1993, s.560, American Scientist, vol 82, September/October 1994, ss.484-486
140 Lane Lester, Raymond Bohlin, The Natural Limits to Biological Change, Probe Books, Dallas, 1989, s.141
141 C.B. Thaxton, W.L. Bradley, ve R.L. Olsen, The Mystery of Life’s Origin: Reassessing Current Theories, Philosophical Library, New York, 1984, s.119
142 C.B. Thaxton, W.L. Bradley, ve R.L. Olsen, The Mystery of Life’s Origin: Reassessing Current Theories, Philosophical Library, New York, 1984, ss.119-120
143 I. Prigogine, G. Nicolis ve A. Babloyants, Physics Today, 25(11): 23, 1972
144 Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s.87
145 Pat Shipman, “Birds Do It... Did Dinosaurs?”, New Scientist, February 1, 1997, s.28
146 Niles Eldredge, “Is Evolution Progress”, Science Digest, September 1983, ss. 40, 160
147 http://www.encarta.msn.com/find/Concise.asp?z=1&pg=2&ti=761566073
148 G.G. Simpson, W. Beck, An Introduction to Biology, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s.241
149 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s.204
150 D. Loyd, The Mitochondria of Microorganisms, 1974, s.476
151 Gray & Doolittle, “Has the Endosymbiant Hypothesis Been Proven?” Microbilological Review, vol. 30, 1982, s.46
152 151 Wallace-Sanders-Ferl, Biology: The Science of Life, 4th Edition, Harper Collins College Publishers, s.94

153 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, TÜBİTAK 12.Basım, Mayıs 1998, s.153
154 Whitfield, “Book Review of Symbiosis in Cell Evolution”, Biological Journal of Linnean Society, vol 77-79 1982, s.18
155 L.R. Croft, How Life Began, Evangelical Press, 1988, ss.93-94
156 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1984, s. 644
157 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields, 1982, s16-17, 19
158 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe, s.16-17, 19.
159 Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery, London: Sphere Books, 1984, s.230
160 Maria Genevieve Lavanant, Bilim ve Teknik, Nisan 1984, Sayı 197, s.22
161 R. Wesson, Beyond Natural Selection, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, s.45
162 American Humanist Association tarafından dağıtılan tanıtım broşüründen; Henry M. Morris, The Long War Against God: The History and Impact of the Creation/Evolution/Conflict, 8th Edition, Michigan: Baker Book House, March 1996, s.116
163 Phillip E. Johnson, Darwin on Trial, 2nd Edition, Illinois: Intervarsity Press, 1993, s.131
164 Philip E. Johnson, Darwin on Trial, 2.b. Illinois: Intervarsity Press, 1993, s. 128.
165 Milli Eğitim Bakanlığı, Evrim Teorisinin Özet Raporu, Ankara: MEB Yayınları, 1985
166 Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, s.49
167 Peter Kropotkin, Mutual Aid: A Factor of Evolution, 1902, I. Bölüm, (http://ş.etext.org/Politics/Spunk/library/writers/kropotki/sp001503/index.html)
168 Bilim ve Teknik, sayı 190, s.4
169 Peter Kropotkin, Mutual Aid: A Factor of Evolution, 1902, II. Bölüm
170 John Maynard Smith, The Evolution of Behavior, Scientific American, December 1978, vol 239, no.3, s.176
171 Pat Shipman, “Birds Do It... Did Dinosaurs?”, s.28
172 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s. 627
173 (http://www.harunyahya.com/EvrimAldatmacasi/aldatmaca/evrim16.html)
174 “Piltdown”, Meydan Larousse, Cilt 10, s.133
175 Bilim ve Yaşam Ansiklopedisi, Gelişim Yayınları, İstanbul, 1976, s.4
176 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s.629-630

177 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s.629
178 R. Wesson, Beyond Natural Selection, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, s. 45
179 Pierre Grassé, Evolution of Living Organisms, New York, Academic Press, 1977, s.82
180 Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280
181 David Day, Vanished species, Gallery Books, New York, 1989
182 T. N. George, “Fossils in Evolutionary Perspective”, Science Progress, vol 48, January 1960, s.1, 3
183 N. Eldredge and I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s.59
184 Science, July 17, 1981, s.289
185 N. Eldredge, and I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, ss.45-46
186 S. M.,Stanley, The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes, and the Origin of Species, Basic Books, Inc., Publishers, N.Y., 1981, s.71
187 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları, 1984, s.8
188 Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 2, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s.60-61
189 Richard Dickerson, “Chemical Evolution”, Scientific American, vol 239:3, 1978, s.74
190 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Origin of Life, California, 1979, s.25
191 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, Origin of Life, California, 1979, s.25
192 S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, “Chemical Origin of Cells”, Chemical Engineering News, June 22, 1970, s.80
193 Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983, s.197
194 Douglas Futuyma, Evolutionary Biology, 2nd Edition, Sunderland, MA: Sinauer, 1986, s.3
195 K. Ludmerer, Eugenics, In: Encyclopedia of Bioethics, Edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, 1978, s.457; www..trueorigin.org/holocaust.htm
196 Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Harvard Common Press, New York: 1971, s.33
197 http://www.harunyahya.com/EvrimAldatmacasi/aldatmaca/evrim16.html
198 Stephan Jay Gould, “The Return of Hopeful Monsters”, Natural History, vol 86, June-July 1977, s.28
199 G. Stein, Biological science and the roots of Nazism, American Scientist, vol 76(1), 1988, s.54; Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.htm

200 Phillip E. Johnson, “Darwinism’s Rules of Reasoning”, Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics, 1994, s. 12
201 R. Lewin, Science, vol. 241, July 15, 1988, s.291
202 Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Biyoloji 1, Sürat Yayınları, 1998, İstanbul, s.7
203 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s.12-13
204 J. Lear Grimmer, National Geographic, August 1962, s.391
205 L.S.B. Leakey, The Origin of Homo sapiens, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, ss.25-29; L.S.B. Leakey, By the Evidence, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974
206 Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992, s.83
207 Boyce Rensberger, The Washington Post, November 19, 1984
208 Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992. s.136
209 Holly Smith, American Journal of Physical Antropology, vol 94, 1994, ss.307-325
210 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, “Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion”, Nature, vol 369, June 23, 1994, ss.645-648
211 Tim Bromage, New Scientist, vol 133, 1992, ss.38-41
212 J. E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, “Tempo and Mode in Hominid Evolution”, Nature, vol. 292, 1981, ss.113-122
213 C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, Atlas of Human Evolution, 2nd Edition, New York: Rinehart and Wilson, 1979
214 Alan Walker, Scientific American, vol 239 (2), 1978, s.54
215 A. J. Kelso, Physical Anthropology, 1st Edition, 1970, s.221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s.272
216 D. C. Johanson & M. A. Edey, Lucy: The Beginnings of Humankind, New York: Simon & Schuster, 1981, s.250
217 I. Anderson, New Scientist, vol 98, 1983, s.373
218 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London, Burnett Books, 1985, s.145
219 Michael Denton. Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985, ss.290-291
220 Frank Salisbury, Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution, American Biology Teacher, September 1971, s.338
221 “Does nonsense DNA speak it’s own dialect?”, Science News, Vol. 164, December 24, 1994
222 Service, R.F., Vogel, G, Science, February 16, 2001

223 S. R. Scadding, “Do ‘Vestigial Organs’ Provide Evidence for Evolution?”, Evolutionary Theory, vol 5, May 1981, s.173
224 W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, ss.298-299
225 “Hoyle on Evolution”, Nature, vol 294, November 12, 1981, s.105
226 A. I. Oparin, Origin of Life, s.196
227 Klaus Dose, “The Origin Of Life: More Questions Than Answers”, Interdisciplinary Science Reviews, s.352
228 Henry Gee, In Search Of Deep Time: Beyond The Fossil Record To A New Hıstory Of Life, The Free Press, A Division of Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 7
229 Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, Harper & Row Publishers 1983, s.222
230 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, Onur Yayınları, Beşinci Baskı, Ankara 1996, s.273
231 Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, vol I, New York: D. Appleton and Company, 1888, s.374
232 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, s. 310
233 Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, s.185
234 Gordon Taylor, The Great Evolution Mystery, s.221
235 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, s.275
236 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, s.304
237 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, s.186
238 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, s.302
239 Ruth Henke, “Aufrecht aus den Baumen”, Focus, vol 39, 1996, s.178
240 Earth, “Life’s Crucible”, Şubat 1998, s.34.
241 National Geographic, “The Rise of Life on Earth”, Mart 1998, s.68
242 Encyclopædia Britannica, “Modern Materialism”
243 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s.189
244 Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, W.W. Norton and Company, New York, 1981, s.72
245 Charles Darwin, İnsanın Türeyişi, s.171
246 Charles Darwin, The Descent of Man, 2nd Edition, New York: A L. Burt Co., 1874, s.178
247 Fred Hoyle, The Intelligent Universe, London, 1984, ss.184-185
248 Bilim ve Teknik, sayı 201, s.16 (Science dergisinden tercüme)
249 Roger Penrose, The Emperor’s New Mind, 1989; Michael Denton, Nature’s Destiny, The New York: The Free Press, 1998, s.9
250 Özer Bulut, Davut Sağdıç, Elim Korkmaz, Biyoloji Lise 3, MEB Basımevi, İstanbul, 2000, s.152
251 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Genel Biyoloji/Genel Zooloji, Cilt-I, Kısım-I, Ankara, 1993, s.605

252 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, 1995, s.689
253 Bones of Contention, Marvin L. Lubenov, 5. baskı, Baker Books, Michigan, 1995, sf. 88
254 Phillip E. Johnson, Darwin on Trial, 2nd Edition, Illinois: Intervarsity Press, 1993, s.155
255 Phillip E. Johnson, “Darwinism’s Rules of Reasoning”, Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics, 1994, s.12

Elinizdeki bu kitap, yazarın evrim teorisinin çöküşünü konu alan eserlerinden faydalanılarak hazırlanmıştır.

Böyle bir çalışmanın hazırlanmasındaki amaç, okuyucularımızın, evrimle bağlantılı her türlü konuya kolaylıkla ulaşmaları ve en doğru bilgileri öğrenmeleridir. Böylelikle okuyucu, basın ve yayın organlarında, dergilerde, kitaplarda, TV programlarında ve benzeri yerlerde evrim teorisi ile ilgili olarak geçen her türlü kavram ve terim hakkında en pratik biçimde, en doğru ve güvenilir bilgiyi edinme imkanına sahip olacaktır.

Ansiklopedi formatında, alfabetik olarak sıralanmış konu başlıkları altında, evrim teorisinin iddialarını ve bu iddiaların bilimsel deliller ve bulgular ışığında nasıl geçersiz kılındığını açık bir şekilde göreceksiniz.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 60 ayrı dile çevrilen yaklaşık 300 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.